

ΕΛΛΑΔΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ, 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1946

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 5

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕ ΕΙΔΙΚΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΩΝ ΚΕΙΤΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: 66ος Λεωφόρος 6. Αριθ. τηλ. 33.209 ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έτησια 38.000, Έξ. 20.000, Τριμ. 10.000 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ. 700

ΣΗΜΕΡΑ...

ΔΕΝ υπάρχει λόγος ούτε να συμφωνήσωμεν ούτε να διαφωνήσωμεν με κανένα και διά τίποτε. Διότι δεν υπάρχει θέμα άλλο από την εβδομάδα από τον πανηγυρισμόν της μεγάλης Εθνικής Έπετης της 28ης Οκτωβρίου, της ιστορικής ημέρας που η Πατρίδα μας έθεμελιώσε την νεότεραν της δόξαν. Σήμερα αύριο, μεθαύριο, ως σκεφθούμε όλοι πότε, πρώτα, την μεγάλη θυσία. Εκείνων που λείπουν! Έπειτα ως αφήσουμε την ψυχή μας να μιλήσει ελεύθερη για την Ελλάδα του σήμερα για την Ελλάδα του αύριο, για την αιώνα Ελλάδα μας!

ΤΡΕΙΣ μεγάλοι Έλληνες συνθέτουν γράφουν εις το σημερινόν μας φύλλον: Ο Καλομοίρης, ο Σκάβρος και ο Λεβίδης. Και των τριών μουσουργών μας συμφωνικά έργα εμπνευσμένα από την νεότεραν ελληνικήν δόξαν, περιλήφθησαν εις το πανηγυρικό πρόγραμμά του Ραδιοφωνικού μας Σταθμού, επί ευκαιρία της Εθνικής έορτης. Ακριβώς περί των έργων αυτών και της εμπνεύσεως των διωλουδν οι τρεις έκλεκτοι συνειργάται μας.

Ένα γράμμα

Στην 8η σελίδα δημοσιεύουμε τους εμπνευσμένους στίχους του Κωστή Βελλούρη, για την 28η Οκτωβρίου. Ο ποιητής μας τους έστειλε με το παρακάτω γράμμα του:

Ποτέ δεν είχα γράψει πατριωτικούς στίχους. Κρυφή πίκρα που παρηγορούσα με την δικαιολογία ότι το «επικό στοίχειο» βρισκόταν έξω από τις δυνατότητές μου. Κείνη τη Νύχτα, τη Νύχτα του ξεσηκωμού, την Άγια Νύχτα του ΟΧΙ, που οι καρδιές όλων των Έλλήνων πήραν το ρυθμό του θούριου παλμού τους, πιδάκισαν μέσα από την πυρετική μου σκέψη δεκάδες στίχοι.

Την άλλη ή την παράλλη μέρα τους έστειλα στην «Καθημερινή» που τους δημοσίεψε: Ήταν εύλογη η μουσική της γέννησης του μοναδικού μου πατριωτικού τραγουδιού. Βρήκε μεγάλην απήχηση.

Αυτό το μοναδικό πατριωτικό τραγούδι μου, γεννημένο τη Νύχτα της 28 Οκτωβρίου, Σας στέλνω τώρα.

Κ. ΒΕΛΛΟΥΡΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ - Σελίδα 2

Η 28η Οκτωβρίου 1940

Η 28η Οκτωβρίου 1940 του κ. Μ. ΧΑΛΗ ΒΟΛΟΝΑΚΗ (Καθηγητής του Πανεπιστημίου)

Η 28η Οκτωβρίου 1940 αποτελεί ύψιστον σταθμόν εν τη ιστορική σταδιοδρομία του Έλληνισμού, διότι κατ' αυτήν σύσσωμος η γερθή ο Έλληνικός λαός ως εις ανδρείον εναντίον πολυπληθεστάτων, ισχυροτάτων και ωμοτάτων κατακτητικών δυνάμεων, ατίναες επί μακρόν παρασκευασθείσαι, έπήλθον κατά της χώρας ήμών προς υποδούλωσην και αφανισμόν έτι αυτής.

Ταυτόνρυνως ή ημέρα αυτή είναι και περιφανιστική εθνική έπέτειος ήμών, διότι κατά ταύτην ή διάψυχος και κρατερή αντίστασις του ελληνικού λαού κατά του μισελευθέρου και ύπουλου επιδρομέως εγένετο περίλαμπρος άπαρνη άπορριμμένων ήρωικών και πολυετήων κατορθωμάτων, οι άν περιεσώθη αλώβητος ή τιμή συμπαντος του Έλληνισμού Έθνους και έλαιοκρήνη έτι μάλλον ή μεγαλόδοξος ιστορία αυτού.

Άλλ' ή εθνική αυτή έπέτειος έχει και μεγάλην διδόνή σημασίαν, διότι ό από ταύτης άρξάμενος περιφανής άγών του Έλληνισμού διεξήχθη από κοινού μετά των φιλελευθέρων και φιλοπροσέτων λαών του κόσμου, ών άσπύτως την ύπαστασιν έθεσαν εν κινδύνω ή τρομερώτερα και στυννοτέρα κατ' ακριβή βουλήν ήν ποτέ έξεβάλλεσαν καθ' όλην την μακράν ιστορικήν σταδιοδρομίαν της ανθρωπότητος αι δυνάμεις του σκότους και της βίας.

Κατά τον πολυμήνον δέ πολυμήνον άγώνα, όστις κατέκτησε τον γενικόν θάνατον, ή Έλλάς άντετάχθη δημοθύμως και έρωμένως και κατά της γερμανικής πανισχύος επιδρομής, αλλά και περιέστη όσον εν ούδεμιά άλλη περιστάσει του έθνικού της βίου εις φρικτότατον κίνδυνον και παρομφερή εν μεγάλω βαθμύ προς έκείνον. άν διέτρεξεν επί των Μηδικών.

Τότε οι Πέρσαι επέδραμον άκάθεκτοι κατά της Έλλάδος, τας άπειροπληθείς δυνάμεις της Ασιατικής άπολυταρχίας ήδυνήθη άντιμετώπιση αυτήν νικηφόρως, άν και δεν ήγωνίζετο ήνωμένη και αδιείρητος, καθόσον ισχυροί και πολύτιμοι πληθυσμοί αυτής είχαν κηρύξει, δόσαντες γήν και ύδωρ και συμπαράντες έτι ενεργώς

ΚΑΙ ΠΡΟ ΔΙΣΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΕΤΩΝ, ΟΙ ΠΡΟΜΑΧΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΚΑΤΑΛΥΤΑ ΤΕΙΧΗ, ΕΦ' ΩΝ ΣΥΝΕΤΡΙΒΗ Η ΑΝΟΜΟΣ ΒΙΑ.

Ούτω δέ ο Έλληνικός λαός κατά τον άρξάμενον την 28ην Οκτωβρίου 1940 μεγαλειώδη και ιστορικώτατον άθλον του, άνεδείχθη μετά των άλλων εν διασπορά άνδρείων και φιλοπατριδών ομαίων του άδάμαστος πρωταγωνιστής της παγκοσμίου Έλευθερίας και προέκλεσε τους έξ άλλους αλαλαγμούς των φιλελευθέρων της Οικουμένης λαών και την αναννώρισιν της άρετής και της εύφυγίας του και ύπ' αυτών των άπαισιών και ήμιβαρ-βάτων έχθρών του.

Διά της περιλάμπρου Νίκης του ο Έλληνισμός ής αίσια άπαρνή ύπηρεση ής μετάκλητος άπόφοσις ής όπως πολέμησεν ύπέρ της σωτηρίας και της άνεξαρτησίας του εναντίον συνασπισμών Δυνάμεων, ατίναες είχαν ήδη κατασυντρίψει άνά τας πλείστας των ήπειρών κράτη και λαούς, θεωρούμενους άκαταβλήτους, κατήγαγον άνά άνάτολόν μέ-γαν θυσίαν κατασκότεινον διεθνή όκείζοντα, διότι απέβη αυτή το λυκαυγές, το προίμιον του τελικού θάμβου των δυνάμεων θωφωτός κατά της στυγερώ-νός ποτε έπληξης ατί-την πεπολιτισμένην ανθρω-πότητα.

Διά τοιούτο ή έπέτειος της 28ης Οκτωβρίου 1940 της διαλάμπει μόνον ως τηλαυγής φάρος εν τη εθνική ιστορία και ως κραταιότατον έρεισμα των εθνικών αξιώσεων της Έλλάδος προς άνόρθωσιν και έξασφάλισιν της και έκπληρωσιν των ά-της δικαίων, αλλά και παρέχει νέον τίτλον τιμής και ευγνωμοσύνης όλοκλήρου του πεπολιτισμένου κόσμου προς τον αείζων Έλληνισμόν.

Ός έκ τούτου δέ και ή ιστορικωτάτη και πολυένδοξος αυτή Έπέτειος θα παραμείνη και άνεξίτηλος εν τη μνήμη όχι μόνον όλων των Έλλήνων, αλλά και παντός έθνους και λαού, τιμώντος τάς ύπέρ της Έλευθερίας της Δικαιοσύνης και του Πολιτισμού έξαισίας ήρωϊκάς θυσίας.

ΜΙΧΑΗΛ Δ. ΒΟΛΟΝΑΚΗΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Συμβολή στον Άγωνα

Του κ. Ι. Παναγιωτοπούλου

Ο θραμβος των όπλων μας στα Ήπειρωτικά βουνά εκείνο πού δίκαια καθιερώθη να όνομαζε ό κοσμος όλος «Ελληνικό θαύμα» δεν έκερδήθη από την ύλική σύζητη. Αν περιμενόμεν άπ' αυτήν είμαστε χαμένοι: Γι' έχουμε μέν να παρατάξουμε στις μυριάδες των Ιστών στρατιωτών, στί' άμετρητά κανόνια τους, τους όλμους τ' άνάγκης, τ' έρεο-ύλμους.

Η ψυχή ήταν πού ένίκησε ή δάμασση ελληνική ψυχή, ή φλογόμενη από την αγά-τη της Λευερίας, και ή κατρεα της Ια-τρίδας.

Όταν έκάγανε τα παλληκάρια μας τή φο-βερή τους εξόρμησι και σφάρανε τα φου-σάτα του Μουσουλίνι όταν μία διμοιρία αι-μαλώτιζε ένα ταγμα, άκόμα κι' ένα σύντα-γμα, κανείς δεν έλογάριαζε πόσους είχε α-πέναντί του. Με τ' όραμα της Παναγίας, προ-σταί του και τή φωνή του χρέους μέσα του κάθε φαντασμός όρμους άκάθεκτος στην κο-λωνα τή φωτιάς άποφασισμένος. Άποφασί-σμενος να νικήσει ή να π' θανεί.

Γιά τό έξασόν ατακάμα της Έλληνικής ψυχής έμνησαν πολλοί παράγοντες. Είναι δική να πούμε πως ένας άπ' αυτούς ήταν ό πνευματικός κοσμος της Χώρας. Άπ' την πρώτη στιγμή άμέσως ύστερα από τη δρα-ματική άναγγελία τή εισβολής που γίνηκε με τό ραβδόφωνο και τίς σερήνες και τίς καρμπανές οι άνδραποι της τέχνης έρωσαν τό «παρών» Γιά τον έξωκωμό δούλεψαν ό-οι τους ασθόρητοι άκαταπλήρη μαρτυρικά. Χωρίς να περιμένουν κανένα σύνθημα κα-μιά προσταγή κομίσαν στον ιερό βωμό της Τιμής που ή ψυχή τούτη χώρα έχει ύψω-μένο από τρεις χιλιάδες χρόνια την πρ-ο-φρασίαν τους: Ο μισοσγραφός τό σπέρμα ό ποιητής ό θούρις ό ζωγράφος τό σκεδίο ό περυσίγραφος τό δίλημμα ό κριτικός τή με-λέη, ό μουσικός τό τραγούδι, ό θεατρικός συγγραφέας τό σκέ-ς την καμωδία τό έρμα.

Ο Κωστής Παλαμάς, ό μεγάλος ποιητής κα. προφήτης του Έλληνισμού, τινάζει τή θούρα του μαρκι - σκληρή ή ηρωική πολυ-χρόνου κι' άξες-μήτων ανωματικό μοχλό - στυλανε, γερά τό σκεφόμενο, όρμι του και με φωνή θωραία και βροντερή που λές κι' έχει κάτι από τον ήχο βυκίνου άρχαίων βα-λασομαχών κραζει στα νύκτα:

«Μεθύσατε με τό άθανάτο
κρασί του Εικοσιένα!»

«Τά μάτια μας κι' Εσένα Έλλάδα!
Τίποτες άλλος δέ φεά
Και μπαίνουμε όλοι στην χράδα
με μία καρδιά»

Τραγουδάει ό γλυκύτατος Μαλεκάκης
«Οι νέοι ό λόχος ό ιερός
ήμια και πέρα ως πέρα.
Σωπάστε τή φλογέρα!
Είμαι για σάβιγγα ό καρός»
Μέλι ό Τέλλος Άγρας.

Και μαζί τους - περιριζομαι ν' ενσφέ-ρω τιμητικά μοιχα εκείνους που δεν είναι π' άνάμεσα μας - ένα πλήθος εργατών του πνεύματος δουλεύει για τή Νίκη. Κ' είναι χρήσιμη και καρποφόρα ή δουλειά τους. Για-τί τούτος ό άγών άπας με την άλύγητη ψυχή την τρυφερή καρδιά και τό καθύριον πνεύμα είναι πλάσμενο, ν' αγαπάει τήν Ίε-χνη, να γητεύεται από τή θωρία της να πει-θαρχεί στα προστάγματα της. Είναι ό υγιός ό λαός που πραγματοποιεί τά μεγάλα πε-τυχματά του με τής Τέχνης τά συνθήματα, με τό «Ιτε παίδες Έλληνων έλευθεροῦντι Πατρίδα» του Αισχύλου με τό «Ός πότε παλ-ληκάρια του Ρήγα με τό «Άπ' τό κόκκα, κα βγαλμένη» του Σολωμού.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Η μεγάλη αύγή

ΤΟΥ Κ. ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΗΣ

Έμενα χτές τό βράδυ ως πο-λύ άργά άγρυπνος για ν' άκούσω τις τελευταίες ελπίδες από την Εύ-ρώπη κι' από την Άμερική, άπ' άλ-λακτα όπως τή νύχτα της 27ης Ο-κτωβρίου 1940 και όπως όλες τις άνήσυχες νύχτες πριν από τή μεγά-λη αύγή της 28ης Οκτωβρίου και ό-πως σήμερα είμαι από τα χαρά-ματα στο πόδι και περιμένω, περι-μένω, περιμένω... Προσπαθώ να πα-ραμερίσω τις Ιερές αναμνήσεις, τις δυνατότες συγκινήσεις, τους ένθουςι-σμούς και τις πικρίες, τήν όργη και τήν αίσιόδοξία και μένω με μία διά-θεση πού δέ βοίσκεται στο ύψος της μεγάλης ημέρας. Λέω τήν ά-μαρτία μου και έπιμένω σ' αυτήν: περιμένω με μιάν άπλή περιέργεια και με κάποιαν ένοχη προσμονή.

Σήμερα όλα τά ήμερολόγια γρά-φουν, βέβαια, τήν ίδια ήμερομηνία και στον παλιό και στο Νέο Κόσμο και στο Λονδίνο και στή Μόσχα και στή Ν. Υόρκη και στο Παρίσι και πίσω και κείθε από τό «σιδηρούν ταραπέτασμα». Νά δΐτε όμως ότι δέ θα παρουσιασούν αυτή τήν ό-μορφονία μόνο οι ήμεροδείκτες. Ά μάλλον θα είναι και ή όμορφονία τών τηλεγράφων. Και γι' αυτούς άκού-βως έγω σηκώνω άπ' τα χαράματα κι' αυτούς Ισα - Ισα περιμένω ν' ά-κούσω.

Τό Λονδίνο, τό Παρίσι, ή Μόσχα, ή Ν. Υόρκη όσο και άν στενωγώ-σουν για νά βρούν τις κατάλληλες λέξεις, όσο κι' άν τρωπάουν για τούς θερμούς λόγους που θα γοεί-σιν να τηλεν αφίσουν στην Άθή-να δέ θ' άποφύγουν τή σπουδαία δοκιμασία. Γιατί, αλήθεια, ή σπου-δαία ήμεά θα είναι μία σκληρή ός-κιμασία για τά έπίσημα νείλη που θα προσπαθήσουν να μιλήσουν και πάλι στην Έλλάδα.

Τί να τής πούν και πώς να τήν τιμήσουν, άπό οι ίδιες αυτές ρα-νές πού από λίγες ήμέρες, έννιαν ύψοι, έννιαν βαρύ πλάθι ν' έροι-ξαν τή μοίρα της Βαθεία μέν' από

σκοτάδι' εκεί πού άκούγεται τώρα δικαιολογημένη και άπειλητική ή λαϊκή άναπάντηση κ' εκεί που έγι-νε χίλια κομμάτια, χρεωκοπημένη και άνισχυρη, κάθε ήθική αξία;

Άλλ' άς είναι! Όλ' αυτά τά ει-παμε, τά ξαναείπαμε και δέ θα υοι-ρολογήσουμε περισσότερο, σήμερα πρό πάντων, σήμερα πού κάθε Έλ-ληνικό μέτωπο έχει δικαίωμα να ύ-ψώνεται ύπέρ ήφρανο, άπάνω από έ-παυτίες και άθλια παζαρέματα. Άς βάλουμε μόνο αυτή κι' άς προσπαθή-σουμε να ξεχωρίσουμε τήν ανώνια - και τήν ντροπή - πού θα προ-σπαθί να κρύβη ό τηλεγράφος ό-ταν θα δινή έγκώμια και εύχές για τή σημερινή ήμέρα σε όλους τούς τόνους και σε όλες τις γλώσ-σες, άπ' τή Μόσχα, άπό τή Ν. Υόρ-κη, άπό τό Λονδίνο, άπό τό Πα-ρίσι. Έχουμε δικαίωμα έμείς οι κατα-πληγωμένοι έμ' τις οι πικραμένοι, έ-χουμε δικαίωμα τουλάχιστον να νε-λάσουμε με δ.τι θα διαλαλήσουν ση-μερα οι άλλοι, όλοι οι άλλοι, όλοι οι κήρυκες των μεγάλων ιδανικών και των ύψηλων ιδεών!

Πλησιάστε, φίλοι μου, στο σαδίο φωνή σας και προσέξτε, προσέξτε καλά πόση ανηλικότητα - και πό-ση ντροπή - θα κατατεθ' σ' αυτόν τό μεγάλο βωμό πού λέγεται 28η Οκτωβρίου. Και μην δονισθήτε. Η 28η Οκτωβρίου είναι πάντα δική μας. Μαζί της είναι και ή Έλλά-δα. Κι' αυτή τή σορά είναι ή Έλ-λάδα σαν μία νησίδα άπομονωμένη, μακριά από τή συναλλαγή, μακριά από τή ντροπή. Η υφιστάμενέ λέ-νε πως είναι τρανική. Μα ένώ τή ναύρωμα και τήν βλέπω σαν περίο-δο άληθινής εθνικής άκμής. Μέσα σ' αυτή τή μοναξιά και μέσα στήν όργη για δ.τι γίνεται γύρω μας, θά άνδ'ω καθόλου και θα ήρωάσουν τήν και νύχτα Πατρίδα τήν άνέρωρη και τήν άπόδωλητη, οι νέοι, οι καθο-σοί Έλληνες και οι γνήσιοι ήθικοι ποι.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

— Πώς σου φάνηκαν
οι Έλληνες, Αργάντοι;
— Τί να σου πώ. Πο-
λύ... κακοσυντηρούμε-
νοι!

(Ένα από τά πολλά γκι-
τα που έδημοσιεύθησαν
την εποχή του Ιταλο-έλ-
ληνικού πολέμου εις τής
αγγλικές εφημερίδες)

ΣΕΛΩ ΑΘΗΝΑΙ - Σελίδα 3

1. Τμήμα

16-8-85

38575

Εξισώνει το χορτάρι

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 30 ΧΡΟΝΙΑ

ΑΠ' ΤΟΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ

Τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ, ποὺ οἱ ἄνδρες τοῦ λόχου μας εἶχαν πάρει τὸ ἑσπερινὸ τους συσσίτιο καὶ σιγοκουβέντιαζαν σκορπισμένοι πρὸς πλάτα στὶς ραχοῦλες τοῦ λόφου, ἀπάγγειο ἀπὸ τὸ βορρᾶ — νά, καὶ ξεπροβάλλει ἡ μπέμπεκα, σὰν ἱσκιὸς καὶ σὰν ζωτικό μέσ' στὸ βραδυνοῦ σύ-
θαμπο, ἕνα κοριτσάκι — ἦταν δὲν ἦταν τεσσάρων χρονῶν — μισόμυνο, ἑυπόλυτο, λαοπωμένο ὡς τὰ γόνατα, μὲ τὸ πρόσωπο μελανισμένο ἀπ' τὸ κρύο. Ὅλοι, ἐκεῖ κοντά, εἰρέξαμε γύρω του ποιετικά χαρδεύοντάς το καὶ ῥωτῶν-
τας το.

Ἐλα, Χριστὲ καὶ Πανα-
γιά! Πῶς παραστράτησε καὶ τί γύρευε ἐκεῖ πᾶνω στὰ κα-
τσαβραχα, ὀλομόναχο, τέ-
τοια ὥρα καὶ σὲ τέτοια κα-
τάντια, τὸ ζωντάνο, ἐκείνο
φρόκαλο; Οὔτε κι' αὐτὸ ἤξε-
ρε νὰ μᾶς πῇ.

Ὁ ὑπολοχαγὸς μας, ἕνας
ἐμμορφὸς λεβέντης κεφαλλω-
νίτης, ἐφεδρὸς ἀξιωματικός,
ἀποτραβηγμένος παρὰμερα
καὶ σφυρίζοντας σιγανὰ κά-
ποια ἀρία τῆς Νόρμας, ἄ-
κουσε τὸ σούσουρο, τινά-
χτηκ' ἐπάνω, ἦλθε κοντά, τὸ
εἶδε καὶ σταυροκοπήθηκε:

— Βρὲ συφορμασμένο, ποῖος
ἀνεμορροῦφουλας σ' ἐτίναξ;
ἐδώθενες; Ποῦθε μὲ τὸ καλὸ
μας κόπιασες, κοπελλοῦλα
μου; Ἐχεις γονέοι; Πῶς
σοῦ λένε, νὰ σὲ χαρῶ, ὑπε-
μπέκα μου;

Ἡ μπέμπεκα — ἔτσι τὴ βα-
φτίσαμε ἀπὸ κείνη τὴν στιγμὴ —
σασοιμένη, τρομαγμένη
σὰν νὰ ἐμπνέει ἀπὸ κάποιο
κακὸ ὄνειρο, μὲ τὰ μάτια
βουρκαωμένα, σήκωσε δειλὰ
τὸ κεράκι τῆς κατὰ τὸ βο-
ρρᾶ κ' ἐταξέβδισε τὸ θνοῦα ἑ-
νὸς γειτονικοῦ χωριοῦ.

Δὲν χρειάζονταν ἄλλο. Ἐ-
κεῖν' ἡ χειρονομία τῆς μι-
κρῆς μᾶς τὰ εἶπε ὅλα. Ὅλο
κλήρη τραγωδία. Ἦταν τὸ
χωριουδάκι πρὸ ἑνᾶ - δυὸ μέ-
ρες ποῖν τῶχαν πατήσει οἱ
Γκέκκιδες, σκότωσαν τοὺς χρι-
στιανούς, τὸ ρήμαξαν, τοῦ-
βαλαν φωτιά καὶ τῶκαναι
στάχτη.

— Πεινᾷς, κορίτσι μου; Τὸ
ῥώτισε ἕνα στρατιώτης δι-
νοντάς του ἕνα κομματάκι
κουραμάν.

Ἡ μικρὴ ἀπλώσε γρήγορα
τὸ κεράκι τῆς, τ' ἄρπαξε, τὴ
φέρει λαίμαργα σὲ τὸ στόμα κ'
ἕνα χαμόγελο χαρᾶς ἔσκασε
στὰ σουρωμένα χεῖλάκια τῆς.

— Μωρ' ἐφτοῖνο δ'ὼ εἶναι
ἐπιπεωμένο τῇ πείνᾳ; εἶπεν
ὁ ὑπολοχαγός. Ἐλα δ'ὼ, λο-

χία Μεμᾶ. Πάρ' τὸ κέθνεας
νὰ τῶχης ἔγνοια ὡς τὴν αὐ-
λή, νὰ δοῦμε αὐριο τί διαβό-
λο θὰ γίνη μὲ δαῦτο. Βόλε-
ψέ το μὲ κάνα στρασιῶδι, νὰ
μὴ μᾶς κοκκαλιάσῃ τὴ νύ-
χτα.

Ὁ Μεμᾶς τῶπιασε ἀπὸ τὸ
χέρι καὶ τῶφερε στὸ ἀντίκρη-
νο. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἀποτρα-
βήχτηκε πάλι μιλώντας μο-
νάχος του:

— Ὅρσε τώρα! Ἐφτοῖνε
πάλι ἡ κουβέντα ἦταν ἀνόρ-
πιστη! Νὰ παιδοκοῦαι, λέ-
ει, μουρέλια καὶ βυζανιρί-
κα!

Τὸ πρωὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες
τοῦ λόχου ἦσαν δουλειὰ
καὶ παγνίδι μὲ τὴν υπεμπέ-
κα. Πρῶτα - πρῶτα ἦταν ἡ
ἀνάγκη νὰ τῆς φορέσουν καί-
τι, γιὰ νὰ μὴν ξεπαγιάσῃ τὸ
κακόμοιρο.

Ἐνας ἐφεδρὸς, ποῦξερε
ἀνταρτίης, ἀνασκουμπώθηκε
νὰ τῆς σκαρώσῃ, λέει, μιά
φορεσιά. Ἀπὸ τὸν τρύπιο ἐ-
φτυσμένο μαῖνδα κάποιου
σκοτωμένου, ἐξήλωσε τὰ μα-
νίκια μὲ τὸ, σουγιά, τὰ κόνι-
τηνε, ἔβγαλε ἀπ' τὸ γυλιό
του μιά νονδροβελόνα περα-
σμένη μὲ φιλό σπᾶνγο, τᾶρ-
σαψε σιγνόντας τὰ πρὸς τὴν
ἐπάνω μεριά, καὶ σὲ λίγο ἡ
Μπέμπεκα φοροῦσε ἕνα παν-
ταλὸν κακοτόνγαλο ποῦταν
γιὰ γέλια. Ὑστερὰ ἔκοψε
δυὸ κομματάκια ἱσπλάτα, τᾶρ-
σαψε ὑπόσκα σὰν σακκί, ἄ-
φησε μιά σχισιάδα ἐπάνω
δοσὸν νὰ γωρᾷ τὸ κεφα-
λάκι τῆς μικρούλας καὶ στὰ
πλά'α δυὸ ἄλλες μικρότερες
γιὰ νὰ περνῶν τὰ γερᾶκια
τῆς, κ' ἔτσι ἡ Μπέμπεκα βρέ

Στὸ χορτάρι

Ἀπόψε θὰ πλαγιάσουμε στὸ μαλακὸ χορτάρι
θὰ δώση καὶ θὰ πάρη
τὸ γλέντι μας, παιδιά,
Ἡ ἀγάπη θέλει φίλημα, κι' ὁ πόλεμος τραγουδία,
στὴν κεφαλὴ λουλούδια
καὶ φλόγα στὴν καρδιά.
Ἐμπρός! καὶ πιάστε ἕνα χορὸ κι' ἄς ποῦμε ἀράδα-ἀράδα
— Ἡ Ἑλλάδα μας, ἡ Ἑλλάδα
τ' ἀστέρι τῆς αὐγῆς.
Κι' ἄς ἔρθῃ ὁ Χάρος γιὰ νὰ ἰδῇ μὲ τί κορμιά θὰ παίξῃ,
κι' ἄς ἔρθῃ νὰ διαλέξῃ
νὰ πάῃ τῆς μαῦρης Γῆς.

(1915) ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

(Ἐδραβεῦθη εἰς τὸν ποιητικὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1915)

Θηκε χωμένη σὲ μιά παράξε-
νη ὑπλοῦσα καραγκιόδικη.
Ἀντὶ γιὰ ναίικια, ποὺ δὲν
ἦταν βολετὸ νὰ γίνου, τῆς
φάσκισαν τὸ μπροσάκι
μὲ κάτι παληόπανα, νὰ μὴ
τὰ δέρῃ ἡ παγανιά καὶ τὸ
κρύο. Στὸ ἀναμεταξὺ ἕνας
ἄλλος τῆς ἐφτίαζε παπού-
τσι, ἀπὸ κάτι ἐσχιωμένες
ἀχρῆσιες ἀρβύλες, ποὺ ἔπλε-
καν καὶ χάνονταν μέσα τὰ
ποδαράκια τῆς. Στὸ τέλος
τῆς κάθισαν ἕνα τούρκικο
φεσάκι στὸ κεφάλι, ποὺ ξε-
γελάσαν φωνητῶς τὰ πυρρὸ
ξανθα σγουρὰ μαλλιάκια τῆς.

Σὰν τὴν εἶδε ἔτσι ὁ ὑπο-
λοχαγός, ντυμένη ἀρλεκί-
κα, σὰν μικρὸς ἀποκρηά-
τικος παλιάτσος, δὲ βάσταξε
τὰ γέλια!

— Μωρ' τί μασκαράλικά
καὶ μύμολες εἰν' ἐφτοῖνε!
Μπα! ψυχούλα μου, πῶς σὲ
κάναν' ἔτσι υπαίγνιο καὶ ρεν-
τίκοιο! Ἀκουσε, Μεμᾶ, τῶ-
μου ἀριβάρη κατὰ δώθενες
ὁ μπαμπᾶ-Κόλιας, ὁ τζου-
πάνος, νάχης ἔγνοια νὰ τοῦ
ἀφιδεωθῶμε τὴ τύχη τῆς κο-
πελλάς, νὰ πάῃ καλιά τῆς,
ναῦρη τρὸς δικὸς τῆς, ἂν
τεωρῇ κι' ἂν δὲ τρὸς σφά-
ξανε οἱ σκυλαρβανίτες.

Ἡ Μπέμπεκα ὅμως ἦταν
καταχαρούμενη μὲ τὸ κοστὺ
μὴ τῆς. Καμάρωνε σὰν ἀρ-
γοντοποῦλα μέσα σὲ πολύ-
μα στολίδια.

Πέρασαν τρεῖς - τέσσαρες
μέρες, κι' ὁ γέρο - Κόλιας ὁ
τζουπάνος, δὲ φάνηκε νὰ φέ-
ρῃ γάλα καὶ τυρὶ στὰ παλ-
ληκάρια.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Μπέ-
μπεκα ἔγινε πλιά-ἡ ψυγοκό-
ρη τοῦ λόχου μας. Ἐνας
τὴν γά'δευε ἀπ' ἐδῶ, ἄλλος
ἐπαίξε μαζί τῆς, ἄλλος τὴν
κάθιζε στὰ γόνατά του νὰ
τῆς λῆν τὸ παρμιὺθι τῆς Σια
χτοπούτος.

Τέλος πάντων ἡ Μπέμπεκα
ἦταν ἡ γαρά καὶ τὸ καμᾶρι
τοῦ λόχου μας. Ἐνα γαιό-
γελο κ' ἕνα ἀναγάλισμα
μέσ' στὴ μοναξιά καὶ τὴν ἀ-
γιοιάδα τῆς βουνίσιας στρα-
τιωτικῆς ζωῆς.

Ο ΕΠΙΣΤΡΑΤΟΣ

ΕΡΩΣ, ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ

Παρακολουθήσατε αὐτὸ τὸ μυθ. στόρημα
ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!

1ον

ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑ-

ΦΕΩΣ ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΟΥΩΛΛΕΣ

«ΟΤΑΝ ΕΙΝΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΟΥ
ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΟΤΗΡΙ
ΦΩΤΙΑ, ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΚΡΥΟ
ΣΕ ΣΤΕΛΝΕΙ ΣΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ.»

— Τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ χρυσὸ κύπελλο;
ῥώτισε ὁ Χάρου λόρδος Οὐάιλ τὸν ἐπιστή-
θιο φίλο του Τζέφφον.

Ὁ νεαρὸς Τζέφφον ἐκύνταζε τὸ κύπελλο
κι' ἄφησε ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ.

— Ὁ, τί ἐξαισιο κύπελλο! Μαλαματέ-
νιο, μὲ πολὺτιμα πετράδια. Θὰ κάνει τοῦ-
λάχιστο εἴκοσι χιλιάδες λίρες.

Ὁ Χάρου ἐγαυογέλασε:

— Μπορεῖ καὶ τριάντα χιλιάδες. Ἀλλὰ
αὐτὸ δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα ἀγαπητέ μου
φίλε...

— Γιατί;

— Γιατί κανεὶς δὲν δίνει γι' αὐτὸ τὸ κό-
σμημα ὅχι τριάντα χιλιάδες, ἀλλ' οὔτε τρι-
άντα λίρες...

— Πῶς αὐτό;

Ὁ Χάρου ἐσφυρῶσε κι' εἶπε τώρα,
γαυιόφωνα, ὑπόκωφα, στὸν συνομιλητή
του:

— Εἶναι κατὰ οὐρανὸν...

Ὁ Τζέφφον ἀναπήδησε:

— Καταραμένο;

— Ναι, φίλε μου. Ἡ μάλλον ὄχι. Ὅχι
καταραμένο... Τὸ δοῦναι θάτανε νὰ
πῶ σ τ ο ι γ ε ι ω μ ε ν ο. Δάδας τί
γράφει πάνω.

Καὶ τοῦ εἶδεξε γαργαμένο πάνω στὸ
πολύτιμο μετάλλο τὸ ἐξῆς τετράστιχο:

Ἡ περιέργη αὐτὴ συνομιλία μὲ τὴν ἀ-
κούη περιεργότερη συνέχεια, γινόνταν ἕνα
χειμωνιάτικο βράδυ στὸ μικρὸ σαλόνι τοῦ
Χάρου λόρδου Οὐάιλ, στὸν ἰδιόκτητο ἱστο-
ρικό πύργο του, Καθισμένοι κοντὰ στὴ φω-
τιά ποὺ τοὺς γάοιζε ἕνα πλούσιο τζάκι, ὁ
Χάρου καὶ ὁ φίλος του Τζέφφον εἶχαν ἔξα-
σθῇ στὴν παρᾶξενή αὐτὴ ἱστορία ποὺ γιὰ
τὸν Τζέφφον ἦταν κάθε στιγμὴ καὶ πρὸς
τὴν ἐνδιαφέρουσα.

— Μ' ἄλλα λόγᾳ, συνέχισε ὁ νεαρὸς λόρ-
δος, δταν ἡ οἰκογένειά μας ἔρχῃ στὴν κατο-
γὴ τῆς αὐτοῦ τὸ κόσμημα, χρειάζεται πάνω
μας ὁ θάνατος ἀπὸ φωτιά, ἀπὸ βροχὴ καὶ
ἀπὸ κρύο. Αὐτὰ τὰ τοια κατὰ πρόβλε-
πὴν τοῦ θανατηφόρου κύπελλου...

Ὁ Τζέφφον ἔγινε τώρα πρὸς προσεκτι-
κός. Ἐστῆσε τ' αὐτὸ:

— Εἰς τὴν αὐτὴν...

— Σαράντα χρόνια αὐτὸ τὸ κύπελλο εἶχε
παρασέει. Ἀλλὰ προχθὲς ἐγὼ τυχαίως τὸ
δρῆκα σ' ἕνα παλιὸ δωμάτιο. Τὴν ἰδίαν μέ-
ρα, ποὺ ἦθε ἐδῶ κι' ὁ γέρο θείος μου, ὁ
Φράνσις ἀπὸ τότε μιά παρᾶξενή κακοτυ-
γία μὲ καταδύκει. Σὰ ν' ἄρχισε κίχλας νὰ
ἐνεργῇ τὸ θανατηφόρο κύπελλο...

Ὁ Τζέφφον ἔγινε τώρα πρὸς προσεκτι-
κός. Ἐστῆσε τ' αὐτὸ:

— Εἰς τὴν αὐτὴν...

— Εἰς τὴν αὐτὴν... Τρεῖς ὥρες ἔπειτα ἀπὸ
τὴν ἀρτίαν τοῦ θείου μου, ἐγγλίστησα πάνω
στὸν ἐπίταγο τῆς ἀντὴς κ' ἐπαθὰ διάστρο-
μα τοῦ παροῦ. Ἀρα, κίνδυνος ἀπὸ τὸ
κρύο. Μόλις συνήλθα ἀπὸ τὸ ἀτύχημα αὐ-
τό, ἐπῆγα γιὰ νυκτῆν. Ἀλλὰ στὸν δρόμο
μ' ἐπιάσε ραγδαία βροχὴ καὶ γίνεκα μου-
σχίδι κι' ἐπαθὰ γρίπη. Ἀρα, κίνδυνος ἀ-
πὸ βροχὴ. Τρίτον: Ὅταν ἀνέκοινα κάπως
ἀπὸ τὴν ὑπαιρμένη μου, δὲν ἔβριω πῶς,
ἐυπεδόμωσα τὰ πόδια μου στὸ γὰλὶ τοῦ
κοιτῶνος, ἐπεσὰ μὲ τὰ ὑπόδημα στ' ἀναμύ-
νο τζάκι καὶ παρατόνῃ νὰ γίνω κάρβουνο.

Ἀρα, κίνδυνος ἀπὸ φωτιά. Βλέπεις, λοι-
πὸν, ὅτι ἡ ἀστρολογία ἐπινοήσῃ τοῦ κυ-
πέλλου ἔχει δίκιο: Ὅταν εἶναι στὸ σπίτι
σου τοῦτο τὸ χρυσὸ ποτήρι, φωτιά, βροχὴ
καὶ κρύο σὲ στέλνει στὸ κοιμητήριον. Λοι-
πὸν εἴμενα εἶναι στὸ σπίτι μου τὸ χρυσὸ
ποτήρι καί...

—...καὶ γὰρ δὲν τὸ πετᾷ ἀδερφέ στὴ
θάλασσα, νὰ νηυτώσῃ ἀπὸ τὰ μάνα του;
ῥώτισε ὁ φίλος του.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, γιὰ τρεῖς λόγους:
Πρῶτον: Εἶναι οἰκονομικὸ κειμήλιο. Δεῦ-
τερον: Εὐκόλως δὲν πετᾷ κανεὶς στὴ θά-
λασσα ἕνα βαρὺ ὑο κι' ἐξαιτίας τῆς γῆς
κόσμημα ἀξίας 30— 40 χιλιάδων λιρῶν.

Τρίτον:

Ὁ λόρδος Οὐάιλ ἄναψε τὸ ποῦρο του,
ἐφορᾶσε ἐν- ποιητικῶς ὑπὸ τὸν κα-
τελείωσε:

— Τρίτον: Δὲν πιστεύω καθόλου στὴν
μαγιογεία αὐτοῦ τοῦ κύπελλου.

— Ἀλλὰ τὰ τοια ἀλλεπάλληλα ἀτυχή-
ματα:

— Συνπτώσεις, ὅπως μὲ ἐθελοῦσε ἄλ-
λως τε καὶ ὁ θεὸς μου Φράνσις.

Ὁ Τζέφφον προσηύχε ἐπαιστικὰ τὸ
βλέμμα του στὸν Χάρου καὶ τοῦ εἶπε μ'
ἕνα χαμόγελο ἀλλόκοτο τόνο:

— Ἀλήθεια, δὲ μοῦ εἶπες τίποτα γιὰ τὸ
θεῖο σου. Ἐγὼ ἱστορία:

— Ὁ, δέδοκα! Κι' ἱστορία μάλιστα ἀρ-
κετὴ ἐνδιαφέρουσα. Πρῶτα - πρῶτα, ἦταν
ὁ δίδυμος ἀδελφός τοῦ πατρός μου. Ἐ-
πειδὴ ὅμως ὁ πάππος μου ἦταν ὁ πρεσβύ-
τερος κατὰ ἐξουσίαν διὰ τὰ τῆς ὡ-
ρας, κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν Δίκαιον δὲν ἐκλή-
ροῦντο τίποτε, ἢτε χρήματα, ἢτε κτῆ-

Η ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ...

Ἡ Ἑλλάδα δὲν πεθαίνει!... ἀντιβρομπίζουν
τὰ πέλαγα, οἱ κλεισοῦρες, τὰ ρουμάνια.
Ἀμονη ἡ γῆς, μὰ ἡ δάφνη γιὰ στεφάνια,
φυτρώνει μόνη... Οἱ κάμποι ὅταν ἀνθίζουν

μοιάζουν αἱματοδιάστιγτοι, τί, μ' αἷμα
στὸ χῶμα ἐτοῦτο, ἡ Δόξα, ἱστορημένη,
γίνεται ἀνθὸς τὴν ἀνοιξη... Ἀνασαίνει
κάθε κορφή τὸ αἰώνιο Ὀλύμπιο πνέμμα

Κάθε πλαγιά τῆς λεβεντιάς τὰ μῦρα...
Τὸ ὄνι πού, ἐδῶ, ἀπ' τὰ κόκκαλα στομώνει,
λόγῃ ἀκονιέται: οἱ ταπεινοί, Δαιμόνοι,
γίνονται ξάφνου... Ντύνονται πορφύρα

τὸ ἴδιο τους τὸ αἷμα καὶ ὅσοι ξεπεσμένοι,
νὰ διαφεντέψουν τὸ Ἅγιο μέσα στ' Ἅγια:
τὴ Λεφτεριά! Ἐμπρός! Δάφνες καὶ βέργια
στὸ διάβα τους! Ἡ Ἑλλάδα δὲν πεθαίνει!

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Δὲν ἔκλεισε...

28 Ὀκτωβρίου... Μιά ἀκόμη χρυσὴ σελίδα στὴς τόσες,
πού ἔχτισε ἡ μεγάλη Πατρίδα μας στὴν παγκόσμια ἱστο-
ρία, ἕνας ἀκόμη σταθμὸς δόξης στὴ ζωὴ τῶν τριῶν χιλιά-
δων χρόνων τῆς. Εἶναι μοῖρα τῆς φυλῆς μας ὁ ἀγῶνας ἐ-
ναντίον τῶν βαρβάρων, ἕνας ἀγῶνας πού ἡ ἀρχὴ του χά-
νεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ ἡ συνέχειά του στεφανώ-
νεται στὴν Πίνδο. Εἶναι μοῖρα τῆς φυλῆς μας τὸ «ΟΧΙ»
καὶ τῆς φυλῆς μας μοῖρα τὸ πρόσταγμα. Ἰτε παῖδες, Ἑλ-
λῆνων. Πόσο βγήκαν ἀπατημένοι ὅσοι δὲν πίστεψαν σ' αὐ-
τὴν τῆς Ἑλλάδος τὴν μοῖρα!...

Εἶχε προειδοποιήσει ἡ Ἑλλάδα μας. Δὲν τὴν πίστε-
ψαν. Ἀντέταξαν μὲ περιφρόνησι πῶς οἱ ἀσπίδες καὶ τὰ
δόρατα δὲν ἔχουν καμμιὰ δύναμη στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀεροπλά-
νου καὶ τῶν θωρακισμένων μεραρχιῶν. Καὶ ὥρμησαν νὰ
συντρίψουν τὸ «ΟΧΙ». Τὸ «ΟΧΙ» πού ἦταν ἱστορία τριῶν
χιλιάδων χρόνων, πού ἦταν τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο τῆς
φυλῆς, ἡ πίστη, ἡ θρησκεία τῆς, ἡ Ἐλευθερία τῆς. Οἱ ἀ-
σπίδες καὶ τὸ δόρυ ὑψώθηκαν, κι' ἔπεσαν κεραυνοὶ ὀργῆς
καὶ τιμωρίας. Κι' ἡ Ἀπτερος Νίκη ἀφῆσε τὸ ἱερό της
στὸν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως, γιὰ νὰ ὑψώσῃ τὸν Νάο της
στὴν Πίνδο.

Πόσο βγήκαν ἀπατημένοι, ὅσοι δὲν πίστεψαν στὴ Μοῖρα
τῆς Ἑλλάδος!

28 Ὀκτωβρίου... Μιά ἀκόμη χρυσὴ σελίδα στὴς τόσες
πού χάρισε ἡ μεγάλη Πατρίδα μας στὴν παγκόσμια ἱ-
στορία. Δὲν ἔκλεισε ἀκόμη. Κάτι ἀκόμη μένει νὰ γραφῇ.
«Θὰ μοιρασθοῦμε τὴν Νίκη», εἶχε ἀκούσει τὴς πρώτες ἀλη-
σμόνητες ἐκεῖνες ἡμέρες. Καὶ μοιρασθήκαμε μόνον τὴς πί-
κρες τῆς Νίκης ὡς τώρα...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΟ ΚΑΦΕΔΑΚΙ

ΤΟΥ Κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ (ΛΑΥΡΑ)

Ός την πασαμονή ακόμα καθόταν στο καφεδάκι της γειτονιάς, στην ίδια θέση που έπιανε όλα τα τελευταία χρόνια της ζωής του, στο τραπέζακι με το βασιλικό, πλάι στους φυτεμένους στη γραμμή ήλιους, και κάτω απ' τη σκονισμένη άνακκία του δρόμου.

Το σπίτι δεν τον εύχαιρστούσε πιά, κ' ένιωθε πως ήταν φόρτωμα στους δικούς του με τα οδονταπέντε χρόνια του, πιάνοντας τον τόπο, χασομερώντας τους άλλους στη δουλειά και στο νοικοκυριό. «Ετσι είναι οι γέροι» βάρσος στα φτωχικά, άνεργοι, όλο γκρίνια κι όλο παράπονο, ένα μαρδ παρά πάνω, άνοικοκυμνητο και βαρετό.

Οι δικοί του έκρυβαν μέσα τους από ντροπή την κρύφια σκέψη τους, ότι καιρός ήταν πιά να τους άφήση. Κι αυτός, σά να διάβαζε με τ' άδύνατα και σβημένα μάτια του τ' απόκρυφα της ψυχής των στις πλάγιες ματιές που ταύριζαν, έλεγε τότε - πότε, όπως όλοι οι γέροι ψεύτικα και σκεπάζοντας την άληθινή του σκέψη...

— «Ε... καιρός είναι παιδάκια μου να φεύγω πιά κι εγώ!»

Όταν την άλλη μέρα του θανάτου ρατούσαν οι γείτονες, από τί πέθανε ο γέρος — σά να ήταν ανάγκη να ρωπάς από τί πεθαίνει ένας γέρος — οι δικοί του μ' ένα στόμα, έμειψαν...

— «Ετσι σάν το πουλάκι πήγε! Τ' απόβραδο καθόταν στο καφεδάκι και μονολογούσε. Υστερα γύρισε στο σπίτι... και πέθανε!»

Οι άνθρωποι όμως είναι άνόητοι. Οι γέροι δεν έχουν τό κουράγιο να στήσουν μονόλογο. Αυτό, χρειάζεται για τα καλά δύναμη από μέσα για ν' αντικρύζεις το έγω σου και να μιλάς μαζί του. Οι γέροι κάποιον βρίσκουν πάντα για να μιλούνε κι' αυτός έχει βοή τον δικό του.

Σίγουρα τον Άγγελο με την ρομφαία πορτρεχάι χτυπώντας τις μακρές φτερούγες την ώρα που πρέπει από πάνω, και θα τοίλγε με την εύρνια φωνή που δεν την άκούμε παρά την τελευταία στιγμή, τα φοβερά και κρύα λόγια του άλλου κόσμου.

— «Ελα... σήκω να πάμε στα γλυτομένα λιβάδια, στους τόπους που θα τα έχασες όλα που δε θα πονή, δεν θ' άγκομαγας που θ' άναπαυθής για καλά και θα σε περιτυλίξη ή λημονιά για όσα ύπόφερεις, βασιλίστηκες, έμύχτησες, λυπήθηκες έδω κάτω. Έκεί θα περνάς περίφημα. Ζάχαρη, ή ζωή κεί πάνω ψηλά! Τι καταλαβαίνεις πιά από τούτην έδω κάτω; Απ' τον άχαρο και μαύρο τούτον κόσμο που έζησες τόσα χρόνια;»

Κι' ο γέρος πίνοντας σιγά κι' αργά το καφεδάκι θ' άρχισε το κουβεντολόγ με τον

φοβερών Άρχάγγελο κάτω από το σάλαγο και το χτύπημα το τρομαχτικό που έκαναν οι δύο φτερούγες άνοι γοκλείνοντας. Και οι άλλοι τριγύρω πήραν τα λόγια του για μονόλογο.

— Καλά είμαι κι' έδω. Πού να πάμε τώρα σ' άγνωστους τόπους; Έδω, κάτω απ' το δεντράκι μου, δίπλα στο βασιλικό που μου στέλνει την ευωδιά της ζωής, πίνω σιγά σιγά το καφεδάκι μου. Κάθε γουλιά και ρούφημα, είναι ένας κόσμος άγγελέ μου! Το δεντράκι που με σκιάζει, άλλος ένας μεγάλος κι' εύλογος κόσμος. Τα παιδιά που παίζουν, τρέχουν και γαχανίζουν τριγύρω μου, μου χαρίζουν πνοές ζωής άτιμητης κι' οι νεοί κι' οι κοπέλλες που τά λένε στο σοκάκι, στις γωνιές και στις αδόπορτες, στέλνουν την πανόμορφη εικόνα στα θαμπωμένα μάτια μου, κι' άναταράζουν το γλυό αίμα μου που κουφοδρομεί στις σκληρές και πεταμένες φλέβες μου.

Τι με θέλεις τώρα τι με γυρεύεις; Θά σου ρουπώσει, θά νυχτώσει. Με περιμένει στο σπίτι το φαγάκι μου κι' ένα ποτηράκι ρετσίνα, το βάλσιμο που πέρασα μ' αυτό όλη τη ζωή μου. Υστερα θά πάω στο κλινάρι μου, κι' έπειτα... θά έξημερώσει... θά έξημερώσει άλλη μια φορά.

Άγγελέ μου, και θα έσαν-τίζω το χάραμα, και την αυγή, και τον ήλιο να χρυσόκοκκινίζει πάνω από τη ράχη του βουνού. Θά ίδω να έσαναζωντανέψουν όλα τα ζωντανά και τ' άψυχα, όλα τα πράματα, και να με χαιρετήσουν, και να ζεστάνουν τα κόκκαλά μου οι άντρες και οι γυναίκες, όσα είδα, όσα είδα... πού δεν τα βρίσκει πούθενά άλλος κανένας!...

Είναι ανάγκη να φύγουμε σήμερα; Δεν έρχεται ύστερ' απ' ένα γρόνο; Δεν περιμένω κανέναν; Τον άλλο μήνα; Την άλλη βδομάδα; Κι' αν δε σου βολεί τόσο άργά, δε διαβάνεις... αύριο;

Άλλά πού να καταλάβουν οι άλλοι; Νόμισαν πως ο γέρος παραληρούσε και είχα γεροντικά παραμιλήματα.

— «Ετσι σάν πουλάκι έφυγε! Ήθελε ή ώρα του — έίπαν μερικοί άλλοι!»

Κανένας δεν κατάλαβε πως ο Άγγελος της ώρας και της στιγμής, που δεν έχει καιρό να χάνει σύμφωνα με την όρεξή μας περιμένοντας τη δική μας πρόσκληση που δε θα τη λάβαινε ποτέ, είχε πιάσει γερά το γεροντάκο απ' τη μέση, τον έφόρτωσε στις διάπλετες άνοιχτες φτερούγες του, και έανολήθηκε με πέταιμα δυνατά, για το μεγάλο ταξίδι!

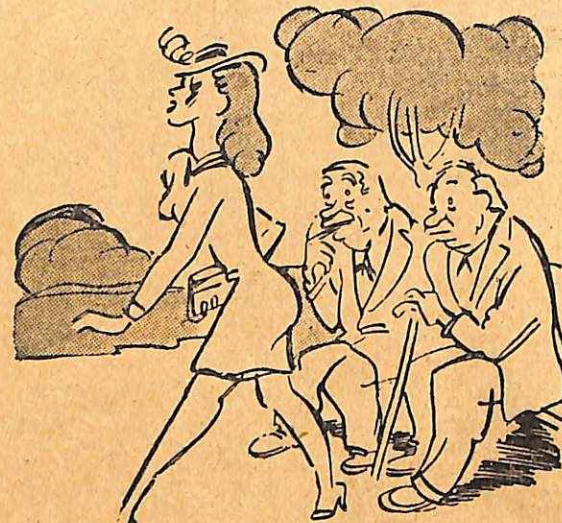
Κι' ο γέρος, δε θα έσαναπεί άλλη σορά, το καφεδάκι του.

ΛΑΥΡΑΣ

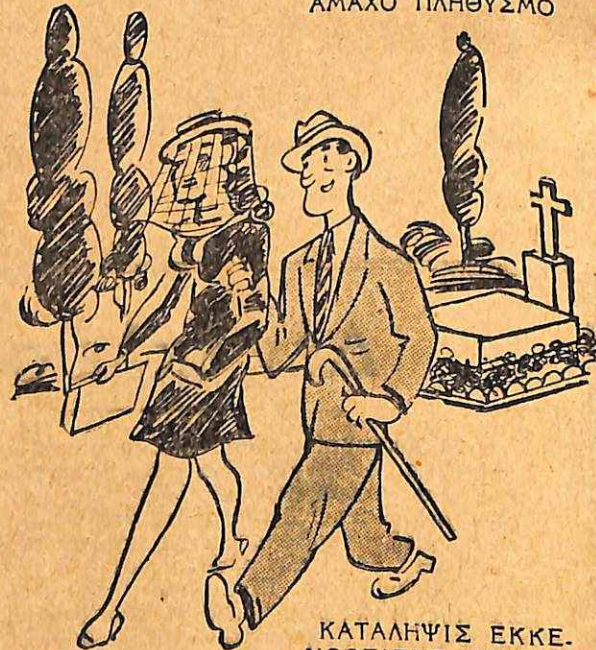
Εθνικό Τέλιο

ΤΟΥ Κ.

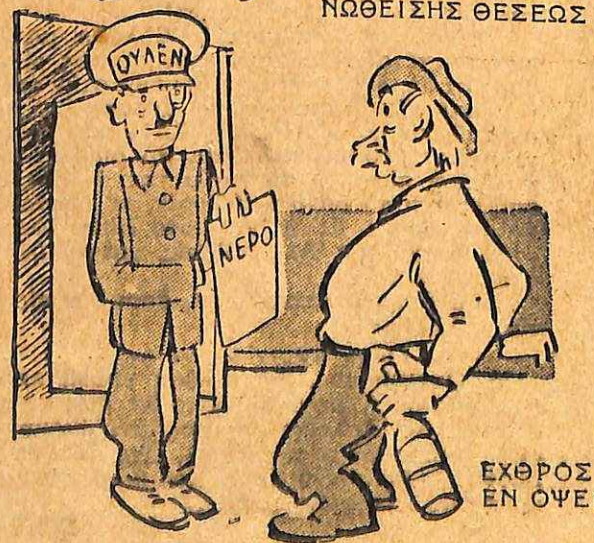
ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΟΜΒΑ ΑΤΟΜΟΥ ΣΕ ΑΜΑΧΟ ΠΑΝΘΥΣΜΟ

ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΕΚΚΕ. ΝΩΘΕΙΣΗΣ ΘΕΣΕΩΣ

ΕΧΘΡΟΣ ΕΝ ΟΥΨΕΙ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΛΙΟΥΖ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ — ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΝΘΕΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο διάσημος μουσικο-συνθέτης Μπερλιόζ Έκτωρ, άγάπησε με πάθος κατά τα έτη της νεότητός του, μίαν ώραια Άγγλίδα θεατρινούλα, την Μίς Άρριετ Σίμσον. Η Άρριετ στην άρχή τον άποκρούει... Αίφνης όμως άσθενεί... βρίσκεται σε μεγάλες οικονομικές στενοχώριες... Κι' ο Έκτωρ προσφέρεται να την βοηθήσει, έως ότου άναρρώσει...

5ον

— Την πούλησι. Τι πιάσαμε; — 280 φράγκα. Πάρετα. Μα σά σου να κρατήσω όσα μου χρωστάς... — Άσε τα τώρα, γιατί μου χρειάζονται τα χρήματα. Και τα κρατάς από την άλλη συναυλία! Ο Σαρμποννέλ έκούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του. Κι' άποχαρίστησε τον Μπερλιόζ, όστις άρχισε τώρα να μιλή τρυφερά στο ρόσ αυτόκι της μίς Άρριετ ή «Τέλους... Όκτωβρίου!»

*

Την έβαλε σ' ένα μόνιπο τώρα και την έγυρισε σπίτι της, εύτυχισμένη σά βασίλισσα. Δεν της έιπε λέξι γι' άγάπη, δεν της έκανε νύξι για γάμο. Βέβαιος πλέον ότι την είχε του χεριού του, ο Μπερλιόζ, ακόμα πριν άπολαύη το ποθούμενο έαναγινόντανε «Μεφιστόφελ» κι' έπαίξε μαζί μ' αυτό το άκακο πλάσμα, καθώς ή γάτα μ' ένα ποντίκι.

Η μίς Άρριετ τον έκάλεσε να πάρουν ένα ταξί. Έδέχτηκε με κάποια συγκρατάβασι. (Δέν ήταν πλέον ο χθεσινός Έκτωρ, ο άσημος. Ήταν ο σημερινός Έκτωρ, ο φημισμένος) ήταν ο αυριανός Έκτωρ, ο ένδοξος, ο άθάνατος...

Μόλις ήπτε το ταξί, έβγαλε τα 280 φράγκα των εισπράξεων από την τσέπη του. Κι' έκάλεσε, με την ίδια στεντορεία φωνή του:

— Μούφου!

Η καμαριέρα πρόβαλε δειλά:

— Κύριε;

— Πάρε διακόσια φράγκα να περάσεις έως ότου καθαρίση και πάλι το χαριτωμένο λαμουδάκι της κυρίας σου.

Η Μούφου έγούρλωσε τα μάτια της:

— Πόσα;

— Διακόσια. Είπαμε διακόσια. Μή-

πως είσαι, κορίτσι μου, περήφανη σ' αυτής; Κρατώ κι' εγώ τα υπόλοιπα για τα έξοδα του γάμου μας...

— Ποιανού γάμου σας; έρώτησε τάχα με φαινομενική άθωότητα ή καμαριέρα, κοιτώνά ήτανε σε θέσι να έέρη πολύ καλά τί έννοούσε ο Έκτωρ.

— Του γάμου... όχι βέβαια με σένα, παιδί μου. Του γάμου μου με την κυρία σου.

Η μίς Άρριετ αυτή τη φορά δεν έθύμωσε καθόλου. Κι' ούτε μπορούσε, φυσικά, να βγάλη έξω τον άναιδή, όπως το είχε κάνει άλλοτε, στο καμαρί νι της.

Άλλοίμονο...

Οι ρόλοι είχαν αλλάξει... Είχαν όλο τέλα αλλάξει. Τότε, αυτή έργαζόταν. Ο Έκτωρ ήταν άσεργος ή άσεργος. Ένώ τώρα, ο Μπερλιόζ έργαζόταν, έκέρδιζε χρήματα και κείνη ήτανε καθλωμένη στο κρεβάτι απ' αυτό τον άνεξηγτο «πονόλαιμο», που της έφερνε βραχνάδα κι' έλαφρά... πολύ ύποπτα ρίγη...

Η μίς Άρριετ ήταν Άγγλίδα, καθώς έέρουμε. Σάν Άγγλίδα, λοιπόν, ήτανε πρακτική γυναικούλα. Δεν έπετούσε στα σύννεφα... της άρεσε να περπατή στερεά πάνω στο έδαφος της πραγματικότητας.

«Ο Μπερλιόζ δε με τραβάει και τόσο. Είμαι άσημος. Όμως έχει μέλλον. Μπορεί να γίνη κάποια μέρα πιανίστας στο... Κονσερβατοράρ. Άρρο μ' αγαπάει, ως τον πάσο. Άρρωστη, καθώς είμαι, πού να βρω τον καλύτερο; Στην άνεμοβροχή...»

Έχαμονέλασε, λοιπόν, αρκετά γλυκά στο νύ. Και του έιπε:

— Με έλέετε;

— Μά, ναι!

— Έτσι... άρρωστη... καθώς είμαι;

— Καί νεκρή εάν ήσους, άγγελέ μου, θά έκανα... τυμβωρυχία για να σε κλέψω!

Η Άγγλιδοϋλα του χάιδεψε τ' άνω πόταχτα μαλλιά του:

— Τρελλοπαίδο...

— Σύνεφαν οι! Θά παντρευτούμε στο τέλος του μηνός!

— Ό, τόσο γρήγορα;

— Έγώ το βρίσκω πολύ άργά. Άλ-

λά πρέπει να κανονίσω τις διατυπώσεις. Ά... θέασα. Τι είσαι; Καθολική ή διαμαρτυρούμενη;

— Διαμαρτυρούμενη. Έσύ;

— Άθεος. Ή μάλλον όχι. Πιστεύω σε μία θεά. Σε σένα άγαπημένη μου. Σε σένα...

Έσκυψε. Την άρπαξε με τ' άθλητικά του χέρια — χέρια παλαιστού κι' όχι βιολιστού... — την έσφιξε στην άγκυλιά του, με τόση πίεσι, με τόση δύναμη, ώστε (καθώς έγραφε σ' ένα γράμμα του στο φίλο του Άλβέρτο Ντυπουά) την έκανε να «τρίξη σάν καρπούζι»... Έπειτα, της άναποδούρισε βία το κεφάλι και καθώς έκείνη πιάσάνοιγε το στόμα της... έφίλησε με πάθος αυτό το στόμα που προσέφερετο.

Η μίς Άρριετ ένόμιζε πως έπρεπε κι' αυτή να δείξη κάποια θέρη, σ' αυτή την ώρα του άρραβώνος... ότι έτσι ήτανε σωστό. Τού χαμογέλασε, λοιπόν, απαλά. Κι' έμείλισε:

— Μπερλιόζ...

— Τι;

— Σ', αγαπώ, Μπερλιόζ...

Άλλ' αυτό το «Σ' αγαπώ, Μπερλιόζ» ή μη έρωτευμένη μνηστή το έπρόφερε τόσο χλιαρά τόσο κρύα, ώστε έμοιαζε σά ναθελε να πη:

«Δέ σ' αγαπώ, Μπερλιόζ...»

Άλλ' ο μουσουργός έσκασε στα γέλια:

Κι' άρχισε να τη μυμήται:

— «Σ' αγαπώ, Μπερλιόζ...» έτσι το λέν οι άρραβωνιαστικές; Τι έχεις, έσύ, τέλος πάντων έδω μέσα σ' αυτό το στήθος;

Η μίς Άρριετ έγλώμισσε. Έπήρε ένα ύφος τώρα σοβαρό. Και του έιπε: — Μπερλιόζ, σ' αυτό το στήθος έχω ό,τι έχουν όλες ή σχεδόν όλες οι γυναίκες. Έχω καρδιά. Όμως, για τί να σου το κρύψω; Αυτή ή καρδιά, παρ' όλη η μουτη προσπάθεια, δεν έγυτύπησε για σένα ακόμα. Ναι. Δέ σ' αγαπώ μ' έρωτα, αλλά συνάμα δεν άγαπώ και κανένα άλλον. Λοιπόν ή θέσις είναι, φίλε μου, κενή. Και θα την καταλάβης έσύ, εάν το θέλεις...

— Εύχαριστώ, Άρριετ! Εύχαριστώ! έβόησε με την στεντόρεια φωνή του ο μουσουργός. Αυτό μου άρκει. Το ήξερα από την άρχή ότι δε μ' αγαπάς... αλλά αυτό δεν με νοιάζει καθόλου, μά καθόλου. Έγώ θά σε κάνω να με αγαπήσεις... Είμαι σε θέσι ν' άλώσω σά

Έλληνικό γιομορ.— Η ιστορία μίας όμπρέλλας

Τοθ κ. Π. Παυλίδης)

ΟΙ ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΕΛΩ ΑΘΗΝΑΙ»

Α' Τραγούδια:

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	

Εκτελεστοί:

1	
2	
3	
4	
5	
6	

Αποστολούς

Διεύθυνσις

Έχετε καλή φωνή;

Θά θέλατε να φθάσετε στο
Μικρόφωνο του Ραδιοφω-
νικού μας Σταθμού;

Κάθε Νέος ή Νέα που μπο-
ρεί να απαντήσει άδυστάκτως
ΝΑΙ εις αυτές τις δύο ερωτη-
σεις, ως λάβη μέρος εις αυτόν
τον διαγωνισμόν, ο οποίος άλ-
λως τε δεν είναι περιττός, ο-
ύτε καν απαιτεί κανενός ει-
δους κόπου καί τρεχάματα, ο-
πως θά σας πείσουν αι άμέσως
κατωτέρω λεπτομέρειαι της διε-
ξαγωγής του.

1ον) Κάθε Νέος ή Νέα που
θέλει να μετάσχη του διαγωνι-
σμού, θά κάμει άπλως τον κό-
πον να κόψη καί να κρατήσει
το εις το κάτω μέρος της σε-
λίδος παρατιθέμενον ΔΕΛΤΙ-
ΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ.

2ον) Η δόκιμα του διαγω-
νισμού είναι δίμηνη, διά να
δοθῇ εις όλους καί όλες και-
ρός να λάβουν μέρος. Θά δη-
μοσιευθῶν συνεπώς συνολικῶς
ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 29 Δεκεμ-
βρίου ΑΚΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΥΜΜΕ-
ΤΟΧΗΣ.

3ον) Ἀπὸ τῆς 29ης Νοεμ-
βρίου μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου
πρέπει νὰ μᾶς σταλῶν τὰ ΔΕ-
ΚΑ αὐτὰ Δελτία, ἐκ τῶν ὁποί-
ων τὸ ἐν συμπληρωμένον μὲ τὸ
ὀνοματεπώνυμον τοῦ διαγωνι-
ζομένου κλπ. Ὅσοι δὲν θέλουν
νὰ χαλάσων τὸ περιοδικὸν των
μὲ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ Δελτίου,
ἠμποροῦν ΝΑ ΣΤΕΙΛΟΥΝ ΤΑ
ΔΕΚΑ ΦΥΛΛΑ ΔΙ' ΑΠΑΝΗΝ
ΣΦΡΑΓΙΣΙΝ εἰς τὰ γραφεῖα
τῆς Διοικήσεως 6, Ἐθνόπου-
λον, ὅτι ἡ μοναδικὴ αὐτῇ
διαδικασία τίθεται διὰ νὰ πε-
ριορισθῇ ὁ διαγωνισμὸς ὑπό-
νον μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν

Σὰς χαρίζουμε μισὴ ὥρα...

Τὸ περιοδικὸν «ΕΛΩ ΑΘΗ-
ΝΑΙ» καλεῖ τοὺς ἀναγνώστὰς
του καὶ ὅλους τοὺς ἀκροατὰς
τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀ-
θηνῶν νὰ κάμουν ἓνα μουσικὸν
πρόγραμμα ἡμίσαιας ὥρας τοῦ
γούστου των.

Τὸ πρόγραμμα ποὺ θὰ κα-
ταρτίσεται δὲν πρέπει νὰ περι-
λαμβάνη περισσότερα ἀπὸ δέ-
κα ἐλλήνικα τρα-
γούδια καὶ ὁ ὅτι αὐτὸ, σύγχρονα,
παλαιότερα καὶ δημοδῶν, δὲ
νὰ ὑπάρχη ἡ ποικιλία.

Σημειώσατε ἐπίσης τοὺς καλ-
λιτέχνους ποὺ προτιμᾶτε ὡς
εκτελεστὰς τοῦ προγράμματός
σας καὶ ἀποστείλατέ μας συμ-
πληρωμένον τὸ σχετικὸν Δελτί-
ον, ποὺ παραθέτομεν εἰδικῶς
διὰ τὴν ἐρευνάν μας αὐτὴν πα-
ραπλευρῶς.

Περιμένουμε νὰ
Δελτίον σας μέχρι
τῆς 31 Οκτωβρίου.
Ἐπιστρεφ. ἐκ συνεισφοράς τοῦ
«ΕΛΩ ΑΘΗΝΑΙ» ἐν συνεργα-
σίᾳ μετὰ τὴν Διεύθυνσιν Προ-
γράμματος τοῦ Ραδιοφώνου καὶ
Σταθμοῦ θὰ καταρτίσῃ βάσει
τῶν συγκεντρωθησομένων Δελ-
τίων ἓνα πρόγραμμα, τὸ ὁ-
ποῖον θὰ περιλαμβάνῃ δέκα τρα-
γούδια, ἐκείνα τὰ ὁποῖα θὰ ἔχη
προτιμήσει μεγαλύτερος ἀριθμὸς
ἀναγνωστῶν μας.

Ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς τοῦ προ-

γράμματος θὰ ἐλπίσμεν.
Πάντως, ὅσοι καὶ ὅσες ἐπι-
χορῶν νὰ ἀποδείξουν ὅτι ἔχουν
πράγματι τὸ φωνητικὸν ταλέν-
το ποὺ ἀναζητοῦμεν, θὰ ἔ-
χουν πλέον ἀνοίξει τὸν
ὁρίζοντα τοῦ μουσικοῦ
καρτερίου.

Ὅσοι καὶ ὅσες ἔχετε καλὴν
φωνήν, βοηθήσατέ μας. Μὴ δι-
στάσετε νὰ λάβετε μέρος εἰς
τὸν διαγωνισμόν. Τὸ Μικρόφω-
νον σας περιμένει πρόθυμον νὰ
κάμῃ γνωστὴν τὴν φωνήν σας
εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Όνοματεπώνυμον: _____

Διεύθυνσις: _____

Συμπληρωματικαὶ πληροφορίες (κατὰ βούλησιν τοῦ ἀποστολέως): _____

Υπογραφή

γράμματος αὐτοῦ θὰ ἀνατεθῇ
εἰς τοὺς καλὸς τέχνας ἐκείνους, οἱ
ὁποῖοι θὰ ἔχουν συγκεντρώσει
μεγαλύτερον ἀριθμὸν προτιμή-
σεων ἀναγνωστῶν τοῦ «ΕΔΩ Ἀ-
θηνῶν». Τὸ πρόγραμμα θὰ μετα-
δοθῇ ἀπὸ τοῦ Ραδιοφώνου καὶ Στα-
θμοῦ Ἀθηνῶν εἰς ἡμέραν, ἡ ὁ-
ποία θὰ ἀναγγελθῇ μετὰ τὴν
συγκέντρωσιν τῶν ἀποτελεσμά-
των τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ δια-
γωνισμοῦ, πάντως δὲ ἐντὸς τοῦ
Νοεμβρίου. Συμπληρώσατε ἁμέ-
σως τὸ Δελτίον ποὺ παραθέτομεν
καὶ ἀποστείλατέ το εἰς τὰ γρα-
φεῖα μας: ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «Ε-
ΛΩ ΑΘΗΝΑΙ», ΟΔΟΣ ΛΕΩΚΑ-
ΡΟΥΣ 6, ΑΘΗΝΑΙ, γραφεῖον
καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ: Ἐλάβομεν ἀ-
παντήσεις ἀπὸ τοὺς: Τ. Παπαδό-
πουλον, Αἰδαν Ἐλευθεριάδου, Ἀπ.
Ἰωάννου, «Κόμμα»-Βράχου, Νί-
ναν Πλούμιου, Γ. Σιδερίτην, Ἐ-
λένην Κολογροῦ, Γεώργ. Δαυτῆ,
Γεώργ. Νισαχοῦ, Γεώργ. Ρηγάτου,
Λον Ντάραν Ματαράγκα, Ἐλένην
Σουσανήν, Β. Σκουζην, Αἰδαν Βλα-
στοῦ, Ν. Κον Βλαστοῦ, Γεώργ. Βε-
νιέρην, Ἀντ. Κασιαντῶν, Νί-
τσαν Παπαστόπουλον, Ἀθ. Καβάρου,
Τούλαν Σπυροπούλου, Κατῆν
Μπαρδῆ, Πόνην Σακελλαρίου,
Καλλ. Τσέρην, Ἀλέξ. Κρομμυδῶ,
Πολυν. Ρίαν Τσιγκρή, Δέσποιναν
Λεοντῆ, Εἰρήνην Μαγκανιάρη, Κ.
Παρίσην, Ἐλένην Παπασπύρου, Β.
Νάσικαν, Ἀγγελίαν Σιδερίτην, Θ.
Παπαδόπουλον, Ἀγγελικὴν Τσα-
ντάκη, Χαρ. Μιχαήλ, Κ. Καρύ-
κογλου, Δέσπ. Ἀγγελίδου, Βικτω-
ρίαν Ἀγγελίδου, Διον. Κουρλα-
ρίαν, Ρίτσαν Ἰωαννίδου καὶ Ἰ.
Λεάνδρ. Σμαρτῆ.

Ἐλάβομεν ἐπίσης 54 ἀπαντή-
σεις χωρὶς τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστο-
λέως. Θὰ ληφθῶν καὶ αὗται ὑπ'
ὄψιν ἀλλὰ παρακαλοῦνται οἱ ἀ-
ναγνώστῃ νὰ σημειώσων τὰ ὀνό-
ματά των.

Σοφὰ λόγια

Τίποτε δὲν δίνεται μετὰ τὴν
γενναϊότητα, ὅσοι οἱ συμβούλους.

Ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας ψυθυρίζει
ὁ ψεύδικος φωνάζει.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΑΤΙΡΙΚΟΙ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

1: ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Υπό τοῦ κ. ΧΡ. Ε.Μ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ

Σὲ κείνους ποὺ καταγίνονται συστη-
ματικὰ μετὰ τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ ὁ
ἐκείνους ποὺ εἶναι ἀπλοὶ φιλομαγνῶ-
σαι, κάνει ἐντύπωσις μιὰ σαφὴς στρο-
φὴ, στήν ἐποχὴ αὐτῆς τῆς τζάζ, τῆς τη-
λοπίας καὶ τοῦ ραδιοφώνου, πρὸς τὸ
ρωμαντισμὸν. Τὰ αἵματα τοῦ πολέμου,
οἱ καταστροφές, τὰ ἐρείπια, ὅλο αὐτὸ
τὸ κύμα τοῦ ἐκμνηστικισμοῦ καὶ τῆς ἐ-
ξουθενώσεως ποὺ ἔξασπε πάνω στήν
ἀνθρώπινη ἐκούραση τὴν ψυχὴ καὶ
τὰ ἄκρα ἀρχίζουν νὰ ποθοῦν τὴν γα-
λήν, ἐκείνην ποὺ ἤθελε τοὺς δρόμους
στρωμένους μετὰ λουλούδια καὶ ποὺ δὲν
ἐπιθυμοῦσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ κασιδιὰς
στὰ παράθυρα καὶ μεγαλήγορες προ-
σαγορεύσεις.

Ἀνατρέχοντας στὸ παρελθόν, ποὺ
προσωποποιεῖ τὸ ρωμαντισμὸν, βρίσκομε
ἓνα πλήθος ὀνόματα, ποὺ αὐτὴ ἡ γα-
λήν ἀναπόληται καὶ ἐξαντλεῖται ἐπὶ
ἀνείμῃ. Γίνεται ὅμως μιὰ σύγχισις. Πολ-
λά ἀπὸ αὐτὰ εἶναι προρρωμαντικὰ,
δηλαδή οἱ συγγραφεῖς — πεζογράφοι ἢ
ποιητὰι — ἔγραψαν προτὸν καθιερωθῇ
ἡ ρωμαντικὴ σχολὴ καὶ ἄλλα ἀντιπρο-
σωπεύουν πολλές τάσεις καὶ σχολές.
Ἐνὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ τοῦ Ἰωάν. Βη-
λαρά — τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν πο-
λυκύμαντη ζωὴ, ποὺ οἱ περιστάσεις
ἀπὸ τοὺς σημερινούς τὸν θυμοῦνται ἢ
τὸν ξεβρῶν ἀπὸ τὸ γλυκύτατο ἐκεῖνο
τραγούδι του:

Πολύκι ξένο,
Ξηνημένο
κινημένο
ποὺ νὰ σταθῶ,
ποὺ νὰ καθίσω,
ἢ ξενυχτήσω
νὰ μὴ χαθῶ:

Γεννημένος στὰ Κύθηρα στὰ 1771,
μεγάλωσε στὰ Γιάννενα, ὅπου κι ἔ-
βγαλε τὸ γυνάσιον, σπούδασε ἱατρικὴ
στὴ Πάδοβα καὶ τὴ Μπολωνία καὶ γύ-
ρισε ὅλο τὸ Μωραῖο, τὴ Θεσσαλία, τὴ
Μακεδονίαν καὶ τὴ Βουλγαρίαν μετὰ
τοῦ Ἰωάν. Βηλαρά, τὸν Βελή πασά,
οἱ οἱ Τούρκοι ἀρχισαν τὸν πόλεμον
κατὰ τῶν Ρώσων. Ἐπιστρέφοντας στὰ
Γιάννενα ἐξανέστη τις προσφιλεῖς τοῦ
σπουδῆς πάνω στὴ γλώσσα καὶ σὲ γί-
λια ἄλλα θέματα ποὺ τὸ πολιτικὸν
καὶ φωτεινὸ μυαλὸ τοῦ ἐξουχίζε, ἐ-
γράψε τὰ τραγούδια ποὺ σῶθηκαν ὡς
ἐμᾶς καὶ ἄλλα ποὺ δὲ σῶθηκαν καὶ πέ-
θαινε στὸ Ἰσπελοβοτοῦ Ζαγοριῶ, στὰ
1823, τὴν ὥρην ποὺ συνεχίζονταν σκλη-
ρὸς ὁ ἀγὼνας γιὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐλευ-
θερίαν, γιὰ τὴν ὁποία τόσα καὶ ὁ ἴδιος
ἐπρόσφερε.

Ὁ Βηλαρὰς ὡς ποιητὴς ἦταν λυρι-
κός, ἐρωτικὸς, εἰδυλιακός, ποιητι-
κός, ἀπαράμιλλος σμιλευτὴς τοῦ στί-
χου, θαυμάσιος μεταφραστὴς ἀρχαίων
κειμένων, ἦταν σατυρικός, ἀληθινὰ,
ποιητὴς, σκόπητος, χωρὶς ὅμως κίνη-
τόν του νὰ ἔχη τὴν κακίαν. Τὴ σατύρὰν
καυστικὴν ἀλλὰ καὶ ἐξυγιαντικὴν, ὁ-
πως τὸνίζει ἓνας νωτέρος σχολιαστὴς
τοῦ ἔργου του — ἐξυγιαντικὴ σάν τὴν
κάθε πραγματικὴν σατύρην θὰ τὴ νοῶ-
θαμε ἴσως καλύτερα, ἂν ἔγραψε τὰ
πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα στὰ ὁποῖα
ἀνεφάρτετο «Γιὰ τὸ Βηλαρὰ ὡς σατυ-
ρικό, μπορεῖ νὰ πῇ καλεῖς ὅτι κι' ὁ
Παλαμάς γιὰ τὸ Λασκαράτο». Ὁ Βηλα-
ρὰς, δὲν εἶναι ζωγράφος παθῶν, εἶναι
διώκτης προλήψεων. Δὲν εἶναι δημιουργός,
εἶναι παρατηρητὴς των, δὲν ἀπο-
καλύπτει τὸ φῶς, ὅμως ἡθικολογεῖ.
Δὲν ἀνυψώνεται εἰς τοὺς κρυφούς κό-

σμος τῶν ἰδεῶν. Πατὼν στερεὰ τὸ ἔ-
δαφος, ἀρέσκειται νὰ κραυγάζῃ δι' ὅ-
σα λιμνάζοντα νερά, στενὰ βορβορώδη
στρώματα συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον
τοῦ.

Ὁ Βηλαρὰς ἦταν ἓνας ἀληθινὸς ἐ-
παναστατὴς στὰ νεοελληνικὰ γράμμα-
τα καὶ τὸ ἔργο του πάνω στὸ γλῶσσον
καὶ ζήτημα θὰ μείνῃ σταθερὸς γιὰ τὴν
παιδαγωγικότητά του, γιὰ τὴν προσ-
δευτικότητά του, τὴν τόλμην — στήν ἐ-
ποχὴν τοῦ Ἰδίου — καὶ γιὰ τὴν ὕψους
ἀρχὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκινεῖτο. Αὐτὸ
τὸ ἔργο εἶναι τὸ λιγώτερον γνωστὸ, γι-
αὐτὸ εἶναι τὸ ἀντικείμενον μελέτης τῶν
λίγων ἐιδικῶν ποὺ καταγίνονται μετὰ
τὸ γλωσσικόν. Ἀπὸ τὸ ποιητικὸν τοῦ πάλι,
τὰ σατυρικά του ποιήματα εἶναι ἐκεῖ
να ποὺ ἐκράτησαν περισσότερο ἐναντί-
ον τοῦ χρόνου, ὅσοιδήποτε καὶ ἂν ἀ-
πὸ συνήθειαν, ἢ ἀπὸ ὀκνηρίαν κατὰ-
ξάμε νὰ πιστεύομεν ὅτι ὁ Βηλαρὰς εἶ-
ναι κατὰ πρῶτον λόγον λυρικός καὶ κα-
τὰ δεύτερον σατυρικός ποιητὴς.

Ἐκ παλαιῶν τῶν ποιητικῶν ἀρετῶν
τοῦ Βηλαρά, γράφει ὁ Νικόλαος Δρα-
γούμης, ποὺ τὸν ἐγγνώρισε καὶ ὡς ἐν-
θροπο ζωντανόν, ἐπικρατεστέρα ἔστιν
ἡ σατυρικὴ. Τὸ κατ' ἐμὲ, δυσλογῶ ἀ-
μίλητον καὶ τὴν «Γιατρικὴν παρηγορίαν»,
οὐδὲ ἀνέγγων εὐφυστέραν καὶ χάρι-
εστέραν μαστίγῳσιν τῆς ἱατρικῆς ἀγυο-
τείας.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Θὰ τὴν παραθέ-
σω ἐδῶ ὡς δείγμα τῆς σατύρας τοῦ
Βηλαρά:

Βογγομαχοῦσεν ἀστενὴς
κατάκοπος στὴν κλινήν,
τοῦ Χάρου παίρνει, δίνει.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ...

Καὶ λυπημένη καὶ πικρὴ
ἡ μαύρη σὺνιγὸς τοῦ
θρηνησοῦς στὸ πλευρὸν τοῦ.

Σὲ τοῦτο μπαίνει κι' ὁ γιατρός
καὶ τὸ σπυγμὸν τοῦ πίνει
τὸν ἐρωτᾷ τί κάνει.

—Ὁχι! Τί νὰ κάμω, δὲν μπορῶ.
Χειρότερα ὅλο πάνω.
Φοδῶμαι, θὰ πεθάνω.

—Μὴ δὲ τὸν θάνατον εὐτὺς
στοχάζεσαι, δειλιάσεις,
καὶ τοῦ πατρός σου ὁμοιάσεις.

Ὁ μακαρίτης σὰν κι' ἐγώ
μοῦ ἔλεγε, θυμοῦμαι:
Γιατρέ, δὲν τὸν πατοῦμε.

Τὸ Χάρο τούτη τὴ φορὰ!
Μὰ κείνος ἦτον γέρος
καὶ τοῦ θανάτου μέρος.

—Δὲν ἔχω δύναμιν, γιατρέ,
μὴδὲ γιὰ νὰ μιλήσω
καὶ δὲ θάρρῳ νὰ γλύσω.

—Τὰ ἴδια εἶπε καὶ σωστὸ
ὁ μακαρίτης θεὸς σου,
τὸν φόβον τὸν δικόν σου.
Μὰ ἐσύ, φίλε μου, ἀγκαλὰ
ἀπὸ πολλῆς στὸ στρώμα,
χαμοῦσάσεαι ἀκόμα.

—Καλὸ δὲ βλέπω, κυρ' γιατρέ,
δὲν τρώγω, δὲν κοινοῦμαι.
Πῶς λές νὰ μὴ φοδῶμαι!

—Σουθάρν στὸ νοῦ καλῶς θάρρῳ,
τὰ λόγια τοῦ ἀδερφοῦ σου
τοῦ μεγαλύτεροῦ σου.
Ὁ μακαρίτης φαγητὸ
καὶ ὕπνον ἐπαθόσε.
Μόν' ἐσύ, φίλε μου, προχτὲς
ἐτοίμα θάνατον, χαμόσο
νὰ ροῦφῃς ὡς τόσο.

Αὐτὰ νὰ κοῦσῃ ἡ δορὰν
γυμνάς τοῦ ἀρνίσι
νὰ χλοῖνῃ, νὰ θορῇ.
—Ὁχι! Λέγει ὁ ἀντρας! αὐ' γιατί
τοῦ κόπον νὰ ληστέω
καὶ δὲν παρηγοῖσαι!
Κάν τὸν γιατρός δὲν ἀγορεύς
ποὺ λέει νὰ πατήσῃ
καὶ κιντῶν δὲν ἔχω.

Ἀν' μετ' ἐπὶ θάρρος καὶ καρδίαν!
Ἡ ἀντὴν φωνάζει,
θάρρῳ ἀναστενάζει.
Ἀφοῦ ἀνέστη φανελά
τὴν ἔχει μακαρίται,
Σ' ἔδωκεν θὰ εὐτιχίσαι!

Χαριτωμένη σατύρα εἶναι καὶ τὸ
τραγούδι τοῦ ποὺ τιτλοφορεῖται «Ψευ-
ματῆς» καὶ τελειώνει μ' αὐτοὺς τοὺς
στίχους:

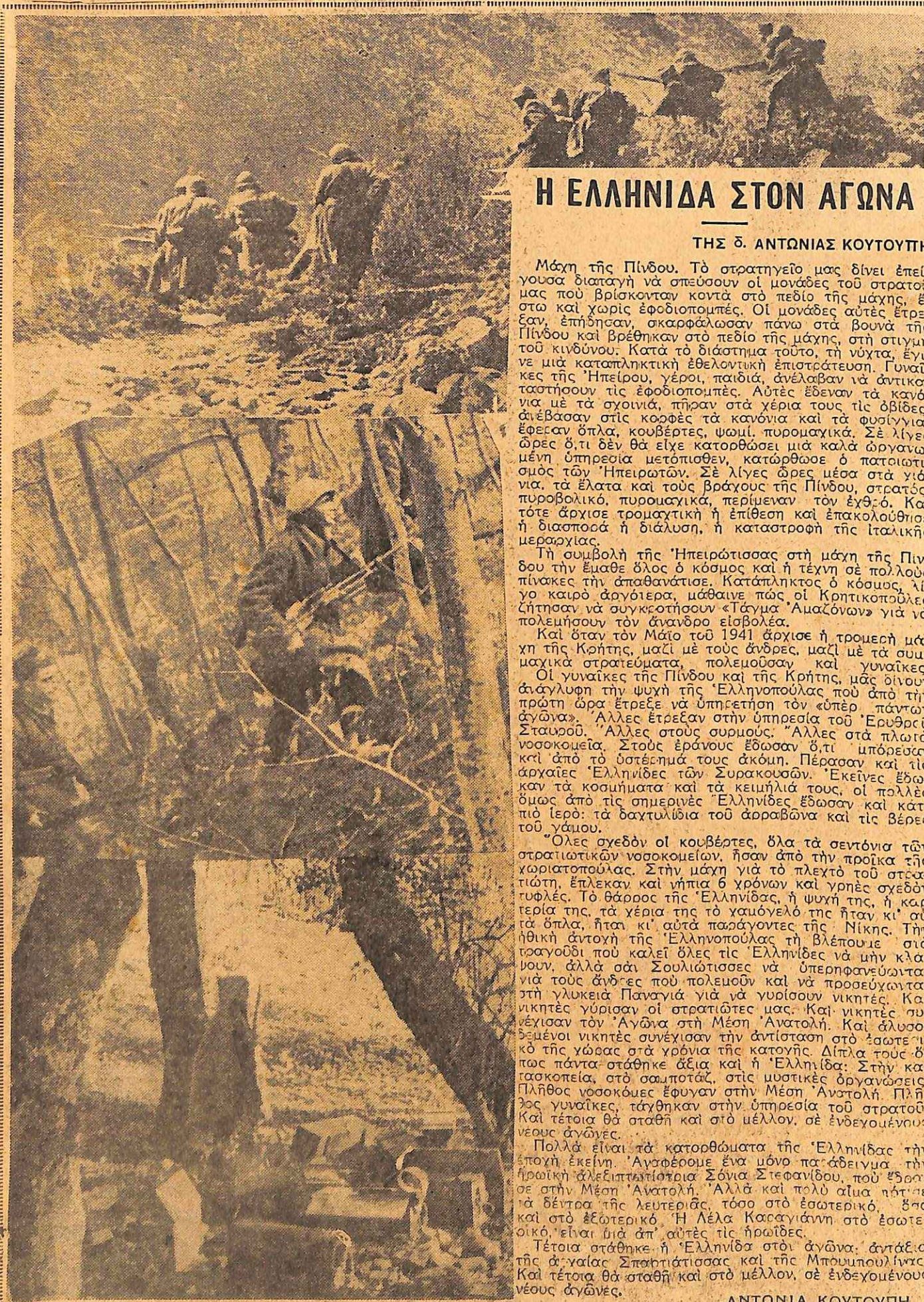
Πολλοὶ παντέρων πῶς μᾶς γέλασαν
τοῦ πετιῖ ὁ λόγος, λέγ. δὲν σπλάει
Ἐγὼ σὰς τάξω πᾶν τὸν κατὰ.
Αὐτὸν τὸν ὄκο δὲν τὸν πατάει.

Θάγε πολλὰ νὰ γράψῃ κανεὶς καὶ
γιὰ τοὺς παιδαγωγικοὺς μύθους τοῦ
Βηλαρά, τοῦ πολυτέρπου αὐτοῦ συγ-
γραφέως. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἓνα ἰδιαί-
τερο κεφάλαιο, ἄξιο ἰδιαίτερας μελέ-
της.

—Κύτταξε μπροστά, Χριστιανέ
μου. Θὰ τσακισθῇ.
—Προτιμῶ νὰ κυττάζω τὸ... το-
πία.

ΧΡ. Ε.Μ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ

«ΕΛΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 15

Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

ΤΗΣ Δ. ΑΝΤΩΝΙΑΣ ΚΟΥΤΟΥΠΗ

Μάχη της Πίνδου. Τό στρατηγείο μας δίνει έπείγουσα διαταγή να σπεύσουν οι μονάδες του στρατού μας που βρίσκονταν κοντά στο πεδίο της μάχης, έστω και χωρίς εφοδιοπομπές. Οι μονάδες αυτές έτρεξαν, έπήδησαν, σκαρφάλωσαν πάνω στα βουνά της Πίνδου και βρέθηκαν στο πεδίο της μάχης, στη στιγμή του κινδύνου. Κατά το διάστημα τούτο, τη νύχτα, έγινε μια καταπληκτική έθελοντική επιστράτευση. Γυναίκες της 'Ηπειρου, γέροι, παιδιά, ανέλαβαν να αντικαταστήσουν τις εφοδιοπομπές. Αυτές έδεναν τα κανόνια με τα σχοινιά, πήραν στα χέρια τους τις όβριδες, ανέβασαν στις κορφές τα κανόνια και τα φυσίγγια, έφεραν όπλα, κουβέρτες, ψωμί, πυρομαχικά. Σε λίγες ώρες ό,τι δεν θα είχε κατορθώσει μια καλά οργανωμένη υπηρεσία μετόπισθεν, κατώρθωσε ο πατριωτισμός των 'Ηπειρωτών. Σε λίγες ώρες μέσα στα γιόγνια, τα έλατα και τους βράχους της Πίνδου, στρατός, πυροβολικό, πυρομαχικά, περίμεναν τον έρχομό. Και τότε άρχισε τρομαχτική ή επίθεση και έπακολούθησε ή διασπορά ή διάλυση, ή καταστροφή της Ιταλικής μεραρχίας.

Τη συμβολή της 'Ηπειρώτισσας στη μάχη της Πίνδου την έμαθε όλος ο κόσμος και ή τέχνη σε πολλούς πίνακες την απθανάτισε. Κατάπληκτος ο κόσμος, λίγο καιρό αργότερα, μάθαινε πως οι Κρητικοπούλες ζήτησαν να συγκροτήσουν «Τάγμα 'Αμαζόνων» για να πολεμήσουν τον άναδρο εισβολέα.

Και όταν τον Μάιο του 1941 άρχισε ή τρομερή μάχη της Κρήτης, μαζί με τους άνδρες, μαζί με τα συμμαχικά στρατεύματα, πολεμούσαν και γυναίκες.

Οι γυναίκες της Πίνδου και της Κρήτης, μας δίνουν άσπληγη την ψυχή της 'Ελληνοπούλας που από την πρώτη ώρα έτρεξε να υπηρετήσει τον «υπέρ πάντων άγωνα». Άλλες έτρεξαν στην υπηρεσία του 'Ερυθρού Σταυρού. Άλλες στους συρμούς. Άλλες στα πλωτά νοσοκομεία. Στους έράνους έδωσαν ό,τι «υπόρεσαν» και από το υστέρημα τους άκουη. Πέρασαν και τις άρχαίες 'Ελληνίδες των Συρακουσών. 'Εκείνες έδωκαν τα κοσμήματα και τα κειμήλιά τους, οι πολλές όμως από τις σημερινές 'Ελληνίδες έδωσαν και κάτι πιο ιερό: τα δαχτυλίδια του άρραβώνα και τις βέρες του γάμου.

Όλες αγεδόν οι κουβέρτες, όλα τα σεντόνια των στρατιωτικών νοσοκομείων, ήταν από την προίκα της χωριατοπούλας. Στην μάχη για το πλεχτό του στρατιώτη, έπλεκαν και γήινα 6 χρόνων και γρηές αγεδόν τυφλές. Το θάρρος της 'Ελληνίδας, ή ψυχή της, ή καρτερία της, τα χέρια της το γαυρόνελο της ήταν κι' αυτά όπλα, ήταν κι' αυτά παράγοντες της Νίκης. Τη ήθικη άντοχή της 'Ελληνοπούλας τη βλέπουμε στο τραγούδι που καλεί όλες τις 'Ελληνίδες να μην κλαίνουν, αλλά σάι Σουλιώτισσες να υπερφανεύονται για τους άνδρες που πολεμούν και να προσεύχονται στη γλυκειά Παναγιά για να γυρίσουν νικητές. Και νικητές γύρισαν οι στρατιώτες μας. Και νικητές συνεχίσαν τον 'Αγώνα στη Μέση 'Ανατολή. Και άλυσοδεμένοι νικητές συνέχισαν την αντίσταση στο έσωτερό μας πάντα στήθηκε άξια και ή 'Ελληνίδα. Στην κατασκοπεία, στο σπασποτάζ, στις μυστικές οργανώσεις. Πλήθος νοσοκόμες έφυγαν στην Μέση 'Ανατολή. Πλήθος γυναίκες, τάχθηκαν στην υπηρεσία του στρατού. Και τέτοια θα σταθή και στο μέλλον, σε ένδεχόμενους νέους άγώνες.

Πολλά είναι τα κατορθώματα της 'Ελληνίδας την εποχή εκείνη. Αγοφείουμε ένα μόνο παράδειγμα την ηρωική αλεξιπτωτιστρία Σόνια Στεφανίδου, που έδρασε στην Μέση 'Ανατολή. Άλλά και πολύ αΐα η ήττα να δέντρα της λευτεριάς, τόσο στο έσωτερικό, όσο και στο έξωτερικό. 'Η Λέλα Καραγιάννη στο έσωτερικό, είναι μία απ' αυτές τις ηρωίδες.

Τέτοια στήθηκε ή 'Ελληνίδα στον άγωνα. Αντάξια της άγίας Σπαρτιάτισσας και της Μπουμπουλίνης. Και τέτοια θα σταθή και στο μέλλον, σε ένδεχόμενους νέους άγώνες.

ΑΝΤΩΝΙΑ ΚΟΥΤΟΥΠΗ

Μπορείς να καμαρώ-
νης· το παλικάρι σου
πέθανε διά να υπερ-
μαχήση την 'Αγγλία

Η σύγκλησις των 17-ετών νεοσυλλέκτων.

«Έλληνες στρατιώται!

Ίδου τι ωφελεῖ ή ανδρεία σας.

«Έλληνες στρατιώται!
Υπέρ τίνος, διά ποιόν
σκοπόν πολεμάτε!

Μέ τό ὄραμα τῆς Δικαιώσεως

Πολύ πολέμησαν οι 'Ιταλοί τους στρατιώτες μας με τις προκηρύξεις και μέρα δεν περνούσε χωρίς να βομβαρδίζουν το Μέτωπο μ' αυτές. Τι μάταιος κόπος! Σατανικές έμπνεύσεις, ικανές ίσως να κλονίσουν κάθε άλλο Στρατό, άφηναν εν τούτοις τους ή-ώας μας ένταλως αδιάφορους και άκλόνητους στην απόφασι να πολεμήσουν, να νικήσουν. Θα μπορούσε μάλιστα να πή κανείς, έφεριαν το αντίθετο αποτέλεσμα: Λύσσα για την νίκη! Όλη ή προσπάθεια της Ρώμης ήταν να πείσει τον στρατό μας ότι δεν πολεμάει για την 'Ελλάδα, αλλά πολεμάει για την 'Αγγλία. Τρεις από τις προκηρύξεις που συνοδεύουν αυτό το σημείωμα, είναι χαρακτηριστικές αυτής της προσπάθειας. Σατανικός πραγματικά πόλεμος κατά του ήθικου, μα που απέτυχε κι' αυτός, όπως ο άλλος που διεξαγόταν με το όπλο, με το κανόνι, με τα τανκς.

Τους «άτιμους», ψιθόριζαν μέσ' απ' τα δόντια τους οι φαντάροι μας, ύστερα από κάθε τέτοια βροχή προκηρύξεων. Κι' ώρμουσαν στη μάχη, κι' έπετούσαν από την μια κορυφογραμμή στην άλλη και θαμελιώναν την Νίκη, την μεγάλη Νίκη, που έκαμε τον κόσμο να λεί πώς ή Δόξα άλλαζε όνομα, κι' ονομάζεται 'Ελλάς!

Έτσι επάλαψε ή 'Ελλάδα του 1940. Με το όραμα της Νίκης. Με το όραμα της Δικαιώσεως, που την οδηγεί άκόμη και σήμερα!

Ε. Ν. ΞΑΝΘΟΣ

ΜΕ ΤΟ ΜΕΓΑΦΩΝΟ
Κουτσομπολιό τής 'Αθήνας
ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Πολλά ψιθυρίζονται στους σουπερ-κοσμικούς κύκλους τής 'Αθήνας, για έναν εξαιρετικά νεαρό ζέν - πρεμιέ, από εκείνους που εκέρδιαν θεατρικές δάφνες στη χώρα του Νείλου και ξαναγύρισε από εκεί γεμάτος... προοπτικές για το μέλλον.

Ο έν λόγω νεαρός πρωταγωνιστής, όπως βεβαιώνουν οι κακές γλώσσες των σαλονιών — έχει επιπλέον ένα βαθύτατο αίσθημα σε κάποια βαθύπλουτη Ελληνίδα του 'Εξωτερικού, η οποία είναι διατεθειμένη να παίξει τον Ρωμαιο και την 'Ιουλιέττα και έξω από την θεατρική ράμπα, χωρίς φυσικά το μοιραίο τέλος του Σαίξπηρικού δράματος.

*
"Αδικο στενοχωριούνται οι Έλληνες από την Αίγυπτο που φάνηκε να ανακαλύψουν εδώ, εις τας 'Αθήνας, μερικούς 'Αθηναίους, τους οποίους εφίλονησαν στα σπία τους, στην 'Αλεξάνδρεια και το Κάιρο, και που σήμερα έχουν γίνει άφαντοι, προκειμένου να ανταποδώσουν την φιλοξενία...

Είναι τόσο εύκολο να παριστάνεις το 'Εξωτερικό τον Μαχαράτζα και τον πρίγκιπα, ενώ στον τόπο σου δεν έχεις... «που την κεφαλήν κλίνει»... ώστε κάθε εξήγηση είναι περιττή για τους άγαθους Αιγυπτιώτες. 'Ας μη ξεχνούμε, άλλωστε, ότι μετά την κατάρρευση του Τσαρικού καθεστώτος, το Παρίσι και το Λονδίνο γέμισαν από... σωφές που ό καθένας τους έλεγε πως ήταν τουλάχιστον άρχιδουξ ή συγγενής του Τσαρού Νικολάου...

*
Ποιά άρα γε να είναι η κομψότερα γυναίκα των 'Αθηνών του 1946; Ερώτησα πολλούς — οι κυρίες είναι αιωπηλές διότι καθενιά τους πιστεύει πως αυτή είναι η κομψότερη γυναίκα — και άκου

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πιο εύκολα κρατούν οι γυναίκες ένα κάρβουνο ανάμμενο στο στόμα τους, παρά ένα μουσικό

*
Όταν μία κοπέλα είναι αγέλαστη και σφιγμένη, ο κόσμος λέγει ότι είναι σοβαρή κοπέλλα.

*
"Ο φόβος κι' ο έρωτας οεί καθόνται στο ίδιο τραπέζι.

*
Το μόνο πράγμα που παρήγουν μερικά κεφάλια είναι η πι. πρ. δα.

*
Μία ηλικιωμένη φλόρεση γυναίκα δεν όμολογεί ότι ποσόνια έχει ούτε ποσόνια δεν έχει.

ΤΟ ΠΑΡΑΣΙΤΟ

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ...

ΓΛΩΣΣΙΚΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΦΛΩΡΟΥ

Για κείνον που νοιώθει τη γλώσσα του σαν ζωντανό οργανισμό σαν πλάσμα με ζωή που δε μπορεί κανείς να το παραμορφώσει «απαιωρηθεί», ο γλωσσικός μαργαρίτης χτ. πάει εύθους στο μάτι. Όπως κάθε κυνήγιος έχει λίγο-πολύ τις προτιμήσεις του — άλλος τὰ όρνθκια, άλλος τους λαγούς, άλλος τις γερακότσι-χλες — έτσι και ανάμεσα στους αναγνώστες υπάρχουν εκείνοι που κυνηγούν και σπιδώνουν με Ι. διαίτερο πάθος τους γλωσσικούς μαργαρίτες. Θα τους εύρει κανείς στα βιβλία, στις εφημερίδες (ακόμα και σ' εκείνες που καμώνονται πως μόνο στην άλλη ήφην, μερίδα τους ξετροπώνουν) στις προκηρύξεις, στα προγράμματα των θεαμάτων και κυρίως στον κινηματογράφο. Γιατί οι άπολυτικώτεροι μαργαρίτες είναι οι μεταφραστικοί.

Δυστυχώς είναι δύσκολο να μαζέψει κανείς πολλούς από τους κινηματογραφικούς μαργαρίτες εξ αιτίας του γοργού ξετυλίγματος της ταινίας. Θα έπρεπε να το κάνει έργο του, να πηγαίνει δηλαδή σε κινηματογραφικές παραστάσεις ειδικά με το σκοπό αυτόν κρατώντας έ.ομο μολύβι και χαρτί. Τελευταία είδα μία ταινία «Οι Σκλάβοι της Σταμπούλ» που μου έδωσε την ευκαιρία να διαπιστώσω (είταν η πρώτη τουρκική ταινία που έβλεπα) πως οι Τούρκοι έκαναν πραγματικά σημαντικές προόδους στην κινηματογραφική τέχνη. Όσο όμως με έτρεπε η γοητευτική αλήθεια που φερόταν της γυναικας του πασά άλλο τόσο με ένοχλούσε η κακή ποιότητα του κειμένου στην ελληνική μετάφραση. Προσπάθησα να συγκρατήσω μερικούς μαργαρίτες, αλλά εκείνη η ευλογημένη χανουμισσα με το αώνιο γοητευτικό της πιστόφι «Πασάμ!», μου τους ξανάμισε.

*
Από την ταινία όμως «Ο άνθρακος με τα χέρια» (άγγλική) κατάφερα να συγκρατήσω δυο τρεις μαργαρίτες. Ο ένας είναι συχνότατος στους άνδρους και ακατάρτιστους μεταφραστές αγγλικών κειμένων. Ο Άγγλος συγγραφέας παραλείπει τον ειδικό υποτακτικό σύνδεσμο ότι, πως (that) στη φράση και λέει π.χ. «Μου είπε να πάτε να τον λήψετε». Στην πορτογαλική ταινία ο τύπος αυτός επαναλαμβάνόταν διάκοις το ίδιο και ο άλλος, παρόμοιος κι' αυτός: εκεί που παρλεείται η άνοφορική άνωται. π.χ. «Το θέαμα είδατε» αντί «το θέαμα που είδατε». Αφήνω πιά πως οι περισσότεροι μεταφραστές είναι άλλοτετα άνίκανοι να μεταχειριστούν και να τοποθετήσουν το εύφωνο ανί στη θέση που πρέπει. Οι περισσότεροι Ι. δα δεν έχουν και για ν' αποφύγουν Ισως τον πειρασμό, το παραλείπουν. Και γράφουν π. χ. «το πύργο, το καλό άνθρωπο, το παλιό σκοπό» κ' ένα σωρό άλλα τέτοια βανασουργήματα, αν και θα όμολογώ πως οι ίδιοι φταίνε λιγώτερο από άρισμένους λογοτέχνες, τους λεγομένους και... στρα. ευμένους. Αλήθεια δεν είναι λιγώσοι οι λογοτέχνες, άκόμα και οι διάφοροι «μας» (αδ Κο λοκουδπούλδς μας» κλπ.) που δεν καταφέρνουν να βάλουν στη θέση που χρειάζεται το εύφωνο νι, δείχνοντας έτσι πόσο μακριά βρίσκονται από το «λαό» που καμώνονται πως τον εκπροσωπούν και πως θέλουν να τον σώσουν από την τυραννία και την έκρετάλλευση.

*
Αλλά ο πιο λαμπρός μαργαρίτης είναι αυτός εδώ: «Θα πρέπει να κόψετε με το λόρδο!» Νά κόψετε τί; Τομάτες ή σταφύλια; «Η έρβδα της άνοιξης»; «Όχι. Μεταφράζεται άπλως το «Πρέπει να διακόψετε τις σχέσεις με το λόρδο».

Πόσο στρεβλώνεται έτσι το γλωσσικό αίσθημα του ελληνικού κοινού είναι φανερό. Αν προσέθετε το πλήθος των ξένων λέξεων που πλημμυρίζουν τα τελευταία χρόνια της δημοτικής κ' έφημερίδες σε μορφή άμετρου σιλωτη στο ελληνικό γλωσσικό αίσθημα και τυπικό (τα στυόντιο, η ούζερί, τα στυλό κλπ. κλπ.), τότε είναι άνθρωπος εκτός έκβαρβαρισμός της δημοτικής σε βαθμό που οι φανατικοί καθάρειοι σιάνοι θα την ξαναπούν (και με το δίκιο τους τότε πιά!) «χυδαίαν γλώσσαν των τριόδων». Θα μου πείτε πως θα τα εκφράσουμε αυτά; Απλυστάτα: όπως το «σίλε» έγινε γέλεκο θα γίνει το «μπερε» μπερετό το στυόντιο θα γίνει στόν πληθυντικό «τά στυόντια» η ούζερί θα γίνει... ούζερία (αν θέλετε), το στυλό και το ταξι θα κληθούν όπως το καλό και το πασί: το στυλό, τα στυλά, το ταξί, τα ταξιά. Αυτά ο λαός τα λέει έτσι αλλά αν οι καταμαρδές και οι θαμώνες του Γιαννάκη εξακολουθούν να τα μεταχειρίζονται στην ξενική τους μορφή τότε και ο λαός, που ελπιδώει την ευκαιρία να επιδείξει γλωσσικομάθεια θα τους μιμηθεί και... πάει περίπατο η δημοτική μας.

*
Εκείνο που με παρηγορεί κάπως είναι πως και στην καθάρειουσα αρχίζουν (ή έχουν αρχίσει από καιρό;) να τρυπώνουν μαργαρίτες. Σε μιά εφημερίδα που την εκτιμώ πολύ αλλά που δε θα την ονομάσω (αν και ο άρχισυντάκτης της μου έχει κόψει το χαιρετισμό επειδή τόλμησα να του πω με παρηγορία πως κάποια κριτική του στηρίζονταν σε υποκειμενική γνώμη και όχι αντικειμενική) διαβάσα τελευταία κάπου κάπου μαργαρίτες σαν αυτές: Λέει ο Γκαίργκ σε μιά συνέντευξη του: «Επί του παρόντος δεν υπάρχει τοιούτον πράγμα ως Γερμανικός λαός!». Και, τολαβόντες τίποτα; Όχι, έκτός αν ξαίρετε γερμανικά και το μεταφράσετε: παλινδρομικά... στα γερμανικά. 'Η έννοια είναι αυτή: Ο Γκαίργκ, που τον έρωτα ο δημοσιογράφος ποιά θα είναι η κρίσις των Γερμανών περί ύμνών σημερινών... άπαντά πως «για την ώρα δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να όνομασεί γερμανικός λαός».

*
Άλλος ένας μαργαρίτης της ίδιας εφημερίδας μέσα σε κείμενο γραμμένο σε καθάρειο ύφος (πολιτικές ειδήσεις) είναι και τοδός: «θα παραμείνη μέχρι τα τέλη Σεπτεμβρίου εις την άγγλικήν πρωτεύουσαν». Το μέρι με αίσιατική ήξαιρα ως τώρα (έτσι μιλούν οι «Έλληνες» ως τώρα, Ισως τώρα έως τώρα!) πως το γράφουν οι άσπουδαχτοι και οι προχειρογράφοι λογοτέχνες. Αλλά να το συναντήσω σε κείμενο καθάρειοισιάνικο εφημερίδας που διασκεδάζει με ιδιαιτερή απόλαυση ψαρεύοντας μαργαρίτες στις καθημερινές στήλες των συνάδελφων της, όμολογώ πως δεν το περίμενα.

*
Αλλά θα συνεχίσουμε κάποτε πάλι γιατί το θέμα είναι διασκεδαστικώτατο και ανεξάντλητος... θησαυρός.

ΠΑΥΛΟΣ ΦΛΩΡΟΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
Ραδιοφωνικῶν
'Εκπομπῶν

ΑΘΗΝΩΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΛΟΝΔΙΝΟΥ Β.Β.С.
Κ.Λ.Π.

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 Οκτωβρίου 1946

Είς τὸ σημερινὸν καὶ αὐριανὸν ἑορταστικὸν πρόγραμμα πιθανὸν νὰ ἐπέλθουν ὠρισμένοι μεταβολαί, αἵτινες θὰ ἀναγγελοῦν ἐγκαίρως ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ.

ΠΡΩΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

06.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6)
06.45 ΠΡΩΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ (6)
07.15 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
07.30 ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΡΩΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

7.45 ΜΠΑΧ: ΣΑΚΟΝ, με τὸν βιολιστὴν Στάνσκι.
08.00 ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΕΚ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ.

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

11.00 ΤΕΛΕΤΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ (Ἀναμετάδοσις).
12.00 ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ. Φράνκ: Ψυχὴ. Συμφωνικὸ ποίημα Σοπέν — Μητροπούλου: Σοπινιάννα. Ραβέλ: Ὁ τάφος τοῦ Κουπρέν.

13.00 ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ. Ἡ ὀρχήστρα Σουγιούλ καὶ ἡ Νίτσα Μόλλυ 1): Λιμονέρα (Ταγκό Ντάντσι). 2) Μὴ μοῦ μιλάτε πειὰ γιὰ κείνη (Σλόου Χαίροπούλου). 3) Τί σοῦ λένε τὰ λουλούδια (Σλόου Γιαννίδη). 4) Τραγουῦδα γιὰ μένα (Ντέ Κούστς). 5) Λίγες καρδιές ἀγαποῦν (Ταγκό Σουγιούλ). 6) Τί σοῦ λένε τὰ λουλούδια (Σλόου Γιαννίδη). 7) Πάμε μιά βόλτα στὸ Φαληράκι (Βάλε Σουγιούλ).

13.30 ΤΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΤΟΥ Κ. Σ. ΜΥΡΙΒΗΛΗ.
13.45 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
14.00 ΣΚΕΤΣ. «Ὁ Παπανικολῆς» τοῦ κ. Μ. Καραγάτση, Σκηνοθεσία κ. Κ. Κροντηρά.
14.35 Ὀμιλία τοῦ κ. Α. Καραντώνη με θέμα: «Ἡ λογοτεχνία τοῦ ἀλβανικοῦ μετώπου».
14.45 ΜΟΥΣΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ. «Σπύρος Σαμάρας».

ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

17.00 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
17.15 ΓΑΛΛΙΚΗ ΩΡΑ.
17.45 ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΜΠΑΝΤΑ (6).
18.10 ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ἀπὸ τὸν ὄμιλο Μιτάκη.

18.30 ΕΡΓΑ ΓΚΡΗΓΚ.
18.50 ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ (Σκέτς).

19.25 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ κ. ΚΑ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.
19.45 ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Κ. ΠΟΤΗ ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΥ.

20.00 ΚΡΗΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ἀπὸ τὸν ὄμιλο Τζιμάκη.
20.15 ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Κ. ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΛΙΤΗ ΜΕ ΘΕΜΑ: «28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ».

20.25 «ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ»
20.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
20.40 ΕΚΠΟΜΠΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ (Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις τοῦ Ἱταλοελληνικοῦ πολέμου).

21.00 ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ «ΠΕΡΣΩΝ» ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ.

22.45 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
22.55 ΚΑΝΤΑΔΕΣ (Χορωδία Ν. Τσι

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελ. 28

λίφη) 1) Λαυράγκα: Λαλοῦν τ' ἐπιδόνα. 2) Ροδίου: Ἀν' σ' ἀναπῶ. 3) Κοκκίνου: Ἐγε γειά. 4) Κοκκίνου: Νανούρισμα. 5) Ροδίου: Ἀνθοπώλις.

23.15 ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ.
23.45 ΣΟΥΙΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΛΕΖΙΑΝΑ ΤΟΥ ΜΠΥΖΕ.

00.15 ΕΛΑΦΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (6).
00.30 ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ.

ΔΕΥΤΕΡΑ 28 Οκτωβρίου

ΠΡΩΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

07.00 ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΕΚΠΟΜΠΗ.

08.00 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
08.15 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
08.45 ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ (6).

09.15 ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΜΠΑΝΤΑ.
09.45 ΕΜΒΑΘΡΙΑ.
10.00 ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝΑΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ—ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΠΑΡΕΛΑΣΕΩΣ.

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

12.30 ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΑΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ἀπὸ τοὺς ὁμίλους Γκογκώνη καὶ Χατζηδάκη.

13.00 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
13.10 ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ 1940 ΑΠΟ ΤΗΝ Σ. ΒΕΜΠΟ. 1) Παιδιά τῆς Ἑλλάδος. Τραϊφόρου—τῆς Σουγιούλ. 2) Στὸν πόλεμον βγαίνει ὁ Ἰταλός. Θισβίου—Βεμπό. 3) Μακεδονίτες καὶ θρακῶτες ἀδελφοί. Τραϊφόρου—Σακελλαρίδη. 4) Μὰς χωροῦν. Σακελλαρίδη. 5) Βάλε ὁ Ντοῦτσε τὴ στολή του. Θισβίου—Σακελλαρίδη.

13.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ.
14.00 ΟΜΙΛΙΑ Κ. Σ. ΜΥΡΙΒΗΛΗ.
14.10 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
14.30 ΣΚΕΤΣ ΤΟΥ Κ. Δ. ΡΩΜΑ: «Τὰ ΤΡΙΑ ΟΧΙ». Σκηνοθεσία Κώστα Κροντηρά.

15.30 ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ ἀπὸ τοὺς ὁμίλους Χηροπούλου καὶ Μπαϊρακτάση.

16.00 ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΑΚΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ.
16.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ.
17.00 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
17.15 ΓΑΛΛΙΚΗ ΩΡΑ.
17.30 ΩΡΑ ΠΑΙΔΙΟΥ.
17.50 ΘΟΥΡΙΑ (6).
18.00 ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ.

19.00 ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (Ἡ χορωδία Γ. Ἀθανασιάδης). 1) Σωζοπούλου: Εἰν' ἡ πατρίδα μας. 2) Καμηλιέρη: Ὁ ὕμνος τῶν ἡρώων. 3) Ροδίου: Ἡ γλυκεῖα λευτεριά. 4) Λαυράγκα: Στὰ κανόνια. 5) Δημῶδες (διδασκευὴ Ἀθανασιάδης). Ἡ Κορτή.

19.20 ΕΜΒΑΘΡΙΑ.
19.25 ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ἀπὸ τὴν Χορωδία τοῦ Σιλλάνου ποδὸς Διάδοσις τῆς Ἑθνικῆς Μουσικῆς τοῦ διευθύνει δ. κ. Σίμων Καραός.

19.40 ΣΥΜΦΩΝΙΚΑ ΕΡΓΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. Πετρίδης: «Ἑλληνικὴ Σουίτα». Γκαλφινάκης: «Ἐξιστορὴν» με θέμα: «Ἑλληνικὰ θέματα» (Διευθύντης ὁ Μητρόπουλος).

Ὁ κ. Βύρων Κολάσπε

20.15 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
20.20 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ Υ. ΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΟΥ Κ. Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ.

20.45 Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΛΙΑ.
21.00 ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΛΥΡΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ.

22.00 Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ.
22.10 ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.
22.30 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
22.35 ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ.

23.05 ΕΛΑΦΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.
23.15 ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ.
23.45 ΕΜΒΑΘΡΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ.

ΤΡΙΤΗ, 29 Οκτωβρίου

ΠΡΩΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

06.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
06.35 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
07.05 ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.
08.15 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
07.30 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (6).
07.45 ΕΠΑΛΛΗΝΙΣ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ.

08.00 ΔΙΣΚΟΙ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ.

ΤΡΙΤΗ, 29 Οκτωβρίου

ΠΡΩΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

06.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
06.35 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
07.05 ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.
08.15 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
07.30 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (6).
07.45 ΕΠΑΛΛΗΝΙΣ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ.

08.00 ΔΙΣΚΟΙ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ.

ΤΡΙΤΗ, 29 Οκτωβρίου

ΠΡΩΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

06.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
06.35 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
07.05 ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.
08.15 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
07.30 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (6).
07.45 ΕΠΑΛΛΗΝΙΣ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ.

08.00 ΔΙΣΚΟΙ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ.

ΤΡΙΤΗ, 29 Οκτωβρίου

ΠΡΩΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

06.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
06.35 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
07.05 ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.
08.15 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
07.30 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (6).
07.45 ΕΠΑΛΛΗΝΙΣ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ.

08.00 ΔΙΣΚΟΙ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ.

ΤΡΙΤΗ, 29 Οκτωβρίου

ΠΡΩΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

06.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
06.35 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
07.05 ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.
08.15 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
07.30 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (6).
07.45 ΕΠΑΛΛΗΝΙΣ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ.

08.00 ΔΙΣΚΟΙ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ.

ΤΡΙΤΗ, 29 Οκτωβρίου

ΠΡΩΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

13.30 ΣΙΚΗΣ.
ΠΑΙΖΕΙ Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
Ἀρμάντολα: Μοντέρνα μουσικὴ μπαλλέτου.

14.00 Γκάτολερ: Μελωδίες καὶ ρυθμοὶ.
14.10 ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ.
14.15 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.

14.15 Η ΩΡΑ ΤΩΝ ΑΚΡΟΑΤΩΝ. Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν τῶν.
Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὴν ὁπερέττα «Ἡ εὐθύμη χήρα» (Λέσαρ). Ὁ Τέντυ Πήτερσον καὶ ἡ ὀρχήστρα του.

Ἐπιστὴ τῆς φωτιᾶς, πόλκα (Γιόζεφ Στράους). Ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Βιέννης. Διευθ. Κλέμενς Κράους.

«Στὸν ὠσαὶο γαλάζιο Δούναβι» Βάλε (Γιόχαν Στράους). Ἡ ὀρχήστρα Χάινε Μπούντ.

14.30 Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
14.45 ΜΟΥΣΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ (6).
Ἀντρίους Σίστερς.

17.15 ΓΑΛΛΙΚΗ ΩΡΑ.
17.30 ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ.

Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὸ ἔργο «Σου-ίνγκ-τάι» (Κέαν — Φήλντε). Ὁ Τζεσάλντο καὶ ἡ ὀρχήστρα του. με τὸν Σύριλ Γκοάγκου, τοὺς Τόπ — Χάττερς καὶ τίς Τζεραλντέες.

«Μισσοῦρι» Βάλε (Σάννον-Λόουγκαν). Ὁ Γκλέν Μάλλερ καὶ ἡ ὀρχήστρα του.

«Ἡ ἱστορία δύο ταινάρων» (Στόουνοβ — Τζέυ — Μάρκερ) καὶ «Καμπάρ» (Σμιθ). Ὁ Πάλλ Μπάρν καὶ ἡ ὀρχήστρα του.

Τραγουδοὶ ἡ Μόνικα Λούις.
17.45 ΜΑΘΗΜΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ.
18.00 ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ.
18.10 ΩΡΑ ΑΓΡΟΤΟΥ.
18.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΔΙΑ ΤΑΣ ΒΡΕΤΑΝΙΚΑΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ.
20.15 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
20.20 ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

20.30 ΩΡΑ ΝΗΣΙΩΝ.
20.30—20.40 Ὀμιλία κ. Α. Νομικοῦ με θέμα: «Σαντορίνη».

20.40—20.50 Νησιώτικα τραγουδία.
20.50—21.00 Ὀμιλία κ. Κ. Σούλβιου με θέμα: «Χίος».

21.00 Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΛΙΑ.
21.15 ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (6).
Ἀρν: «Ὁ μαγευτικὴ ἀπόλαυσις». Διδασκευὴ Ο. Χ. Κάμ-μινγκς. Ἡ ὀψίφωνος Ἰζουμπελ Μπέιλλη. Στὸ πιάνο ὁ Τζέραλντ Μούρ.

Ρευνάλντο Χάαν: «Ἡ ἐξαισία ὦρα», σὲ στίχους τοῦ Πάλλ Βερλαίν. Ἡ ὀψίφωνος Μάγκη Τέιτ. Στὸ πιάνο ὁ Μίχαελ Ράουχάι-ζεν.

Μουσόργσκι: «Τὸ τραγουδοῦ τοῦ ψύλλου», Ὁ βαθύφωνος Φι-όντορ Σαλιάντι, με ὀρχήστρα τοῦ διευθύνει ὁ Εὐγένιος Γκοδσενς.

21.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ.
21.45 Γ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
22.00 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. Α. Ι. ΟΣΗΦ.

22.15 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
22.20 ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ (6).
Βέμπερ: «Εὐρυάνθη», εισαγω-γὴ. Ἡ ὀρχήστρα τῆς Κρατι-κῆς Ὀπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. Οἶγκεν Γιόχουμ.

Ντβόρζακ: Συμφωνία ἔργ. 95 (τοῦ Νέου Κόσμου) με τὰ ἐ-λῆς μέρη: Ἀλλέγκρο μολτο, Λάργκο, Ζκέρτοο — Μόλτο Βι-βάτσε, Ἀλλέγκρο κόν φουόκο.

Ἡ Συμφωνικὴ ὀρχήστρα τῆς Φιλαδελφείας. Διευθ. Λεοπόλ-δος Στοκόφσκι.

Ντοκά: «Ὁ μαθητεύμενος μά-γος» σκέρτοο πάνω στὴν ὁμῶ-νιμη μπαλλάντα τοῦ Γκαίτς. Ἡ Συμφωνικὴ ὀρχήστρα τῆς Νέας Ὑόρκης. Διευθ. Ἀρτούρο

Τοσκάνινι.
23.30 ΕΛΑΦΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΙΚΟ ΓΟΥΝΑΡΗ.
«Ἀπὸ τί εἶναι ἡ καρδιά σου» (Χαίροπούλου).
«Ἄνοιξις» (Γουνάρη).
«Τὸ μυστικὸ τῆς Σκλαβιάς» (Σουγιούλ).
«Λες καὶ δὲν εἶν' ἀλήθεια» καὶ «Κουμπάροι» (Γιαννίδη).
23.40 ΟΠΕΡΕΤΤΕΣ (6).
Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὴν «Λαίδη Χά-μιλτον» (Κύννεκε).
«Βίλια, ὦ Βίλια», ἀπὸ τὴν «Εὐ-θυμὴ Χήρα» (Λέσαρ). Ἡ ὀψί-φωνος Ἀουλίκι Ράουτα ἀρά με τὴν ὀρχήστρα τῆς Γερμα-νικῆς Ὀπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. Πέτερ Κρόυντερ.

Φαντασία πάνω στὸ «Τραγουδοῦ τῆς Ἑρήμου» (Ζήγκμουιντ — Ρόμπεργκ — Χάμμερσάιν). Ἡ ὀρχήστρα τοῦ θεάτρου Μονκαν τὸν τῶν Παρισίων. Διευθ. Γ. Ντιό.

Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὸν «Βοκκάκι» (Σουπέ). Ὁ τενόρος Ρούπερτ Γκλάβιτς με τὴν χορωδία καὶ τὴν ὀρχήστρα τῆς Γερμανικῆς Ὀπερας τοῦ Βερολίνου. Δι-ευθ. Βάλτερ Λούτσε.

00.10 ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟ-ΣΜΟΥ (6).
00.30 ΚΑΝΤΑΔΕΣ (6).
00.45 Δ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

ΤΕΤΑΡΤΗ 30 Οκτωβρίου

ΠΡΩΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

06.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (6).
06.35 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
07.05 ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.
07.15 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
07.30 ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (6).
07.45 ΕΠΑΛΛΗΝΙΣ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ.

08.00 ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ (6).
08.10 ΠΕΝΤΑΛΕΠΤΟ ΣΠΙΤΙΟΥ.

Ὀμιλία κ. Μιμίκας Μοναστηρι-ώτη με θέμα: «Με ποιὰ μέσα μποροῦμε νὰ προφυλάξουμε τὰ παιδιὰ μας ἀπὸ τὴν νευρικό-τητα».

08.15 ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΛΑΦΡΑΣ ΜΟΥ-ΣΙΚΗΣ (6).

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

11.30 ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ (6).
12.00 ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ (6).
Μπουλανζέ: «Ἡ λευκὴ κυρία», εισαγωγὴ. Ἡ ὀρχήστρα τῆς Γερμανικῆς Ὀπερας τοῦ Βερο-λίνου. Διευθ. Βάλτερ Λούτσε.

Παγκανίνι: Παραλλαγὲς πάνω στὸ θέμα: «Στὴν καρδιά πιά δὲν ἀισθανομαί...» Διδασκευὴ καὶ ἐκτελέσεις ἀπὸ τὸν βιολιστὴ Βάσα Ποσιχόντα, με συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Ὁττο Γκραφ Ρεσπίνκι. «Ὁτομπράτα» ἀπὸ τίς «Ρωσιλικὲς γιορτές». Ἡ Μεγάλη Συμφωνικὴ ὀρχήστρα τοῦ Μιλάνου. Διευθ. Λορέντζο Μολαγιόλι.

Πάλλ Λαμυρά: «Λυπηρὸ Βάλε» γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα. Ὁ Ζαν Ντουανγὲν καὶ ἡ ὀρχήστρα τῶν Συναυλιῶν Λαμουρέ. Δι-ευθ. Εὐγένιος Μπινκό.

12.30 ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.
13.00 ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.
13.10 ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΜΟΥ-ΣΙΚΗΣ.

13.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ.

13.30 ΣΙΚΗΣ.
ΠΑΙΖΕΙ Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
Ἀρμάντολα: Μοντέρνα μουσικὴ μπαλλέτου.

14.00 Γκάτολερ: Μελωδίες καὶ ρυθμοὶ.
14.10 ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ.
14.15 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.

14.15 Η ΩΡΑ ΤΩΝ ΑΚΡΟΑΤΩΝ. Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν τῶν.
Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὴν ὁπερέττα «Ἡ εὐθύμη χήρα» (Λέσαρ). Ὁ Τέντυ Πήτερσον καὶ ἡ ὀρχή-στρα του.

Ἐπιστὴ τῆς φωτιᾶς, πόλκα (Γιόζεφ Στράους). Ἡ Φιλαρμο-νικὴ τῆς Βιέννης. Διευθ. Κλέ-μενς Κράους.

«Στὸν ὠσαὶο γαλάζιο Δούνα-βι» Βάλε (Γιόχαν Στράους). Ἡ ὀρχήστρα Χάινε Μπούντ.

14.30 Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
14.45 ΜΟΥΣΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ (6).
Ἀντρίους Σίστερς.

17.15 ΓΑΛΛΙΚΗ ΩΡΑ.
17.30 ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ.

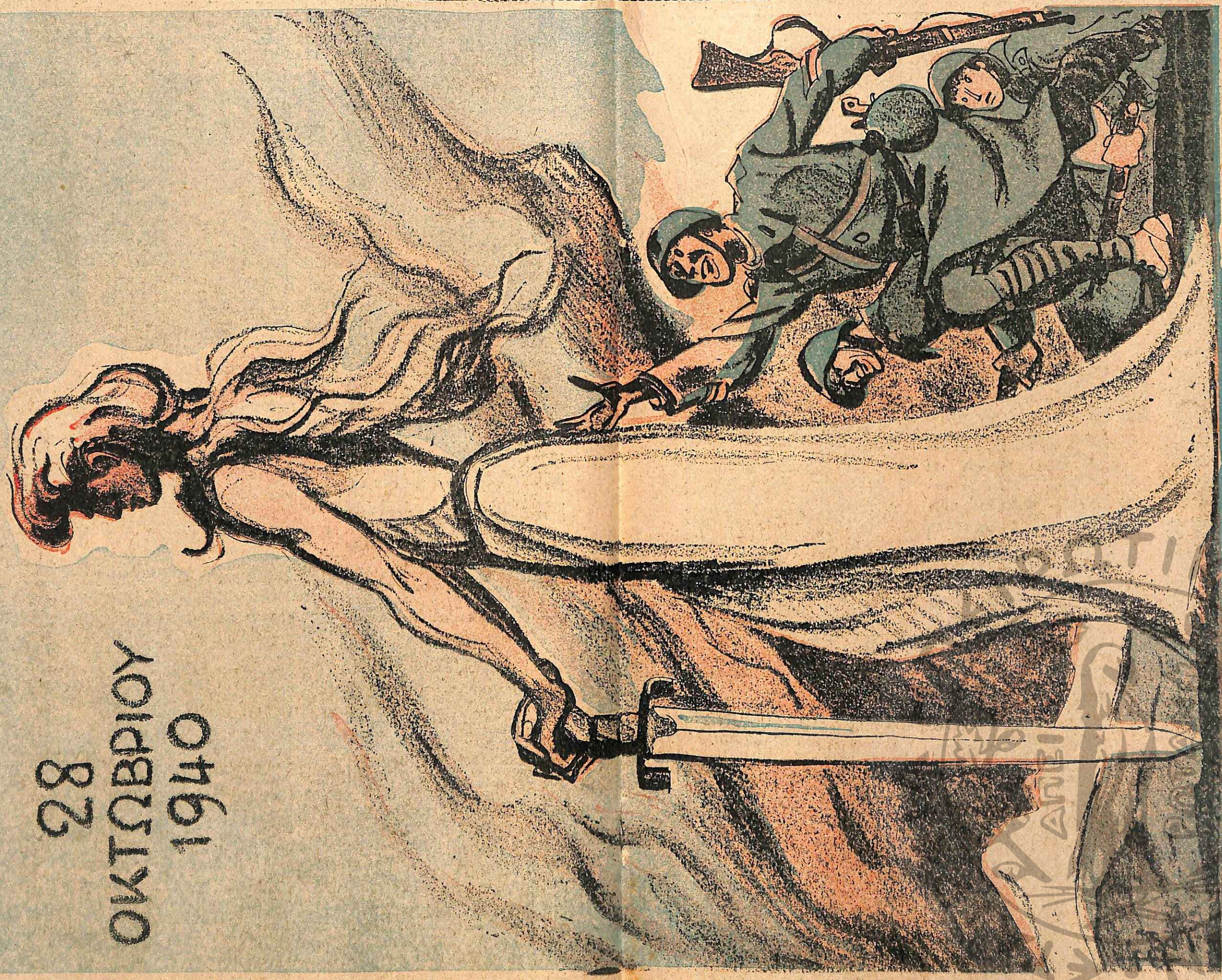
Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὸ ἔργο «Σου-ίνγκ-τάι» (Κέαν — Φήλντε). Ὁ Τζεσάλντο καὶ ἡ ὀρχήστρα του. με τὸν Σύριλ Γκοάγκου, τοὺς Τόπ — Χάττερς καὶ τίς Τζεραλντέες.

«Μισσοῦρι» Βάλε (Σάννον-Λό-ουγκαν). Ὁ Γκλέν Μάλλερ καὶ ἡ ὀρχήστρα του.

«Ἡ ἱστορία δύο ταινάρων» (Στόουνοβ — Τζέυ — Μάρκερ) καὶ «Καμπάρ» (Σμιθ). Ὁ Πάλλ Μπάρν καὶ ἡ ὀρχήστρα του.

Τ

28
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
1940

Ἀπὶ τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη
Χαῖρε, ὦ χαῖρε Ἐλευθεριά...

"ἘΔΩ ΑΘΗΝΑΙ,"

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

θικής Λυρικής Σκηνής με συνοδεία πιάνου από τον κ. Στέφανο Βαλτετσάκη.
Μασσαρέ: Έλεγε.
Ντονιτσέτι: Άρια από την όπερα «Φαβρίτα».
Μπελλίνι: Άρια από την όπερα «Οι Πουλιτάνοι».
Μπίτσο: «Μένο για σένα».
Γ. Γεωργιάδης: «Πάνω στο βουνό».

23.40 ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ (5).
00.45 Δ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

ΠΕΜΠΤΗ 31 Οκτωβρίου

ΠΡΩΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

06.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (5).
06.35 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
07.05 ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.
07.15 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
07.30 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (5).
07.45 ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ.
08.00 ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ (5).
08.10 ΠΕΝΤΑΛΕΠΤΟ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. Ομιλία κ. Α. Καραντώνη με θέμα: «Η αιδεσία της Τέχνης».
08.15 ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΛΑΦΡΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ (5).

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

11.30 ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ (5).
12.00 ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ (5).
Γκρόνκ: «Τελευταία ανοίξεις» από τις «Ελεγεσιές μελωδίες». Η Φιλαρμονική του Βερολίνου. Διευθ. Χάινς Σμίτ — Ισσερόττε.
Σαρσάτε: Εισαγωγή και Ταραντέλλα. Η Βιολίστρια Έρρι κα Μορίνι. Στο πιάνο ο Τσάρλτον Κήθ.
Μπαττερόνι: «Ένα παιδί από το Σρότερ», ραψωδία. Η ορχήστρα Χάλλε. Διευθ. Ζέρ Έντριν Μπούλτ.
Σουμπερτ: Σερβέντα του Σαίξπρ. Διασκευή για πιάνο του Λίστ. Νεώτερη έπεξεργασία και έκτελεση από τον Βίλχελμ Κέμπφ.
Ρίμσκυ — Κόρσακωφ: «Έβαν ό τσομεράς» εισαγωγή. Η Φιλαρμονική Ορχήστρα του Λονδίνου. Διευθ. Κόνσταντ Λάμπρετ.

12.30 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
13.00 ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.
13.10 ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

13.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΓΕΝ. ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ.

14.00 ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΖΩΗ.
Ομιλία του κ. Παύλου Φλώρου με θέμα: «Ένας λαογράφος της Πίνδου».

14.10 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
14.15 ΩΡΑ ΑΚΡΟΑΤΩΝ.

Δίσκοι κατ' έκλογήν των. Μπετόβεν: Α' μέρος από την Σονάτα σόν φαντασία Εον. 27 αοιβ. 1. «Σονάτα τοφ σεληνόφωτος» με τον πιανίστα Βίλνελμ Κέμπφ.
Τσαϊκόφσκυ: Βόλες από τη Σερβέντα για όρχήστρα Εον. 48, με την Ορχήστρα Κοντσέρτο-νκεϊτς του «Αυστερνταμ».

Διευθ. Βίλλεμ Μένγκελμπεργκ. Πουτσίνι: «Τί πανωμένο γραφίς», άρια από την όπερα «Μπορέμ», με την Μπενιαμίν Τζιλλί.

14.30 Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
14.45 ΜΟΥΣΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ (5). Τζεράλντο.

ΕΣΠΕΡΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

17.00 ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ.
17.05 ΣΑΒΒΑΤΟΝ (5).
17.15 ΓΑΛΛΙΚΗ ΩΡΑ.
17.30 ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ.

Έπιλογή από το έργο «Γλυκό-πικρό» (Κάουαρντ). Ο Τζάκ Χίλτον και η όρχήστρα του.
«Ο γάμος της μικρής Μπού-Πήπ» (Μόργκαν). Οι Τόνυ Λόουρυ και Κλάιβ Ρίτσαρντσον σε δύο πιάνο.
«Λίττλ Τζιττερπαγκ» (Κάαν — Τσάπλιν). Οι Αντρίους Σίσ-τερς με συνοδεία όρχήστρας.

17.45 ΜΑΘΗΜΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ.
18.00 ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ.

18.10 ΩΡΑ ΠΑΙΔΙΟΥ (για παιδιά 12-15 ετών).
«Η γιορτή των φαναριών» «Τ' όμορφο νησί».

18.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΔΙΑ ΤΑΣ ΒΡΕΤΑΝΙΚΑΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ.

20.15 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
20.20 ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΛΟΥ-ΣΙΕΝ ΜΠΟΥΑΓΙΕ (5).

20.30 Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘ-ΜΟΥ.

21.00 Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΛΙΑ.
21.15 ΕΚΠΟΜΠΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΑ-ΜΙΕΥΣΙΝ.

Διάφοροι ύμνοι από την Χορωδία κ. Γεωργ. Αθανασιάδη.
«Ελληνικός ύμνος άποταμειύ-σεως» (Σπάθη. Στίχοι Κυρια-ζή).

«Το ταχυδρομικό βιβλιάρειο». (Στίχοι και μουσική Διονυσίου Κωσσεφάλλου).

«Ο διεθνής ύμνος της άποτα-μειύσεως» (Αλόνσο).

21.35 Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ.
21.45 Γ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

22.00 ΣΧΟΛΙΑ.
22.20 ΡΕΖΙΤΑΛ ΒΙΟΛΙΟΥ ΤΟΥ κ. ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΟΛΑΣΗ.

Μπάχ: «Αντάτζιο και Φούγκα από τη Σονάτα αρ. 1 σε σόλ έλσσον».

Σαίν-Σάνς: Εισαγωγή και Ρόντο καριτσιόζο.

Βιενιάβσκι: Πολωνέζα κον-τσέρτο σε 3 μείξ.

22.50 ΕΛΑΦΡΟ ΠΟΙΚΙΛΟ ΠΡΟ-ΓΡΑΜΜΑ (5).

«Φθινοπωρινό όνειρο» (Τζόυς. Διασκ. Σίντνεϋ Μπέινς). Η ορχήστρα Ρίτσαρντ Κρήν.

«Καπνός μπαίνει στα μάτια σου» (Κέρν). Το Τρίο «Αλ-μπερτ Σάντλερ».

«Θά έρθω» (Ουάιλντερ) «Πάν-τα πληγώνει έκείνον π' άγα-πάς» (Φίσερ — Ρόμπερτ) και «Χάριτη κούκλα» (Μπλάκ). Οι Μίλε Μπράνδερ.

Έπιλογή από την όπερέττα «Τό πανδοχείο του άσπρου αλό-γου» (Στόλτε. Μπενάτσκι). Η ορχήστρα Νιού Μείφαρ.

«Είσαι παντός» (Μονν-Πιάφ). Η Έντιτ Πιάφ και η ορχήστρα Τζέννυ Ουβερνκόλτς.

«Ζήλεια», τριγγάνικο ταγκό (Γκένιτ). Η Ορχήστρα Περι-πάτου της Βοστώνης. Διευθ. «Ασθουρ Φήντλερ».

«Μιά νύχτα με τον Πόλ Ουά-ιτμαν στο Μπίλμμορ». Έπιλογή από πολλές έπιτυχίες. Ο Πόλ Ουάιτμαν και η ορχήστρα του.

«Μιλήστε μου γι' άγάπη» (Λε-γούα). Ο Ρόμπερτσον Κλίνερ δργανο και η Παρτίτια Ρόμ-μπορ, πιάνο.

23.30 ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΑΠΟ ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΥΝΘΕΤΩΝ (5).

«Πορτραίτο συνθέτη» «Έντ-βαρντ Γκογκ» Η Φιλαρμονι-κή του Βερολίνου.

«Οι άθάνατες μελωδίες του Σο-πέν» από την φωνοταινία «Τό τελευταίο Βόλες του Σοπέν».

Διασκευή Γκαίτε Χάινε. Η Συμ-φωνική Ορχήστρα «Οντέον».

Διευθ. Όττο Ντούμπριντ. Σόλο πιάνο ο Βίλλυ Στέχ.

«Στά μανικά δάση τοφ Βέμ-τερ». Διασκ. Ουόμπαν. Ο Πόλ Νόντριν και η όρχήστρα του.

Έπιλογή από έργα τοφ Πουτσί-νι.

31.30 ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ (5).
31.45 ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ (5).

Μότσαρτ: Γ' και Δ' μέρος (Μα-νιούττο και Φινάλε. Πρέστο)

Η κ. Άνθη Μηλιάδου εις την Ώραν της Αεροπορίας

νι. Η Φιλαρμονική του Βερο-λίνου. Διευθ. Βίλχελμ — Φράντς Ρόυς.

24.00 ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ (5).

«Αννη Λώρη» (σκωτσέζικο). Διασκ. Τζ. Α. Μόρρεϋ. Ο τενό-ρος Μάκ Γιούαν με όργανικό τσίρο.

«Στόν κήπο της Γαλλίας». Έ-πιλογή από παλιά γαλλικά τραγούδια. Διασκ. Φρανσίσκ Νταρσί. Η Υβόν Μπινρόν και η ορχήστρα Γκυτενγκέρ.

«Σουίνγκ λένου». Θεπεσκευτικό νέγρικο. Ο Πόλ Ρόουμπσον με πιάνο.

«Γαρυφαλλάκια» τοφ Βαλβέρδε (Ισπανικό). Η μεσόφωνος Κον-ταίτα Σουπερβία με όρχήστρα.

«Τό δαχτυλίδι της κοπέλλας μου» (ρωσικό). Το συγκρότη-μα που διευθύνει ο Α. Κ. Συ-μεόνωφ, με σολίστ τον τενόρο Λιέμεσεφ. (Φωνοληψία τοφ Β. Β. Σ. «Τζών Πήλ» (αγγλικό).

Ο Χάρροντ Ουάιλλις με τη Χορωδία τοφ Β.Β.Σ. Διευθ. Τζό-ουεφ Λούις. Στο πιάνο ο Έρ-νεστ Λάς.

«Παναγιωτίτσα λιγερή», καλα-ματιανό. Ο τενόρος Δουκάκης με δημόδη όρχήστρα.

«Ένα λαϊντέρ τυρολέζικο. Ορ-χήστρα χωρικών τοφ Όμπερ-λαιντ».

00.30 ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΧΑΒΑΗΣ (5).
00.05 Δ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 Νοεμβρίου 1946

ΠΡΩΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

06.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (5).
06.35 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.

07.05 ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.
07.15 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

07.30 ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (5).
07.45 ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΑ-ΘΗΜΑΤΟΣ.

08.00 ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ (5).
08.10 ΠΕΝΤΑΛΕΠΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

(Συνταγές μαγειρικής).
08.15 ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΛΑΦΡΑΣ ΜΟΥΣΙ-ΚΗΣ (5).

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

11.30 ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ (5).
12.00 ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ (5).

Μότσαρτ: Γ' και Δ' μέρος (Μα-νιούττο και Φινάλε. Πρέστο)

από την Συμφωνία σε ρε μείξ. αρ. 33. Η Φιλαρμονική — Συμ-φωνική Ορχήστρα της Ν. Υ-ορκης. Διευθ. Άρτουρ Τσκα-νίνι.

Φρίτε Κράισλερ: «Πόνος άγά-πης». Ο βιολονταελλίστας Χού-γκο Κράισλερ. Στο πιάνο ο συνθέτης.

Σουμπερτ: «Η φλαμουριά», ά-πό τον κύκλο των τραγουδιών «Τό χειμωνιάτικο ταξίδι». Η μεσόφωνος Έλενα Γκέρχαρτ.

Στο πιάνο ο Κένραντ Μπός. Παγκανίνι-Λίστ: «Τό κυνήγι». σπουδή. Ο πιανίστας Κάρλο Τζέκκι.

Σούμαν: «Μανφρέδος», εισαγω-γή. Η Συμφωνική Ορχήστρα της Φλωρεντίας. Διευθ. Τζίνο Μαρινουότσι.

12.30 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
13.00 ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

13.10 ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΜΟΥ-ΣΙΚΗΣ.

13.30 ΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕΛΩΔΙΕΣ (5).
14.00 ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ.

14.10 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
14.15 ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΠΙΑ-ΝΟ (5).

14.30 Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
14.45 ΜΟΥΣΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ (5). Τίνο Ρότσι.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

17.00 ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ.
17.05 Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ ΤΗΣ ΒΟΣΤΩΝΗΣ (5).

17.15 ΓΑΛΛΙΚΗ ΩΡΑ.
17.30 ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ.

«Τρίτε - τράτε», πόλκα (Γ. Στράους). Η Ορχήστρα Ρε-μόντ. Διευθ. Γ. Ουάιλτερ.

Έπιλογή από τραγούδια των κάου - μπού Χιλλ Μπίλληζ. Η όρχήστρα άκκορντεόν Νιού Μείφαρ.

«Σερβέντα Μανγάτταν» (Τ'Ωλ-τερ). Ορχήστρα σαλονιού.

17.45 ΜΑΘΗΜΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ.
18.00 ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ.

18.10 ΩΡΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗ-ΜΑΤΩΝ.

Ομιλία κ. Σπύρου Γρανίτσα με θέμα: «Κινηματογράφος».

18.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΔΙΑ ΤΑΣ ΒΡΕΤΑΝ-ΝΙΚΑΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ.

20.15 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
20.20 ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ.

Ομιλία της κ. Στεφανίας Χα-τζάκη με θέμα: «Κοσμάς και Δαμιανός».

20.30 ΩΡΑ ΑΓΡΟΤΟΥ.

Πολιτικοκοινωνική όμιλία. Χο-ρονοράφια. Οικονομική συνε-ργασία. Τεχνική όμιλία για τά ζητήματα της καλλιέργειας και παραγωγής. (Άγροτικά είδησεις). Δημοτικά τραγού-δια.

21.00 Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΛΙΑ.
21.15 ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΓΕΝ. ΕΠΙΤΕ-ΛΕΙΟΥ ΣΑΥΤΙΚΟΥ.

21.45 Γ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.
22.00 ΣΧΟΛΙΑ.

22.15 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.
22.20 ΒΡΑΔΥΝΟ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ.

Ντβόρζακ: «Καροναβάλι» εισα-γωγή. Η Τσεχική Φιλαρμονική Ορχήστρα. Διευθ. Βίκλαβ Τά-λιχ.

Σούμαν: Κοντσέρτο σε λά έλ. για πιάνο και όρχήστρα. Η Μάισα Έες και όρχήστρα που διευθύνει ο Ουάιλτερ Γκάιρ.

Κόνσταντ Λάμπρετ: «Πουώνη». Η όρχήστρα τοφ Βοετανικού Μπαλλέττου. Διευθ. ο συνθέτης.

23.20 ΑΥΔΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ κ.κ. ΓΕ-ΩΡΓΙΟ ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ και ΝΙΚΟ ΡΑΛΛΗ.

«Θά κόσω κόδα» (Χατζηπα-στόλου).

«Ζηλεύω» (Μαοίνου).

«Σερβέντα» (Ροβίου).

«Βαρκαρόλα» (Αινιάν).
«Η εικών σου» (Άλβαν).
«Δυό γλυκά μάτια» (Πολίτ).
23.40 ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΚΙΕ'ΙΛ (5).

«Μ' έκανες να σ' αγαπήσω», φός - τρότ (Μάκ Κάρδυ —Μό-νακο). Ο Χάρρυ Τζέιμς και η όρχήστρα του.

Έπιλογή από έπιτυχίες. Οι «Α-ίβορ Νόστον και Ντέιμ Κέϋ σε δυό πιάνο, με κοντραμπάσο, μπατταρία και χαβάγια».

Μουσική από φωνοταινίες τοφ 1937. Ο Λούις Λέβυ και η Βρε-τανική Ορχήστρα Γκωμόν.

«Έκλαψα για σένα» (Φρήντ-Αργαίμ — Λάιμαν). Ο Χάρ-ρυ Τζέιμς και η όρχήστρα του.

Τραγούδι η Έλεν Φόρεστ.

Έπιλογή από έπιτυχίες τοφ Κόουλ Πόρτερ. Ο Πόλ Ουάιτ-μαν και η όρχήστρα του κον-τσέρτου.

24.00 ΤΡΙΟ ΣΑΝΤΛΕΡ (5).
«Φιλιά στο σκοτάδι» (Μικέλι) (Κέρν).

«Ανάμνησις από την Βιέννη», λντερμέζο από την ταινία «Φυ-γή στην εύτυχία» (Πρόβοστ).

«Ανάμνησις» (Ντοντά).
«Φθινοπωρινή σερβέντα» (Μόρ-γκαν).

Έπιλογή από το έργο «Η ώ-ρα της Νέας Υόρκης».

00.20 ΕΛΑΦΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑ-ΓΟΥΔΙΑ (5).

«Είσαι όμορφη», ταγκό. (Μαγ-γανάρη - Στρατηγοπούλου). Η Δανάη με συνοδεία όρχήστρας Ταρτοίνι.

«Ποιά νάσαι σύ», ρομάντσα-σλόου (Σακελλαρίου - Γιαννα-κοπούλου - Παπαδοπούλου - Σουγιούλ). Ο Ν. Γούναρης με συνοδεία της όρχήστρας Σου-γιούλ.

«Αδικά πήγαν τά νειάτα μουι βάλας (Αττίκ). Η Κάκια Μέν-δρη με συνοδεία όρχήστρας.

«Μπέμπα», σουίγκ (Σακελλα-ρίου - Γιαννακοπούλου). Ο Γούναρης και το Τρίο Μέλλον-τυ, με συνοδεία της όρχήστρας Σουγιούλ.

«Αυτός ο χωρισμός», ταγκό. (Φαρούγια - Σαββίδη). Η Κά-κια Μένδρη με συνοδεία όρχή-στρας.

«Αγάπη μου, ή ώρα φθάνει», σλόου - φός (Τσαϊόφσκι — Ρα-πίτ). Η Σοφία Βέμπο με συ-νοδεία όρχήστρας που διευθύνει ο Κ. Γιαννίδης.

«Λόντρα — Παρίσι — Αθήνα», μπενκίν (Τραφόρου — Ραπί-τη). Η Σοφία Βέμπο με συνο-δεία της όρχήστρας Μ. Σου-γιούλ.

00.45 Δ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 Νοεμβρίου

ΠΡΩΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

06.30 ΕΜΒΑΘΡΙΑ (5).
06.35 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.

07.05 ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.
07.15 Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

07.30 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (5).
07.45 ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΑ-ΘΗΜΑΤΟΣ.

08.00 ΔΙΣΚΟΙ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ.

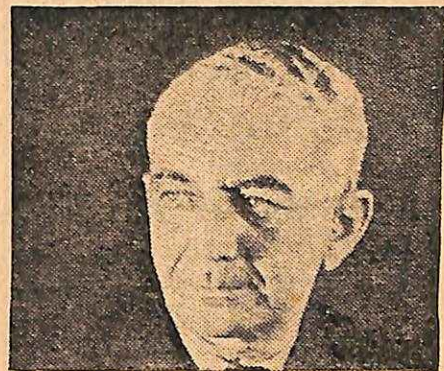
ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

11.30 ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ (5).
12.00 ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ (5).

Μπάχ: Ιταλικό κοντσέρτο (Τέμ-πο τέιούτο. Αντάντε. Πέ-στο). Η Φιλαρμονική τοφ Βε-ρολίνου. Διευθ. Χάινς — Στίτ-Ισσερόττε.

Χάιντελ: «Ο άσπονικός σιδη-ρουρός». Ο πιανίστας Βάλ-τερ Γκίζενκινγκ.

Σμέτανα: «Υψηλός πύργος».

Ο κ. Ήλ. Δεστούνης εις την Ώραν της Αεροπορίας

από το συμφωνικό ποίημα «Η πατρίδα μου». Η Συμφωνική Ορχήστρα τοφ Β.Β.Σ. Διευθ. Ζέρ Έντριν Μπούλτ. (Φωνο ληψία τοφ Β.Β.Σ.).

12.30 ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
13.00 ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

13.10 ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΜΟΥ-ΣΙΚΗΣ.

13.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΓΕΝ. ΕΠΙΤΕ-ΛΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ.

14.00 ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ.
14.10 ΕΜΕΙΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΟΣ.

14.15 ΩΡΑ ΤΩΝ ΑΚΡΟΑΤΩΝ (Δίσκοι κατ' έκλογήν των).

«Μπέμπα». Ο Γούναρης και το Τρίο Μέλλοντυ.

«Μη φοβάσαι τον μπαμπά» «Κοφινιώτη - Πολυμέρη-Βέλ-λα». Ο Βισβάρδης και η όρ-χήστρα Βέλλα.

«Μπαρμπα Γιάννη με τις στάμ-νες» (Διασκ. Έπιτροπική) ο Ο Θωμάκος και η Άλίκη Βίτσου.

«Επιτροπική με χορωδία».</

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Γύρω από τον Τοσκανίνι

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οι Μεγάλοι και τα έργα των

ΣΑΙΝ-ΣΑΝΣ. «Η ΑΝΕΜΗ ΤΗΣ ΟΜ-
ΦΑΛΗΣ»

Τρίτη, 29 Οκτωβρίου, ώρα 12

Κατά την μυθολογία (Σοφοκλέους Τραχινιαί 253), ο Ηρακλής έπληθη ως δούλος προς την Ομφαλήν, χήραν του Βασιλέως των Λυδών, πλησίον της οποίας παρέμεινε επί μερικά έτη. Ο Ηρακλής κατεργασμένη από την βασιλείσαν και υπέστη χωρίς αυτής πο-
λάς καπνισμούς, όπως π. χ. υπεργίνετο γα φορηή γυναικεία εσθήτα, να κόμην οικιακάς εργασίας, ακόμη και να γνέθ. Ο μύθος ε-
χρησιμοποιήσεν εις τον Κίμυλλον Σαιν-Σανς (1835-1921) διά την σύνθεσιν συμφωνικού ποιήματος (1871), του πρώτου της σειράς εκ τεσσάρων τα οποία έγραψεν υπό την έ-
πηρεϊαν του Λιστ.

ΝΤΒΟΡΣΑΚ, ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ «ΝΕ-
ΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Τρίτη, 29 Οκτωβρίου, ώρα 22.20

Ο Τσέχος συνθέτης Αντών Ντβόρσας (1841-1904), είναι πολύ γνωστός και η Συμφωνία (έργον 95) του «Νέου Κόσμου» πολύ αγαπητή εις το Έλληνικόν μουσικόν κοινόν. Μαθητής του Μπραχ, ο οποίος μαζύ με τον διευθυντήν ορχήστρας Χάινς φόν Μπλ.

Ο Ντβόρσας

λωφ (τον πρώτον σύζυγον της Κόζιμα Λιστ, της μετέπειτα συζύγου του Βάγκνερ) τον ε-
βοήθησαν διά να αναδειχθ. Ο Ντβόρσας παρέμεινε εις Νέαν Υόρκην κατά τα έτη 1892-1899. Έκει κατά τους πρώτους μήνας του 1893 συνέθεσε την Συμφωνίαν αυτήν, η οποία εξέτελεσθη τον Δεκέμβριον του 1893 εις την αίθουσαν Κάρνετζ, με θριαμβευτικήν επιτυχίαν. Λόγω της αφρόντου χρησιμοπο-
σεως λαϊκών μοτίβων των νέγρων και των έρυθροδέρμων, η Συμφωνία προέκλεσε πολ-
λὰς συζητήσεις περί του εάν πρόκειται περί αμερικανικής ή ασιατικής μουσικής. Μαζίστα κατηγορήθη ο Ντβόρσας ότι εγκατέλειπε την μουσικήν της λευκής φυλής και συνεθέσε «μουσικήν νέγρον»
Χωρίς αμφιβολίαν, η Συμφωνία του «Νέου

Θά διευθύνει; Δεν θά διευθύνει; Θ' άρνη-
θῇ τὴν τελευταία στιγμή; Εἶνε τὰ ἐρωτή-
ματα πού ἀπασχολοῦν τοὺς παράγοντας
τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν,
πού ἔχουν ἀναλάβει νὰ δοργανώσουν τὰς
ἐορτάς καλλιτεχνικῆς καὶ πνευματικῆς ἐπι-
κοινωνίας διὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον στὸ
Παρίσι.

Ὁ μεγάλος Ἰταλὸς μαέστρος πού εἶναι
στ' ἀλήθεια μιὰ ἀπὸ τίς πρώτες καλλιτε-
χνικὰς φυσιογνωμίας τῆς ἐποχῆς μας, ἀπο-
τελεῖ πάντοτε ἕνα ἐρωτηματιό. Τόρμουν οἱ
δοργανωταὶ μήπως τὴν τελευταίαν στιγμὴν
ὁ ἰδιότροπος αὐτὸς γέρον ἀρνήσῃ νὰ διευ-
θύνῃ τὴν ορχήστραν ἡ ἀπὸ αὐτοῦ ἀπὸ μὴνός
καὶ πλέον τὸ ἔχει κοινὰ καμφοῖς διὰ τὸ
παῖξαι κατὰ τὴν μαζικὴν του.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ τώρα. Φαίνεται
δὲ μὲν τὸ ἀνεκρίνωσαν τὴν ἐπιθυμίαν
τῆς Ὁργανώσεως, νὰ διευθύνῃ μιὰ ἡ δὴ
συναντίαν ἐκδοκασίαν καὶ ἐδέχθη. Μετὰ
δὲν ἔδωκε συνέχειαν εἰς τὰς διαπραγματεύ-
σεις. Καὶ τώρα τὸ Παρίσι, δὲν εἶνε βέ-
βαιον ἂν ἡ μεγαλύτερη καλλιτεχνικὴ αἰ-
γούρα τῶν ἐορτῶν πούκεται τελικῶς νὰ
διευθύνῃ, τὴν γὺν συμφωνίαν τοῦ Μπετό-
δεν. Διότι αὐτὸ πού ἐπρωτάρη καὶ τὸ εὐ-
οχῆεν ὡραῖο καὶ συμβολικὸν διὰ τὴν Ἠνω-
μένα Ἐθνη. Τὸ Μπετοβειανὸν ἀριστοτεχνί-
μα, τὸ ὁποῖον καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ
ἐνωθῶν κατὰ τὴν καλωσύνην καὶ
τὴν χαρὰ, εἶνε ἀπάνταστὰ ἐπίκαιρος σημε-
ρα, πού τὰ ἔθνη δὲν δοῦσαν τελειωτικὰ τὸν
δρόμο τῆς εἰρήνης καὶ κλυδωνίζονται ἀνά-
μμεσα σὲ διαφορὰς, ἀντιθέσεις, καχυποψίας
καὶ ἀμφερόντα.

Καὶ ὁ Τοσκανίνι, πού ὑπῆρξε μορφή
ἐλευθερίας καὶ ἀγωνιστικῆς ὁδὸν ὁλίγοι
δυνατοὶ του γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνθρω-
πίνην ἀξιοπρέπεια, θά ἦταν καὶ ἀπὸ τῆς
Κόσμου, εἶνε ἡ σύνθεσις ὅπου ἡ προσωπικὴ
τῆς τοῦ Ντβόρσας διακρίνεται κατὰ τρόπον
πληρέστερον ἀπὸ λυρικήν καὶ τεχνικήν ἀπό-
ψω.

Ι. Σ. ΜΠΑΧ, ΣΟΝΑΤΑ ΑΡΙΘ. 1 ΓΙΑ
ΒΙΟΛΙ ΚΑΙ ΠΙΑΝΟ

Πέμπτη, 31 Οκτωβρίου, ώρα 22.20

Ἀπὸ τὴν Σονάτα ἀρ. 1 εἰς σὺλ Εἰσα-
σὸν τοῦ Μπάχ (1685-1750) θά ἔχωμεν τὴν
εὐκαιρίαν νὰ ἀκούσωμεν ἐκτελούμενα τὸ Ἄν-
τάτζιο καὶ τὴν φούγκαν, ἀπὸ τὸν κ. Βύρωνα
Κολίτσιν.

Ὁ Μπάχ ἔγραψεν ἑξ. σονάτες γιὰ βιολί
καὶ πιάνο μετὰ τὸν 1713 καὶ 1723
ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὸ Κρέτεν. Ἀπὸ ἀπώμεν
λοτορίας τῆς μουσικῆς, αἱ συνθέσεις αὐταὶ πα-
ρουσιάζουν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, διότι εἶναι
αἱ πρώται, εἰς τὰς ὁποίας τὸ μέρος τοῦ πιά-
νου δὲν περιορίζεται ἀπλῶς εἰς συνοδείαν τοῦ
βιολίου, μετὰ τὸ σύνθεσις ἐκτενέστερον, ἀλλὰ
ἔχει ἀντιστοίχειαν καὶ ἀνεξαρτησίαν. Ἐπίσης
πρέπει νὰ θεωρηθῶν ὡς προαναγγέλουσαι
τὴν διαμόρφωσιν τοῦ σύγχρονου εἰσευ-
σας, καίτοι ἡ μερὴ τῶν ἀκολουθεῖ ἀκόμη
τὴν κατασκευὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς σονάτας.

ΣΟΥΜΑΝ, ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΕΙΣ ΛΑ Ε-
ΛΑΣΣΟΝ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡ-
ΧΗΣΤΡΑ

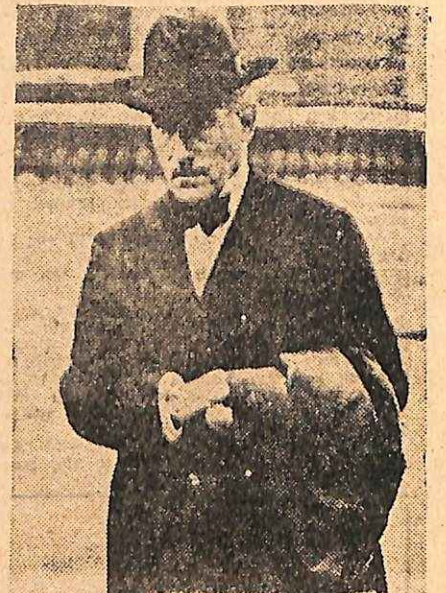
Παρασκευή, 1 Νοεμβρίου, ώρα 22.20

Διὰ τὸν Σουμάν, ὁ ὁποῖος παρὰ τὰς ἀντι-
ρήσεις τὸν πενήνθ. τοῦ κατάρθωσε τὸν
Σεπτέμβριον τοῦ 1840 νὰ νυμφεῖται τὴν
Κίρα Βίλκ, ἀρχίζει κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη
μία περίοδον ἰδιαίτερος παραγωγικῆς. Εἰς
τὴν περίοδον αὐτὴν ἀνήκει καὶ τὸ Κοντσερτό
τοῦ εἰς Λα Ελσσον (έργον 54) μιὰ πιάνο
καὶ ορχήστραν, τὸ ὁποῖον ἐγρήσθη διαδο-
χικῶς τὸ 1840 καὶ 1841 καὶ συνεπληρώθη βρα-
δύτερον, τὸ 1845. Τὸ πρῶτον μέρος εἶχεν
ἀποδοκιμασίαν ἀφ' ὁμοίων. Ὁ τιτλὸς
ἀποδοκιμασίαν ὅτι ὁ Σουμάν ἠθέλησε καὶ ἐδῶ
νὰ ἀκολουθῇ ἰδικόν τὸν δρόμον καὶ ν' ἀ-
πομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν παραδεδομένην μορφήν
τῆς πολυτάξ. σονάτας. Ὅλη ἡ ἔκρημ, ὁ λυ-
ρισμός καὶ ἡ φαντασία τοῦ συνθέτου ἐκδη-
λώνονται εἰς τὸ μέρος αὐτὸ κατὰ τρόπον ὑπέ-
ροχον.

Γ. ΡΟΠΑΤΗΣ

ἀλεως αὐτῆς, ὁ ἰδεώδης ἐμπνευστής.
Εἴπαμε ὅμως ὅτι πρόκειται περὶ ἰδιοτρο-
που γερνός. Δὲν πρέπει νὰ νομισθῇ ὅτι
ἔγινε ἰδιοτροπος εἰς τὰ ὀδόντια χρόνια
αὐτοῦ. Ἦταν ἀνέκαθεν παράξενος, ἀπώτο-
μος, σκληρός. Οὐδέποτε ἐδέχθη συμβίβα-
σιν γιὰ τὴν τέχνην καὶ οὐδέποτε ἐδέχθη
νὰ κἀνῃ κάτι εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἦταν ἀπο-
λύτως συμφωνοῦς ἡ καλλιτεχνικὴ του συνέ-
δησις.

Ἀκούσαμε συμβόλαια μετὰ τερῶστα ποσά,
ἠρνήθη νὰ διευθύνῃ δάσκις ἐνόμιζεν ὅτι τὸ
ἀποτέλεσμα θά ἀπέβαινε εἰς βάρος τῆς τέ-
χνης. Ποτέ του δὲν ἐκείνη καὶ δὲν ἐπρό-
δωσε τὰς ἀρχὰς του, ἀκόμη καὶ δὲν ἠπει-
λῆθη νὰ φυλακισθῇ ἀπὸ τὸν Φασισμό.
Ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα ἐπεισόδια
τῆς ζωῆς του εἰς ὅταν διηθῶνται «Φιντέλιο»

Τοσκανίνι

στὸ Κόβεν Γκάρντεν, παρουσία ὀλοζλήρου
τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Μόλις ἀρχισε
ἡ εἰσαγωγή, ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ θεατρίον ἀ-
κούστηκε ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος, ὁ ὁποῖος
μετεδόθη εἰς τὴν πλατείαν. Εἶχε μὴ κα-
θυστερημένος ὁ Προΐκιος τῆς Οὐαλλίας. Ὁ
Τοσκανίνι θυμωμένος διέκρινε τὴν εἰσαγω-
γὴν καὶ ἀπεχώρησε. Μόνον μετὰ ἕνα τέταρ-
τον ἐδέχθη νὰ ἐμφανισθῇ γιὰ νὰ συνεχίσῃ
τὴν παράστασιν.

Καὶ ἀκόμη ἕνα πού δείχνει τὴν μεγάλην
του καρδιά. Δημιούργησε μιὰ πανηγυρικὴν συ-
ναντίαν στὴν Βιέννη μετὰ τὸν Βίνερ Φιλαρ-
μόνικες, Φεστιβάλ, Μπετόδεν. Στὶς δοκι-
μὰς τῆς δὴς συμφωνίας στὸ τρίτον μέρος,
στὸ σόλο τῶν βιολοντελλῶν καὶ τῶν
κοντραπιάσας, τὸ ποῖτον βιολοντελλὸν δὲν
πῆγε καλὰ. Τόσο θυμωε ὥστε σήκωσε
τὴν μπακέτα καὶ τὴν κατέβηκε στὸ κεφά-
λι τοῦ μουσικοῦ. Ἐνὸς ἐξαιρετικὸν καλλιτέ-
χνην ἡλικίας 60 ἐτῶν, ἀπὸ τοὺς καλύτερους
τῆς ορχήστρας, δέχοντες τὴν πρόβαν κ' ἔ-
φυγε. Τὴν ἐπομένη τὸ βράδυ ἦταν ἡ συναυ-
λία.

Ἡ δοχίστρια πῆγε περίφημη καὶ τὸ κοι-
νὸ ἀπέθεσε τὸν μαέστρον καὶ τοὺς ἐκτελε-
στάς. Ὁ Τοσκανίνι πῶν γυρίσιν καὶ χαίρε-
σιν τὸ κοινόν, ἔκανε νεύμα στὸ πρῶτον
βιολοντελλόν, νὰ σηκωθῇ ὡς. Ἐτοίμ κ' ἔ-
γινε. Ὁ Τοσκανίνι τῶν γυρίσιν στὸ κοινόν
κ' ἔδειξε μετὰ τιμητικὴν διάκρισιν τὸν καλ-
λιτέχνην, ὁ ὁποῖος ἦταν κατασυνκενημένος.
Μετὰ σήκωσε δόξαση τὴν ορχήστραν καὶ
στὸ τέλος ὑπεκλήθη καὶ ὁ ἴδιος.

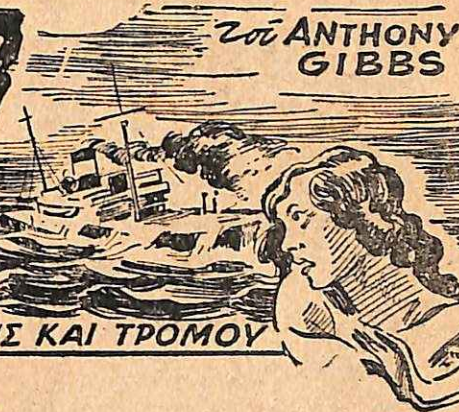
Αὐτὸς εἶπε ὁ Τοσκανίνι. Αὐστηρός, νευ-
ρικός, ἀλλὰ πάντοτε δίκαιος.

Μ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Μία γυναίκα στή θάλασσα

2^{ος} ANTHONY
GIBBS

ΕΝΑ ΡΩΜΑΝΤΣΟ ΕΡΩΤΑ, ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

— Ηούχασε, κορίτσι μου, ήούχασε,
τῆς εἶπε μ' ἕνα παρᾶξενον τόνο τρυφε-
ρότητος ὁ ντέκτιβ. Ἀντιθέτως ἐγὼ τοῦ
λάχιστον εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἶσαι
ἡ καλύτερη καρδιά τοῦ κόσμου, ἡ
πλέον ἀφωσιωμένη φίλη. Ἀρκεῖ μονάχα
γὰλντρωθῆς ἀπ' αὐτὸ τὸ Δ ε ὕ τ ε ο ο
Ἐ γ ὡ σου, πού κάνει κακὰς πράξεις.
Αὐτὸς διδύκασιμος τῆς προσωπικότητος,
Φαντίνα, πού ἔχεις, εἶναι θεραπεύσιμος
εὐτυχῶς. Καὶ θά προσπαθῶμε ὅλοι
μαζὶ νὰ σὲ θεραπεύσωμε...

Ὁ καθηγητὴς Ρουβιέ — εἰδικὸς εἰς
αὐτὰ τὰ ψυχολογικὰ φαινόμενα —
ἐώτησε τότε τὴν Φαντίνα εάν εἶχε ὁ-
ποστὴ πολλὰς φορὲς αὐτὴ τὴν κρίσιν. Ἡ
Φαντίνα ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἦταν ἐντε-
λὼς βέβαιη. Ὑπάρχουν ὅμως, στὴ νή-
μην τῆς κόποιαν κ ε ν α. Ὁ καθηγη-
τῆς τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι ἡ πάθησις τῆς
ἦταν θεραπεύσιμη καὶ ὅτι ἐγνώριζε στὸ
Παρίσι κάποιον ἱνατιτοῦτο, πού ἀνελάν-
θωνε νὰ θεραπεύσῃ αὐτὰ τὰ νοσήματα.
— Θὰ σὰς πάρωμε μαζὶ, ἐδήλωσε.
Καὶ ἐστράφη στὴν Κατερίνα, σὰ νὰ
θελε νὰ τῆς ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν
τῆς.

Ἡ Κατερίνα ἐδέχθηκε.
— Ἀλλὰ ἐπρόσθεσε:
— Πεινῶ ὑπερβολικὰ. Πάμε στὸ ξε-
νοδοχεῖο.

Καὶ ὁ Μπόμπ ἐβαλε τὰ γέλια.
— Ἀδελφοῦλα, ἐπέες σωστὴ κουβέν-
τα. Πεθαίνω κ' ἐγὼ τῆς πείνας...

*

Βρήκανε τὴν ἀμαξα στὴν εἴσοδον τοῦ
δάσους. Οἱ χωροφύλακες ἦσαν ἀνίστα-
τοιμένοι. Τέσσαρις αὐτοί, μετὰ ὅπου μπο-
ροῦσαν νὰ κρατήσουν ἕνα φτωχὸ διά-
βολο πού ἐμοῦγκριζε.

— Χίλιοι κεραυνοί! Τί με πιάνετε;
Τί σὰς ἔκανα;

— Ἀκούοντας αὐτὸ τὸ θόρυβο, ὁ ἀστὺ
νομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἐπλησίασε.

— Τί τρέχει; Τί θόρυβος εἶναι αὐτός;
— Ἐκτελέσαμε τὰς διαταγὰς σας, κύ-
ριε ἐπιθεωρητά. Πιάσαμε τὸν ἐνοχο...

Καὶ δειγνόντας τὸν συλληφθέντα, ὁ
χωροφύλαξ ἐπρόσθεσε:

— Ἀντιστάθηκε σὰ λυσσασμένος.
Κόντεψε νὰ πνυροβολήσωμε...

— Εὐτυχῶς, πού δὲν τὸ κάματε, ἀ-
πῆντησε αὐστηρὰ ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντερ-
βίλ. Γιατί ὁ ἀνθρώπος αὐτός δὲν εἶναι
ὁ ἐνοχος.

Οἱ χωροφύλακες ἐκυτάχθηκαν ἐμ-
βρόντητοι.

— Καλὰ. Καὶ τί ἔκανε σ' αὐτὸ τὸ δά-
σος; ἐτόλμωσε νὰ παραλύσῃ ὁ ἕνας.

— Εἶναι ἕνας ρωμαϊκός, ἀλλ' ἀ-
κίνδυνος. Ἀφήστε τὸν ἐλεύθερο.

Ἡ Κατερίνα ἐπλησίασε τότε τὸν ἀ-
δελφὸ τῆς. Καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Καλὰ, δὲ μοῦ λέε; Ποιὸς εἶναι ἐπὶ
τέλους ὁ ἐνοχος; Ὁ ἀληθινὸς ἐνοχος;

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντερβίλ ἀποκρίθηκε
καμπιλόφωνα:

— Παιδί μου, σ' αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ

ὁπόθεσι, ὁπάρχουν θύματα
καὶ ὀχι ἐνοχοί.

Ἡ Κατερίνα ἀποσβολώθηκε.
— Ἀληθῆ;

— Θὰ τὰ πούμε στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐ-
κεῖ θὰ παιχθῇ, κατὰ πάσαν πιθανότητα,
ἡ τελευταία λέξις τοῦ συνταρακτικοῦ
αὐτοῦ δράματος.

VI

Η ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

Στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντερ-
βίλ ἐπίασε τὸν ξενοδόχο Γκωτιέ:

— Γκωτιέ, σὲ συλλαμβάνω!

Ὁ ξενοδόχος εἶναι κίτρινος σὰν τὸ
λεῖψαν. Καὶ τραυλίζει:

— Κύριε ἐπιθεωρητά, γιατί με συλ-
λαμβάνετε; Τί ἔκανα;

— Εἶσαι συνεργὸς ἐγκλήματος. Ἡ
τοῦλάχιστον, ἔρερις ἀρκετὰ
πράγματα. Ἀπολογήσου. Πές κα-
θαρὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰδ' ἄλλως σὲ περι-
μένει τὸ κρατητήριον. Λέγε...

Ὁ ξενοδόχος, ἀφοῦ ἐσφόγγισε τὸ μέ-
τωπὸ του, τὸν περίρρυτο ἀπὸ τὸν ἰδρώ-
τα τῆς αγωνίας, ἀφηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

— Ἐγὼ, ὁ Ἰσιδωρος Γκωτιέ, ξενο-
δόχος στὸ Πλουεράν ἀρκίζομαι ὅτι
δὲν εἶμαι ἐνοχος, οὔτε τοῦ ἐγκλήματος
τῆς 4 Σεπτεμβρίου, οὔτε τῶν ἄλλων
ἐγκλημάτων. Ἦξερα ἀπὸ καιρὸ, τίς
ὑποπτες κινήσεις τοῦ γέρου Κόζ, ἀλλὰ
δὲν ἔλεγα λέξι, γιατί ὅλα αὐτὰ δὲν μ'
ἐνδιαφέρουν. Ψέματα; Ἐγὼ, δὲν ἤ-
μουν ἀστυνομικός, ἤμουν ξενοδόχος.
Ὁ γέρος Κόζ, ἀπὸ μικρὸς εἶχε μανία
νὰ ταξιδεύῃ ἢ νὰ μυθῇαι στὶς ἀρχαίες
θερησκείες. Ἐσπούδασε τὴν θερησκείαν
τῶν ἀρχαίων Δρυϊδῶν, ἔμαθε ὅτι ὁ
πρωτίζων ἀρχαῖος κορίτσι κ' ὕστερα
τὰ σκοτώνανε. Κ' ἀρχισε κ' αὐτὸς νὰ
τὰ ὑπνωτίζῃ καὶ νὰ τὰ σκοτώνῃ, ἀφί-
ερώνοντας τὸ αἷμα τῶν θυμάτων του
στὸ θεὸ Χερνιποργκά...

Μ' ἄλλα λόγια, ὁ Κόζ ἦταν ἕνας
θηρηκόληπτος εἰδωλολάτρης τοῦ πα-
λίου καιροῦ. ἕνας μανιακὸς δολοφῶ-
νος, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν εἶχε συνείδη-
σιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἀποκαλοῦσε τὴν
δολοφονίαν «ἀνθρωποθυσία» καὶ ἐβε-
βαίωσε ὅτι εἶναι σκότωσιν δέκα
κορίτσια, θὰ πᾶν στὴ Βαλ-
χάλα.

Ἡ Κατερίνα Ντερβίλ, πού κυριολε-
κτικῶς ἐκρεμοῦταν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ
ξενοδόχου, τὸν ἐδέχθηκε:
— Τί εἶναι ἡ Βαλχάλα;
— Ὁ παράδεισος τῶν ἀρχαίων Δρυϊ-
δῶν, ὅπου ὁ εὐτυχισμένος νεκρὸς ἔχει
στὴν ἐξουσία του τὰ κορίτσια, πού ἔ-
χουν σκοτώσει στὴ ζωὴ του. Οἱ ψυχὲς
ταῖς πηγαίνοντας στὴ Βαλχάλα, με-
τὰ τὸν ἀφανισμὸ τοῦ σώματος, τὸν πε-
ριμένουν ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὸν ὑπνέτοῦν
καὶ νὰ ἐκτελοῦν ὅλες τοὺς τίς ἰδιοτρο-
πίας. Ὅποτε ὁ Κόζ ἔκανε τοὺς φόνους
δύναμι ἀπὸ μεταθανάτιον ὑπολογισμὸν.
Τοῦ εἶνε κολλήσει ἡ παράδοξη ψυχῶ-
σι νὰ ὑπηρετῇται μετὰ θάνατον, στὴ
Βαλχάλα ἀπὸ ὁραῖες παρθένας. Ἐ-
ποεπε, λοιπόν, νὰ σκοτώνῃ τίς μελλόν-

τικές του... ὑπηρετρίες. Ἐτοί, ἀκόνισε
στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου τοῦ μα-
χαίρια τροχισμένα. Ἐμοσε νὰ ὑ-
πνωτίζῃ... κ' ἀρχισε τὴν ἀποτρόπαιη
δράσιν του...

— Πῶς ἐνεργοῦσε; ἐρώτησε ὁ ἐπι-
θεωρητής.

— Πολὺ ἀπλᾶ. Κάθε καλοκαίρι, ἐβα-
ζε ἕνα ἀπὸ τὰ κοφτερά μαχαίρια του
κ' ἐκατέβαινε στὴν ἐρημν ἀκτὴ τοῦ
Πλουεράν, ὅπου κρυβόταν πίσω ἀπὸ
τὰ βράχια. Ὅταν ἐνύχτωνε, ἀνύππια
τὰ ὡραία κορίτσια τοῦ συνοικισμοῦ κα-
τέβαιναν ὁμαδικὰ στὴν παραλία νὰ κο-
λυμπήσουν, μακριὰ ἀπὸ τ' ἀδίκαια
βλέμματα. Ὁ Κόζ ἀπειραμίδεν σὰν τί-
γρις στ' ἀδιάπέραστο σκοτάδι. Κ' ὅταν
ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κορίτσια ἀπομακρυ-
νόταν ἀπὸ τ' ἄλλα, ὁ Κόζ ἀκόντιζε πᾶ-
ν του τοῦ μαγνητικὸ ρευστὸ τῶν μα-
τιῶν του...

Τὸ δυστυχισμένον κορίτσι ὑπνωτιζό-
ταν ἀμέσως. Τάχανε. Κ' ὑπὸ τὴν ἀκα-
τανίκητὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἐ-
πήγαινε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου κρυβόταν
ὁ δήμιος. Ὁ Κόζ ἀμέσως δὲν ἔχανε
καιρὸ. Μ' ἕνα πῆδημα, πού δὲν θά τοῦ
ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἡλικία του,
ᾤκομισε πάνω στὴν παρθένα, ἐκκολλοῦσε
τὰ χεῖλη του στὰ χεῖλη τῆς, ἐρροσφοῦ-
σε τὴν παρθενηκὴν πνοήν της. Ὑστερα,
μετὰ τὸ μαχαίρι τῆς ἐπαυνε τὸ κεφάλι,
πού κυλοῦσε πάνω στὴν ἄμμο...

— Φορὴ! ἐτραυλίζε ἡ Κατερίνα, ἀνα-
τριχιάζοντας.

— Ἐξακούθησε τὴν ἀφήγησίν σου.
Γκωτιέ, εἶπε μ' ἀπάθεια ὁ ἀστυνομικός
ἐπιθεωρητής.

— Ὅλγινά ἐγὼ ἀκόμα νὰ προσθέσω,
κύριε. Ὁ Κόζ εἶχε τόσο ἐξασκηθῇ στὸ
μαχαίρι, ἄλλωστε τὰ λεπτινὰ του ἦσαν
τόσο κοφτερά, ὥστε μετὰ μιὰ μαχαίριαν
σοῦ γάωζε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸν κορμό...
Ἐτοί ἐσκότωσε τὴν Νεαφὴ Γυναικίαν στὴ
βάρκα... ἔπειτα τίς ἄλλες. Τὸν Γκιβενέκ
ἐσφαξε γιατί εἶχε ἀνακαλύψει τὸ φοι-
καλὸ μυστικὸν του καὶ τὸν ἐξεβίαζε
κάθε τόσο ὅτι θά τὸν καταγνῇ. Ὁ-
μως, ἕνα βράδυ, τὴν ἐπᾶσε. Καθὼς ἔ-
σφαξε ἕνα κορίτσι, τοῦ ᾤθε ἡ θρησκεί-
α ἐπιθυμία νὰ πᾶν ἀμέσως στὴ
Βαλχάλα, γιὰ ν' ἀπολύσῃ τὴν
αἰώνια ζωὴ πλάι σ' αὐτὰ τὰ ὑπέρροχα
πλάσματα. Κ' ἀφοῦ τὴν ἐσφαξε, αὐτο-
κτόνησε.

— Πόσος ἐσφαξε;
— Ὅκτω κοπέλλες!

Ὁ Ντερβίλ ἐγύρισε μετὰ χαμόγελο
στὴν ἀδερφή του:

— Ἄσσε, Κατερίνα, δὲν θά πᾶν στὴ
Βαλχάλα.

— Γιατί;

— Γιατὰ τὰς ἐκεῖ, πρέπει νὰ σφάξῃς
δέκα. Ἄσσε, ἔσπεπε νὰ καρατομήσῃ
τὴν Φαντίνα κ' ἐμένα!

— Οὐ! Κόρε! Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμε τὰ
λόγια. Πάμε στὸ ἐστιατόριον. Ἐχω μιὰ
πέψιν...

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ο Σολομών είναι έξω φρενών.
— Άκουσε εκεί αναιδέεια! Έλεγε σ' ένα φίλο του. "Ένας άγνωστος έστειλε στη γυναίκα μου ένα χρυσό διαμάντι."
— Άπίστευτο!
— Στάσου ν' ακούσεις και τη συγγενή. Σήμερα το πρωί το πήγα σ' ένα χρυσόχοο για να το πουλήσω και μου είπε ότι είναι ψεύτικο!

★

— Ισαάκ: "Άκουσα να λένε, αγαπητέ μου Ιακώβ, ότι το σώμα σου είναι πολύ τριγυρό. Είσαι σαν μαμμού."
— Ιακώβ: "Η γυναίκα σου είναι πολύ φλυαρή, φίλε μου."

Το δίλημμα του Άρών

— Ο μικρός Άρών έπιστρέφει στο σπίτι του, με μάτια βουρκωμένα.
— Γιατί κλάις, Άρών; τον ρωτάει μια γειτόνισσα.
— Κλάω γιατί βρήκα στο δρόμο ένα χιλιάρικο.
— Και γι' αυτό κλάις; "Ισα - Ίσα", που θα χαρούν πολύ οι γονείς σου αμα τους το δώσεις.
— Το ξέρω, κυρία μου, ότι θα χαρούν. Μονάχα που αν το δώσω, στη μαμά, θα φάγω ξύλο από το μπαμπά. Και αν το δώσω στο μπαμπά, η μαμά θα μου ξεριζώσει τ' αυτιά...

Εβραϊός και Ρωμής

— Ένας Έβραϊός κι' ένας Ρωμής μιλούσαν για τους αρχαίους πολιτισμούς. Ο καθένας υπεστήριζε ότι ο πολιτισμός των προγόνων του ήταν ο αφοσιότερος και ο λαμπρότερος. Άφου έζητησαν όλα τα "επιχειρήματα", στο τέλος ο Έβραϊός είπε:

— Θά σοβ πώ μονάχα αυτό: Στις τελευταίες ανασκαφές που έγιναν στην Παλαιστίνη, βρέθηκαν ένα τηλεγραφοδύλο κι' ένα σύρμα. Αυτό μαρτυρεί ότι οι Έβραϊοί της Παλαιάς Γραφής ήξεραν τον τηλεγράφο.

— Και νομίζεις ότι με έπεισες; απαντά ο Ρωμής. Τον περασμένο χρόνο που έγιναν ανασκαφές στην Ελλάδα, βρέθηκαν του κόσμου τα έργα, τα και υπανήματα, αλλά πουθενά δεν βρέθηκαν τηλεγραφοδύλα και σύρματα. Αυτό σημαίνει ότι οι άρχαιοι Έλληνες είχαν ανακαλύψει τον... ασύρματο!

Εμπορικόν πνεύμα

— Ο Άβραάμ βρίσκεται σε πολύ κακή οικονομική κατάσταση. Και πηγαίνει στο φίλο του Ελιέζερ για να ζητήσει βοήθεια.

— Νά, του λέγει ο Ελιέζερ. Πάρε αυτό το παλιό πανταλόνι. Δεν είναι και πολύ τριμμένο. Σου το χαρίζω.

— Ω, σ' ευχαριστώ πολύ, Ελιέζερ, λέγει ο Άβραάμ. Ο Θεός να σε ευλογεί για το καλό που μου έκανες. Και τώρα θέλω να σου ζητήσω ένα μικρό χάρη.

— Τι θέλεις;
— Ν' αγοράσεις αυτό το πανταλόνι.

Ίδω συνιστώμεν:

το νέον άριστουργηματικόν
μυθιστόρημά μας που άρχίζει
σήμερον:

«Το σπίτι του θανάτου»

ΕΡΩΣ—ΑΙΜΑ—ΕΓΚΛΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Ο έρως διά του τηλεφώνου

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

«Μισώ το τηλέφωνο. Και το μισώ γιατί δεν μπορώ να πω εκείνο που θέλω. "Η δεν λέω όσα πρέπει, ή λέω περισσότερα από όσα πρέπει. Δεν βλέπω την ένταση που τα λόγια μου κάνουν σ' εκείνον που μιλάω, δεν ξέρω αν μ' ακούει και την ώρα που του μιλάω, ή έχει άλλοι τον νοούν. Δεν ξέρω ακόμη αν αυτά που λέω στο τηλέφωνο άρέσουν ή συγκινούν εκείνον που απευθύνονται».

Το σύντομο αυτό γράμμα έλαβε, μέσα σ' ένα πλήθος άλλα, ο κ. Πάλλ Ζεραλντύ, ο συγγραφέας του "Τοι ετ ποί", που έχει συγκινήσει όλες τις τρυφερές καρδιές.
Η απάντησι που έστειλε ο περφόρμος αυτός συγγραφέας και ποιητής της είσαι φυσικά γενική, για όλες δηλαδή τις γυναίκες που χρησιμοποιούν το τηλέφωνο διά τον έρωτα. Να λοιπόν ποιά είναι η απάντησις του:

«Φυσικά όταν τηλεφωνήτε δεν είναί το ίδιο σαν να μιλούσατε από κοντά. Αλλά αυτό διορθώνεται.

Όταν βρίσκεσθε σε κόσμο ή με έναν άνθρωπο που για σας αυτός είναι όλος ο κόσμος, προσπαθήτε να του άρεσετε με κάθε τρόπο. Με το ντύσιμό σας, με το περπάτημα σας, με τόνό σας. Εκείνη την ώρα δίνετε μια μάχη με όλα σας τα όπλα και κατά μέταπον. Όταν όμως ο «έχθρος» δεν είναι μπροστά σας και δεν τον βλέπετε, αλλά υό νοη από μακριά, και μόνον από το τηλέφωνο:

Πώς θα δώσετε τότε τη μάχη; Πώς θα κερδίσετε έδαφος; Ένα υό νον όπλον διαθέτετε την ώρα εκείνη: την φωνή σας. Προσέξτε λοιπόν. Και προσέξτε πολύ. Πώς θα μιλήσετε, τί θα πείτε και πώς θα πείτε εκείνο που θέλετε.

Προσέξτε ιδιαίτερος τον τόνο της φωνής σας όταν μιλάτε σ' εκείνον που θέλετε ν' άρεσετε. Μη λησμονήτε ότι στην άλλη άκρη του τηλεφώνου σ' ένα σύρμα, υπάρχει κάποιος που από τον τόνο της φωνής σας θα σχηματίσει τις περισσότερες εντυπώσεις για σας κι' ίσως μα' κά ποιο θετικό. "Αν ήταν κοντά σας θα σας κυττούσε στα μάτια, για να μαντέψει τα αισθήματά σας, τον γασκότησά σας. Τώρα όμως μόνον από την διμιλιάν σας θα σχηματίσει τις εντυπώσεις του. Μη φλυαρείτε λοιπόν, γιατί αυτό είναι κουραστικό για κείνον που είναι υποχρεωμένος να σας ακούει στο τηλέφωνο.

Λίγα λόγια, μετρημένα, καλά, εδ χάριστα που θα τα πείτε με όση γάρη θα τα λέγατε από κοντά.

Θά μου πείτε: μα τότε πρέπει να γίνουμε και ήθοιοι!

Γιατί όχι όμως; Πρέπει να ανακατέψετε έστω και λίγο, το θέατρο στη ζωή σας; Λίγο ψέμα, λίγη τέχνη.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ • ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ •

2 -28-29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Κυριακή 27 Οκτωβρίου

("Ωρα 6.50—7.25 μ.μ.). — Μετάδοσις σκέτος υπό τον τίτλον «ΑΝΕΜΟΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ». Συγγραφή και ραδιοσηκηνοθεσία του ύποσηναγού κ. ΓΙΑΝΝΗ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ, επίσημου ανταποκριτού της Αεροπορίας. Είς το σκέτος αυτό λαμβάνουν μέρος σαράντα και πλέον άτομα, ή δε σκηνοθεσία έγγραφείσα είς είδικους φωνητικούς δίσκους, παρουσιάζει μίσην από τας πλέον δυναμικάς ραδιοσηκηνοθετικάς δημιουργίας του κ. Μιχοπούλου, συγγραφώς του σκέτος. Συμμετέχουν ευγυνώς προσφερόμεσαι αή ήθοιοι κ. ΑΝΘΗ ΜΗΛΙΑΔΟΥ (Έθν. Θεάτ.) δις ΚΕΦΑΛΑ (Έθν. Θεάτ.) δις ΣΤΡΟΥΜΠΟΥΛΗ (Θεάτ. Κοτοπ.) και οι ήθοιοι του Έθνικού Θεάτρου κ.κ. ΗΛ. ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ και ΝΙΚΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ.

Δευτέρα 28 Οκτωβρίου

("Ωρα 4.30—5.00 μ.μ.). — Πανηγυρική έκπομπή υπό του υποσηναγού κ. ΓΙΑΝΝΗ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ, διμιλητού και ραδιοσηκηνοθέτου της Αεροπορίας. Είς την Αεροπορία μας, ή διμιλία άναγεται είς την δράσιν όλων των πολεμικών αεροπορικών Μοιρών κατά τον έλληνο - Ιταλικόν πόλεμον και αναφέρονται έπεισδύα ήρωισμού έκαστης Μοίρας. Κατά την έκπομπην συμμετέχει ραδιοσηκηνοθετικώς και ολόκληρος ή μουσική μπάντα της Έλληνικής Βασιλικής Αεροπορίας, υπό την διεύθυνσιν του άρχιμουσικού της άρχιου κ. Νίκου Ραφτοπούλου.

(Τό πρόγραμμα κατά τας τρεις ήμέρας της τελετής πιθανώς να λάβη ποίαν τινα μετατροπήν, ή τις θα γνωστοποιηθή έγκαιρως διά των ήμερησίων έφημερίδων).

Τρίτη 29 Οκτωβρίου

("Ωρα 9.30—9.45 μ.μ.). — Όμιλία με ραδιοσηκηνοθεσίαν: «ΣΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΑΕΡΟΜΑΧΙΕΣ», υπό του υποσηναγού κ. ΓΙΑΝΝΗ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ, πολεμικού ανταποκριτού. Η διμιλία αυτή άναφέρεται είς τας πρώτας αερομαχίας των Έλληνικών άεροπλάνων Διώξεως κατά την 2αν Νοεμβρίου 1940. Η ήμέρα αυτή υπήρξεν ένας σταθμός του ήρωϊκού έργου της Αεροπορίας. Τα πολυάριθμα έχθρικά σμήνη δεν κατάρρωσαν να κάψουν την υικράν, αλλά ήρωϊκήν Έλληνικήν άεροπορίαν ή οποία άληθινά επάλασεν εκείνην την ήμέραν με αὐταπάνησιν και αὐτοθυσίαν κατέστειλεν έχθρικά άεροπλάνα και έκλεισεν με τό ολοκαύτωμα του σηναγού ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ και του Σμηνίου ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»

Οι έπιθυμούντες προηγούμενα φύλλα του «Εδω Αθήναι», ήμπορούν να τα ζητήσουν είς τα γραφεία μας: Λεωχάρους 6.

Χωριάτικες ιστορίες

★

ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΤΟΥ ΒΑΦΤΙΣΙΑ...

Τό λειβάδι του Γιάννη Τριβέλη και του Στάθη Κουνέλη έχωρίζοντο με τό Κακόρρεμα. Δεν ξέρω γιατί τό έβαν Κακόρρεμα, άφου ήσαν τό ήμερώτεον άφ' όσα έχω ίση στη ζωή μου. Μ' ένα κε λάρυσμα σαν τη φωνή τ' αηδονιού χειμώνα καλοκαίρι κυλά τα κρούσταλλένια νερά του. Στην άκρια του πλατιάνια θεόρατα τό σκιάζουν τό καλοκαίρι, και τό χειμώνα αφήνουν τις άχίνες του ήλιου τραλλές να παίζουν με τα νερά του και με μύρια διαμάντια να τό σπαλίζουν. Εύμορφα είναι τό καλοκαίρι όταν βράδυ - βράδυ, ξεκινώντας από πολύ μακριά, έρχονται πρόβατα, γίδια, βίδια, μουλάρια, άλογα και γαϊδούρια να σβύσουν τη δίψα τους στα δροσερά νερά του. Εκεί άκούς λογίων λογίων κύπρια και κευδούνια, λογίων λογίων σφύριγμα των τσπαναράων. Εκεί οι τραγοί και τα κριάρια προσφέρουν της έρωτικής τους τρυφερότητας όχι μόνον στα δικά τους αλλά και στα ξένα κοπάδια.

Ο Γιάννης όμως ο Τριβέλης, ένας πελώριος εικοσιπεντάρης τοσπάνος, και ή Ασήμω του Στάθη Κουνέλη, δεκαοχτάρα τσπανοπούλα, κατακόκκινη σαν το ροδόσπερο, δεν αγαπούσαν το δόρυβο και την συντροφιά. Όταν άκουγαν τον ήχο και των τελευταίων κουδουνιών να άβουν μακριά στο διάστημα, ξεκινούσαν τα πιόβατα τους και τα γίδια τους για τό Κακόρρεμα. Σπατωμένοι σ' ένα μεγάλο πουνάρι ο Γιάννης, όταν άκουγε τό μεγάλο κύπρι ποδ έλεγε τό γκεσέμι της Ασήμω, ξεκινούσε κι' αυτός με σφύριγμα και φωνές για τό ρέμα. Ανακατωμένα τα πράγματα τους πίνουν νερό. Εκείνος, άκουμπισμένος στη γκλίτσα του, θαρούσε την Ασήμω. Εκείνη, καθιστή στο μεγάλο κοτρώνι έγνεβε τη ρόκα της, χωρίς να σηκώνη τα μάτια να τον βλέπει. Και μόνο, όταν καμιά φορά έφευγε κανένα τραγί μακριά και ο Γιάννης πηδούσε σαν ζαρκαδί με φωνές και πέτρες να τό σταματήσει, ή Ασήμω έσήκωνε τα μάτια της και τον θαρούσε άχόπαγα. Γιατί; Και αυτή δεν ήξευρε.

— Πώς πάν ή πρατίνες, μωρ' Ασήμω, ήσαν ανή; της φώναζε μια μέρα ο Γιάννης χαμογελάοντας πονηρά.

— Αλικο χρώμα χύθηκε στα μάγουλο

Άκουμπισμένος στην γκλίτσα του, θαρούσε την Ασήμω.

της Ασήμω και πιό χαμηλά κατέβα σε τό κεφάλι:

— Ξέρω κι' εγώ! Ο πατέρας ξέρει. Και όταν μια μέρα στο πότισμα τό γκεσέμι του Γιάννου καβάλλησε τη μιλιόρα της Ασήμω, εκείνη έσκέπασε τό πρόσωπό της με την ποδιά κ' έχάθηκε μέσα στα πουνάρια. Γιατί; Κι' αυτή δεν ήξερε.

✱

"Έχετε 'δη καμιά φορά, όταν σηκώνεται θυελλα τρομακτική, πώς άπάζει τ' άχυρά τα στροβιλίζει και τα σκορπίζει μακριά; "Ετσι μια μέρα, στής 19 του Σεπτεμβρίου του 1912, ενώ ήταν γαρά Θεού και τα πράγματα όλα στη θέση τους, έφθασεν ή είδησις στο χωριό ότι ο Βασιλιάς καλεί όλους τους λεβέντες στον πόλεμο. Την άλλη μέρα άδειασε όλο τό χωριό από νηατα και λεβεντιά. Ο Γιάννης Τριβέλης έγινε Τριβέλης. Ιωάννης και κατετάχθη στο εύζωνικό, όπου και πρώτα ύπηρετούσε. Από τό άπ' έδω μέρος στο ρέμα, καθότανε τώρα ο γερός - Θαιάσης Τριβέλης, ο πατέρας του Γιάννου, πάντα συλλογιόμενος και ανήσυχος για τό παιδί του, και από τό άπ' εκεί μέρος ή Ασήμω του Κουνέλη, σκυμμένη πάντα στη ρόκα της. Στην καρδιά της ένοιωσε μια λύπη-βασαία σαν μολύβι. Γιατί; Κι' αυτή δεν ήξερε.

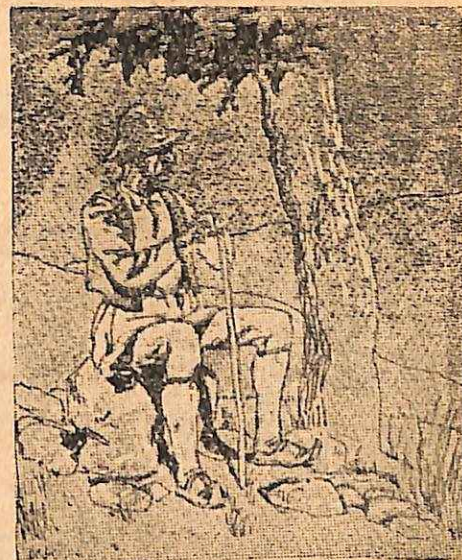
Η μέρες περνούσαν ή μια κοντά στην άλλη. Ηλθαν βροχές, ήλθαν χιόνια, και ή φωτιά του πολέμου έτρώγε ένα - ένα τα σίερα της σκλαβιάς. Τό παιδί του Βασιλιά, με τους λεβέντες στο πλάι, σκορπούσε γύρω του αστροπελεκία. Φεύγαν οι άνθρωποι στο διάβα του και χαμηλάσαν τα βουνά. Τον προσκυνούσαν κι' οι μινιάρδες οι τούρκικοι. Μόνον ένας βράχος του αντίσταθε, τούφαγε σαν δ' άκονισα πολλά παλληκάρια, μα στο τέλος, κι' αυτός ταπεινωμένος, κυλίστηκε στα πόδια του και τό βασιλικό ποδάρι του πάτησε βαριά τον στήνα. Πολλές φορές τό θηρίο χιούμισε να φάη τον Γιάννο πολλές φορές τον έγλυψε με την πύρινη γλώσσα του, αλλά ήταν από τους τυχερούς που γλύτωσαν.

Ο γερός Βασιλιάς σκοτώθηκε και τό αντισταμένο παιδί του γίνηκε Βασιλιάς. Αλλά τότε άλλο θηρίο φοβερότερο φάνηκε από μακριά. Ήταν τό φερί που ζεστάνανε στον κόρφο μας και τώρα θέρειψε να μας φάη. Ο νέος Βασιλιάς φώναζε πάλι τα παλληκάρια γύρω του και τρέχει κατά τό θεριό. Στο δρόμο ποιαστράτησε ο Γιάννος από τους συντρόφους του και τώσκασε γιατό χωριό. Μην άποθύμηση τη μάνια του, τον πατέρα του; Μην άποθύμηση τα γυδοπρόβατά του και τα παλικά του ληϊεία; Ποιος ξέρει!

Ήταν ένα γλυκό άπομειήμερο του Μαρτίου και ο Γιάννος έπιασε στο χωριό του. Τον άφηνε ή άγκαλιά της μάνιας του, τον έδεχτο ή άγκαλιά του πατέρα του. Έπρεξαν όλοι όσοι είχαν δικούς τους στον πόλεμο και τον ρατούσαν γι' αυτούς. — Ο Μήτσος σκοτώθηκε σαν παλληκάρι. — Ο Έσος λαβόθηκε στο μερί. — Ο Αντώνης καλά είναι. Χρητέισατα. Στόν έναν μοίραζε γαρά, στον άλλον πένθος και στον άλλον έλπίδες. Όταν ενώχτωσε καλά, ο Γιάννος άφηκε τό σπίτι και βγήκεν έξω.

Και σαν άνοουσε να γυρίση πίσω, ή μάνια του άρχισε να ανησυχά:

— Σάν που να παίνει τό παιδί μας, ρε Θανάση, έσώθης ή γράη τον άντρα της;

Από τό άπ' έδω μέρος καθότανε ο γερός - Τριβέλης.

— Άς τό παιδί να φάη ψίχα κρέας, ξεγλυώθηκε ή καρδιά του τόσον καιρό. Θάρρω πως ή βατούλα του Κατουκόγιαννη παραπάχυνε.

Ο Γιάννης γύρισε στο σπίτι κατά τα έπιμερώματα. Κι' αμα έάνοιξε καλά ή μέρα, έφυγε τρεχάτος να βρή τους συντρόφους του.

Τί έκαναν οι λεβέντες του Βασιλιά με τον καινούριο έχθρό τα ξερούμε όλοι. Ο Γιάννος στάθηκε τυχερός και στον δεύτερο πόλεμο. Χίλιες φορές έγλύτωσε από τό Χάρου τό σίγμα και στο τέλος ήλθε κι' ή μέρα που γύρισε στο χωριό του. Βιαστικός και γρήγορος ο Γιάννος παντρεύτηκε και πήρε την Ασήμω του Κουνέλη και τό βράδυ που γλεντούσαν τό γάμο, έτυχε να περνά κι' εγώ άπ' τό χωριό και με κρατήσαν στο γλέντι. Όλα υπόλικά και πλούσια ήσαν στο σπίτι του Γιάννου, κρέατα χιλιάν λογίων φτιασμένα, κρασιά παλιά και καινούρια, τσουρέκια και πηχτες νόστιμες. Όλο τό συγγενολόι του Γιάννου κι' όλοι οι φίλοι του οι μιπτικοί γλεντούσαν στη γαρά του, κι' έπειδή κι' ο παπας τό γνωριό, ένα άγαθό γεροντάκι, ήτουν εάδερόφος του γερού - Θανάση, καθίσε κι' αυτός στο γλέντι. Κι' όταν εύλόγησε τό τραπέζι κι' άρχισαν όλοι με λαμπαρνιά να τρώμε άπ' τα εύμορφα φαγιά, αυτός έβγαλε δυό ασηναλίκια από την τσέπη του κι' έτρωγε.

— Μα γιατί δεν τρώει κρέας και ο παπάς; έρώτησα έναν που κάθιτο κοντά μου.

— Είναι κλεφτικά τα σφαγιά και ο παπάς δεν κάνει να φάη.

Μονάχα τη νύφη δεν έβλεπα στο τραπέζι και νόμισα πως έτσι ήτανε έθιμο στο χωριό. Όταν πια έφάνησε καλά κι' ήπισα, άρχισε τό τραγουδι και τό ντουφεκίδι. Κι' ενώ ο Γιάννος τό είχε παρμένο:

«Αντώνη μου, τί σκέπτεσαι κι' είσαι συλλογιόμενος...»

άκούσαμε άεσφια στο άλλο δωμάτιο φωνές μικρού παιδιού:

— Θανάση, Γιάννη! φωνάζ' ή μάνια του Γιάννου τρενάει! ή νύφη παιδοκόμησε και τό παιδί δεν φαίνεται σαν καλό Πατζί μου, να τό βαφτίσουμε.

Στη στιγμή πετάστηκαν δυό - τρεις στην έκκλησία, φέρανε τη κολυμπήσρα, και την ώρα που διαβαζε ο παπάς τα γράμματα, εγώ μετρούσα τους μήνες από τότε που πέθανε ο Γιάννος στρωπίτης στο χωριό του έως τα σήμερα και τους έβγαλα έννηα.

(1914)

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελ. 39

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»

Το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» θέτει εις την διάθεσιν των αναγνωστών του τον Ιατρόν του κ. Δελαβοκίαν γεν. άρχιστρον έ.ά., ό όποιος προθύμως παρέχει τας συμβουλάς του, άπαντων εις σχετικάς επιστολάς, αι όποιαι πρέπει να στέλλωνται εις τας Γραφεία μας Λεω- χάρου 6.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν άπαντήσεις του Ιατρού μας, εις επιστολάς ληφθείσας μέχρι της παρελθούσης Τετάρτης:

Μ. Κ. Ένταθα.— Έκ των συμπτωμάτων που μου γράφετε φρονώ ότι πρόκειται περί διαταραχής των ώσθηκων. Εις την περίπτωση σας ή ορμονοδύναμις θα ώφελήση ελαφρυντικά. Σας συνιστώ να κάνετε ένεσεις προδυνόρρη των 10.000 μονάδων, μίαν άνα τρίτην ήμεραν έν όλω έξ ένεσεις. Μετά τό πέρας της θρα- πείας να μου γράψετε διά να σας πω τί πρέπει να κάνετε άκόμη.

ΓΕΩΡΓ. ΜΑΥΡΟΚΩΣΤΑΝ.— Έν ταύθα.— Η παχυσαρκία δεν είν. ναι νόσος αυτόνομος αλλά συμ- πτωμα. Τά στοιχεία που μου άναφέρετε δεν είναι άρκετά. Έπειδή πολλάκις ή παχυσαρκία όφεί- λεται εις διαταραχάς των έσω έκ κρίσεων και έπειδή διά των πε- ριστικών δεν είναι πρόπον να σας άπευθύνω ώρισμένον έρωτη- ματόλογον θα σας παρακαλέσω να μου στείλετε την διευθύνσιν σας διά να σας γράψω σχετικώς.

Κ. Π. Ένταθα.— Ό,τι άνα- φέρετε εις την έπιτολήν σας δεν είναι άπλώς συμπτώματα αλλά νόσοι τας όποιας πρέπει να έχη διαγνώσκει Ιατρός. Έάν συμβαί- νη τοούτο ό διαγνώσας Ιατρός άσφαλώς θα σας έκανόνε την έξέτασιν έμμεσην έπιτολήν.

Έάν ναι, τότε γράψατέ μου τί θεραπεύειν σας συνίσταται, ίνα έάν δεν την θεωρώ άρκετην σας γρά- ψω την γνώμην μου.

Έπίσης άποστείλατέ μου ό,τι σχετικά στοιχεία βοηθητικά της

διαγνώσεως κατέχετε ήτοι άκτι- νογραφίαν νεφρών, έξέταση σφύ- ρων, έξέταση κοπρώνων διά την άμοιβάδωσιν και εις ποίον βαθ- μόν είνε ή πίεσις σας, μείζων και ελάσσων. Έκείνο που μου κάνει έντύπωσιν είναι ότι ενώ μου λέ- γετε ότι πάσχετε από άμοιβάδας έχετε και πίεσιν, διότι συνήθως οι έξ άμοιβάδας πάσχοντες έχουν ύπότασιν. Η λιθίασις του νεφρού διεγνώσθη άκτινολογικώς; Έπα- θατε ποτέ αίματορρίαν; Περιμέ- νω άπάντησιν σας όπως και τά ατούμενα στοιχεία. Πρό πάντως να μου γράψετε έάν διά τας νό- σους τας όποιας άναφέρετε έχετε συμβουλευθ ή Ιατρόν ή μόνος σας έκάνατε την διάγνώσιν.

ΜΕΛΑΦΩΝ ΡΑΣ.— Πάτρας.— Κατά τους ειδικούς δερματολό- γους ή περιτομήσις του προσώπου άπέσπυεν όταν μάστιγα δεν είν- ναι άρίστης ποιότητος, άσφαλώς βλάπτει.

Κ. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΝ.— Η τριχο- πτώσις είναι ένα σύμπτωμα όφει- λόμενον εις πολλά και διαφορετι- κά πολλάκις αίτια διά τοούτο είν- ναι άνάγκη αυτόπροσώπου εξέτα- σεως. Σας συμβούλευω λοιπόν να συμβουλευθ ή ειδικόν δερματο- λόγον.

Εις τους Μ. Δ. Αθήνας, Άπο- γοητευμένον και Νικ. Παρ... αι άπαντήσεις εις τό έπόμενον φύλ- λον.

Κ. ΔΕΛΑΚΟΒΙΑΣ

για σένα τώρα Καίτη. (γε- λούν): Το μουρνούλικο κι' αυτό που (έγώ) ποτέ δεν τό ζητώ και μάνα πως έξήνα. Άμα της πώ: Τ' άπαιτώ τό π... (ναι λέει κι' ευχαριστώ και κάτι παραπάνω).

ΟΛΕΣ: Μά τί καλή κου- κλίτσα τί καλή. Τόσο πολύ την άγαπά που όπου (κι' άν πάω κι' άν σταθώ κοντά μου τήνε παίρνω. Και γώ ή ίδια προσπαθώ τις (χάρε της να μιμηθώ μά δεν τά καταφέρνω).

ΟΛΕΣ: Μπράβο Μπούλυ. (χειροκροτούν).

ΝΑΤΑΛ: Και τώρα ή Καί- τη παίζει πιάνο. Ευπρόξ.

ΙΟΥΛΙΑ: Τι θα μάς παίξης Καίτη;

ΜΠΟΥΛΥ: Θα σας παίξω τη πρώτη λύπη της κούκλας μου. (πιάνο).

(Έκτέλεσις, χειροκροτή- ματα).

ΟΛΕΣ: Μπράβο Καίτη, Μπράβο.

Α. ΤΤΑ: Μά δε σας φαίνε- ται, παιδιά, ότι σαν ν' άρ- γή ή κούκλα να ζυγνήση;

ΙΟΥΛΙΑ: Υπνηλία την έπια σε άπώει.

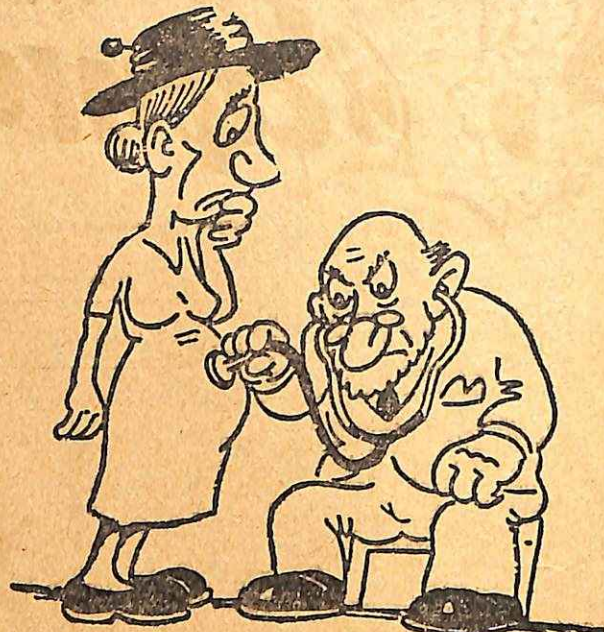
ΣΤΕΛΛΑ: Νά ή Λέλα έρχε- ται τρεχατή, θα ζυγνήσε τό παιδί.

ΛΕΛΑ: Μπούλυ, Μπούλυ, ζυγνήσε τό παιδί.

ΜΠΟΥΛΥ: Άλήθεια; Έε μά βέβαια, με τόση φασαρία που κάνανε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τι χαρά, θα φάμε επί τέλους και την τοού- οα.

ΠΡΟΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ό γιατρός.— Ό μπέμπης λέει την καλημέ- ρα του στους αγαπητούς του γονείς και παρακα- λεί για ένα πατινι.

γαινε να τό φέρης.

ΛΕΛΑ: Μά...

ΜΠΟΥΛΥ: Τι μά; Γλωσσο- δέτη έπαθες; Τώχει άφήσει ή μαμά στο μπουφέ. Πήγαινε, γιατί τά κορίτσια δε βλέπουν την ώρα να τό δοκιμάσουν.

ΛΕΛΑ: Μά...

ΜΠΟΥΛΥ: Μά τί έπαθες τέ- λος πάντων, δε μιλάς; Τι; Άρχισες τά κλάμματα τώ- ρα; Μά τί συμβαίνει;

ΛΕΛΑ: Δέ... δέ... δεν έχει

ΜΠΟΥΛΥ: Τό έφαγες;

ΟΛΕΣ: Τό έφαγε!

ΛΕΛΑ: Ναι, με είνες άρή- σει να φυλάω τη Ριρή και γώ χωρίς να τό καταλάβω, λίγο... λίγο... τώφαγα.

ΜΠΟΥΛΥ: Μπράβο σου, Λέ- λα. Και δεν ντρέπεσαι που τό λές;

ΙΟΥΛΙΑ: Πά πά, ρεζήλκι.

ΝΑΤ: Άκούς έκέι τη λι- γούδα; Νά άνα κοίτα τουρ- τα; Άυ δε σοι κάθησε στο στομάχι;

ΛΕΛΑ: Δεν έφταιγα. Εγώ

ΜΠΟΥΛΥ: Όραία και ποι- ός έφταιγε σε παρακαλώ;

ΛΕΛΑ: Τό... τό γλυκό. ΈΗ- ταν τόσο όφρατό!...

ΜΠΟΥΛΥ: Και τώρα τί θα κάνουμε;

ΝΑΤ: Έε, μά δεν πιστεύω να γίνωται βαφτίσια χωρίς γλυκό; Άπλούστατα, θα φύ- γουμε.

ΒΕΤΤΑ: Ναι, ναι, να φύ- γουμε. Έχουμε και να μελε- τήσουμε.

ΝΑΤ: Καληνύχτα Μπούλυ

κι' άλλη φορά να μη βάλης τό λυκό να σου φυλάη τό πρόβατο.

ΟΛΕΣ: Καληνύχτα.

ΜΠΟΥΛΥ: Καληνύχτα, κο- ρίτσια και να με συγχωρείτε, έε: Μά δε φταίω εγώ. Η Λέ- λα. Τί να της κάνω; Καλη- νύχτα. Πάει έφυγαν. Κρίμα και ή κούκλα μου θα μένη άβρόφιστη; Έε, δεν πειράζει θα τη φωνάξω μπέμπα. Όσο για τό γλυκό να σας πω κα- λύτερα ποδρε έτσι τό πρά- γμα. Γιατί θα τρώγαμε έμείς και σεις που μάς άκούτε θα ζηλεύατε. Άλλη φορά λοι- πόν θα τάχω καλύτερα τα- χιστοποιεί.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΠΑΊΩΑΝΝΟΥ

ΤΗΛ. 55.262

Μαρίκα Κρεββατά — Καίτη Ντιριντάουα
Σταυρίδης — Μαγιατάκης — Τσαγανέας
Δούκας — Γαβριηλίδης
ΜΕΓΑΛΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ
Κάθε βράδυ

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Έλευθέρα διδασκευή από τό έργο του Άκαδημαϊκού
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Μουσική: J. ΡΙΤΣΙΑΡΔΗ
Άντιόπη Μέγγουλα — Πόπη Άλβα — Ξένη Δράμαλη
Άπόλλων Γαβριηλίδης — Ράλλης Άγγελίδης

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΗ ΔΙΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΤΗΣ Κ. ΣΟΦΙΑΣ ΒΕΜΠΟ

Η προσωπική μου έπιση ή- τόν ναύτη, τον φαντάρο και τον Ίκαρο, στη Μέση Άνατολή και τά συμπεράσματα που μούχει δώ- σαι μια πείρα άρκετά έντονη, μου έπιτρέπουν να γράψω τις άπλές αυτές γραμμές, με την έλπίδα ότι έα προσεχθούν από κείνους που έχουν αναλάβει τό όχι έλα- φρό έργο της ψυχαγωγίας του στρατού μας.

Νομίζω λοιπόν, ότι οι Ένοπλες δυνάμεις της χώρας έχουν ανάγκη, ιδιαίτερα αυτό τον τελευταίο καιρό από μια ψυχαγωγία ώρ- γανωμένη και προσεγμένη. Δεν μπορεί να πη κανείς πως άντα, αποκρίνονται στο αίτημα του Έλληνος πολεμιστού και στις ά- νάγκες του καιρού μας, τά όσα λέγονται ή γράφονται, πράγματι τις πιο πολλές φορές και από άν- θρώπους σχεδόν άνευθυνους είτε απ' τον Ραδιοφωνικό Σταθμό ή, τίς από κάποιες άνοργάνωτες τις πιο πολλές φορές και χωρίς έ- θνικό περιεχόμενο παραστάσεις.

Άπορώ πως αντιμετωπίζε- ται από μέρους του Κράτους τόσον έπιπόλαια ένα τόσο ζωτικό και τόσο ύψιστης έθνικής ανάγκης, τόσο πολλές φορές και από άν- θρώπους σχεδόν άνευθυνους είτε απ' τον Ραδιοφωνικό Σταθμό ή, τίς από κάποιες άνοργάνωτες τις πιο πολλές φορές και χωρίς έ- θνικό περιεχόμενο παραστάσεις.

Άπορώ πως αντιμετωπίζε- ται από μέρους του Κράτους τόσον έπιπόλαια ένα τόσο ζωτικό και τόσο ύψιστης έθνικής ανάγκης, τόσο πολλές φορές και από άν- θρώπους σχεδόν άνευθυνους είτε απ' τον Ραδιοφωνικό Σταθμό ή, τίς από κάποιες άνοργάνωτες τις πιο πολλές φορές και χωρίς έ- θνικό περιεχόμενο παραστάσεις.

Άπορώ πως αντιμετωπίζε- ται από μέρους του Κράτους τόσον έπιπόλαια ένα τόσο ζωτικό και τόσο ύψιστης έθνικής ανάγκης, τόσο πολλές φορές και από άν- θρώπους σχεδόν άνευθυνους είτε απ' τον Ραδιοφωνικό Σταθμό ή, τίς από κάποιες άνοργάνωτες τις πιο πολλές φορές και χωρίς έ- θνικό περιεχόμενο παραστάσεις.

Άπορώ πως αντιμετωπίζε- ται από μέρους του Κράτους τόσον έπιπόλαια ένα τόσο ζωτικό και τόσο ύψιστης έθνικής ανάγκης, τόσο πολλές φορές και από άν- θρώπους σχεδόν άνευθυνους είτε απ' τον Ραδιοφωνικό Σταθμό ή, τίς από κάποιες άνοργάνωτες τις πιο πολλές φορές και χωρίς έ- θνικό περιεχόμενο παραστάσεις.

Άπορώ πως αντιμετωπίζε- ται από μέρους του Κράτους τόσον έπιπόλαια ένα τόσο ζωτικό και τόσο ύψιστης έθνικής ανάγκης, τόσο πολλές φορές και από άν- θρώπους σχεδόν άνευθυνους είτε απ' τον Ραδιοφωνικό Σταθμό ή, τίς από κάποιες άνοργάνωτες τις πιο πολλές φορές και χωρίς έ- θνικό περιεχόμενο παραστάσεις.

Άπορώ πως αντιμετωπίζε- ται από μέρους του Κράτους τόσον έπιπόλαια ένα τόσο ζωτικό και τόσο ύψιστης έθνικής ανάγκης, τόσο πολλές φορές και από άν- θρώπους σχεδόν άνευθυνους είτε απ' τον Ραδιοφωνικό Σταθμό ή, τίς από κάποιες άνοργάνωτες τις πιο πολλές φορές και χωρίς έ- θνικό περιεχόμενο παραστάσεις.

Άπορώ πως αντιμετωπίζε- ται από μέρους του Κράτους τόσον έπιπόλαια ένα τόσο ζωτικό και τόσο ύψιστης έθνικής ανάγκης, τόσο πολλές φορές και από άν- θρώπους σχεδόν άνευθυνους είτε απ' τον Ραδιοφωνικό Σταθμό ή, τίς από κάποιες άνοργάνωτες τις πιο πολλές φορές και χωρίς έ- θνικό περιεχόμενο παραστάσεις.

Άπορώ πως αντιμετωπίζε- ται από μέρους του Κράτους τόσον έπιπόλαια ένα τόσο ζωτικό και τόσο ύψιστης έθνικής ανάγκης, τόσο πολλές φορές και από άν- θρώπους σχεδόν άνευθυνους είτε απ' τον Ραδιοφωνικό Σταθμό ή, τίς από κάποιες άνοργάνωτες τις πιο πολλές φορές και χωρίς έ- θνικό περιεχόμενο παραστάσεις.

Σοφία Βέμπε

του Έλληνος πολεμιστού. Κι' ή- πεται να βρεθούν οι ύπεύθυνοι ή ό ύπεύθυνος γιατί όπου λαλούν πολλοί κοκόροι άρκετά να έξη- ρώση, που να άρκετώνται αυτήν την έθνική προσπάθεια να έρη τους ήθροποιούς τους, σικούς τους σκηνογράφους, κι' όλο τό τεχνικό προσωπικό που έα του χρηστέη για τον καταρτισμό μιας ώργανωμένης καλλιτεχνικής ομάδας να πάρη και λίγες κοπέ- λες, τελειόφοιτες Δραματικών Σχολών, των Ωδείων να φρον- τίση να γραφούν έιδικά έργα και τραγούδια με καθαρό έθνικό πε- ριεχόμενο, από γνωστούς συγγρα- φείς και συνθέτες, να ένοικίσουν ένα μεγάλο Άθηναϊκό θέατρο και δωράν ή μ' ένα εισιτήριον 200 ή 300 δραχμών να ήμπορούν ό ναύτης, ό Ίκαρος ό φαντάρος και μαζί μ' αυτούς και τά σχο- λεία να έχουν την ψυχαγωγίαν των και μαζί μ' αυτήν την έθνι- κήν των διαπαιδαγώγησιν.

Ένας τέτοιος όρασος έα ήμπο- ρούσε να γίνη άμέσως, να πε- ριοδεύση την Βόρειο Έλλάδα έ- ως τά σύνορα και έπειτα να έγ- κατασταθ ή εις τας Αθήνας για να ξεκινήση πάλιν κατόιν δι' άλλην περιόειαν.

Δεν σκοτώνουν σ' ένον πόλεμο μονάχα τά κανόνια και οι βόμ- βες. Σκοτώνουν πιο σιγούρα μά- λιστα μια σταλαγματοειδή μελανή, μια μπατούτα μουσικής, ένας στίχος, μια φράση, μια λέξη.

Έλέα...! φωνάζαν οι πολε- μιστά της Πρώτης, σαν τους τέ- λειωναν τά πυρομαχικά. Κι' αυ- τή ή λέξη στάθηκε ή Άτομική βόμβα του Άλβανικού έπους. Τό «Παιδιά της Έλλάδος παιδιά» και τό «Κορόβο Μουσουλάν» εί- χαν στά χείλη τους ό φαντάροι μας σαν σκαρφάζονταν τις άστο- ράχες του Μοράβα, και του Ί- λβαν.

Ές τό δραματολογούν του Θέατρου Τέχνης περιλήφθησαν τά έργα: «Άντιγόνη» του Α. Σουίφτ, «Άλκibiades» της Μαρίας Τσαίης «Άντα Λουκάς» και «Άδαμπερς συνδαιτημένοι» του Τζόρτζιαν «Τρεις άδελφές» του Τζέιμς «Έφ' αλτίους κόσμος» του Τζέιμς Ουίλλιαμς και «Η Ήρα» και τό παχώνια της Σην Ο' Κά- λην.

Ές τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με την άγάπη τους στη Μάνη των Πατρών και τόσον ή λίγη προσπάθεια χρει- αζεται. Ποιός έα την αναλάβη;

Ές τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με την άγάπη τους στη Μάνη των Πατρών και τόσον ή λίγη προσπάθεια χρει- αζεται. Ποιός έα την αναλάβη;

Ές τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με την άγάπη τους στη Μάνη των Πατρών και τόσον ή λίγη προσπάθεια χρει- αζεται. Ποιός έα την αναλάβη;

ΟΙ «ΠΕΡΣΕΣ» ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΟΥ Κ. Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑ

Τό Έθνικό μας θέατρο, όστε, ρα από πολύμην σταμνιχία ά- νοίγει αύριο την αύλαία του για να «διδάξει» τους Πέρσες του Αισχύλου, πανηγυρίζοντας την αύριανήν έπέεο της έλληνι- κής νίκης, της νίκης που σώσε γα μίαν άκόμη φορά τον παγκο- σμιο πολιτισμό απ' την έπιδρομή των βαρβάρων. Κι' ίσως να θα μπορούσε να βρεθ ή καίρια όργη πιο κατάλληλο απ' τους Πέρσες για την περίσταση. Γιατί τό έρ- γο του Αισχύλου γράφηκε «γα χρόνια ύστερα από μίαν άσρο- μοια νίκη της άθάνατης Έλλά-δας, τη νίκη στη ναυμαχία της Σαλαμίνας, και παίχτηκε στα 472 π. Χ. μπροστά σ' έκείνους που ήσαν οι ίδιοι μέρος σ' αυ- τή. Κ' οι άκροατές τυ έπαρα- κολούθησαν με βουρκωμένα μά-τια τον μάγιστρο του Αισχύ-λου όμοιο στο τίβνια δοξασμένο τους άθλο, χωρίς αυτούς να τους γιμνάζει τά σιγήσια ή πίκρα των ταριών πολέμιστών που έλέπου- νε πως ή νίκη τους στο Μοράβα και στην Πλνδα, μιά νίκη τό ίδιο με τη ναυμαχία της Σαλαμίνας, πολυσήμανη για τον παγκόσμιο πολιτισμό, καθόλου σήμερα πιά

δε βαρβαίνει στη συνείδηση των «μεγάλων» του κόσμου.

Μά δεν είναι ό σκοπός μου να μιλήσω για τό Διάσκεψη του Πα- ρισού; Θα ήθελα μόνον να πω λί- γα λόγια για τον ποιητή και για την τραγωδία του, μ' έλο που θα πρέπει να ναι πολύ γνω- στή στο θεατρικό της Άθήνας κοινό, μιά που δυο φορές άκού- στηκε στο Έθνικό, την πρώτη στα 1934 σκηνοθετημένη άπ' τον άδελφά του Φώτο Παλιτή και τη δεύτερη στα 1939, έε σκη- νοθεσία του κ. Δ. Ροντήρη, που ναι κι' ό σκηνοθέτης στην νουβρίνα της επανάληψης.

Ό Αισχύλος μπορούσε να που με πως θεμελιώσε την άτική τραγωδία μπαίνοντας — χ- ρίς απ' τά σκηνικά του άλλους πα- ρισμούς — τό δεύτερο ύψος, τη και συντεκλόυθα τό θεατρι- κό δ'άλογο και ξεφεύγοντας έ- ται απ' την άλλη λυρική έπιση- ση και τό θρησκευτικό διδύρμα-δο, που χαρακτήριζε τά έργα του Θεόση και των παλιότερων τραγικών. Έτσι στούς Πέρς, που είναι ή άρχαιότερη γνωστή τραγωδία, ό διάλογος ανάμεσα στο χορό και στούς δυο άστο- κριτές, δίνει στην ποιητή την ευκαιρία ν' άναπτύξει τό ήθρο του, χωρίς να παρουσιάζει καμία στην άρχήστρα άδραση θεατρι-...

Κατά πληροφορίας έκ Πα- ρισού, τό γνωστόν χορευτικό έξέχους Γιάννη Φερύ και Λίνας Άλμα, έφαναίσθη εις τό έκει θέατρον «Ετούαλ» και άπεθεώθη κριτικά κτικώς. Αι γαλλικά έφη- μεριδες εξαίρουν την χορευτικήν τέχνην των Έλλήνων καλλιτε- χιών, οι όποιοι από τας πρώτας των έμφανίσεις κατέκτησαν τας συμπθέσεις του παρισίου κοινού.

Ό θιασος του Βασιλικού Θε- τρου ένοχούη με μίαν άκόμη έ- κλεκτήν καλλιτεχνία, την κ. Με- λιναν Μερκούρη.

Εις τό ρεπερτόριον της Έ- θνικής Λυρικής Σκηνής περιέλη- φθησαν και θ' αναβιβασθούν με- χρι τού Δεκεμβρίου, ή «Κρητικό- ποδία» του Σαμαρά ή «Μινον» του Τομά ή «Ριγολέττος» του Βέρνι και τό «Σπίτι των τριών κοριτσιών» του Σομπέρτ. Έε όλα αυτά τά έργα γίνονται ήδη δοκιμαί εις τά «Όλύμπια».

Από της παρελθούσης έβδο- μάδος παίζει εις τό θέατρον «Α- λίκης» ό «Όργανισμός του Με- τρου Τέχνης» του κ. Καραίου Κούν, τό έργο του Άγγλου συ- γγραφέως Ροισέυ «Έμεις κι' ό Χρόνος». Εις την παραστασιν λαμ- βάνουν μέρος αι κυραί Μεταξά Κατήργητρον, Ταλάν, αι έιδες Λουίση Γιαννακοπούλου Μιχαή- λιδου και οι κ.κ. Καλλέρης, ό όποιος ένε και ό μεταφραστής του έργου, Αισαντόπουλος Φω- τόπουλος και Τζόγιας.

Εις τό δραματολογούν του Θέατρου Τέχνης περιλήφθησαν τά έργα: «Άντιγόνη» του Α. Σουίφτ, «Άλκibiades» της Μαρίας Τσαίης «Άντα Λουκάς» και «Άδαμπερς συνδαιτημένοι» του Τζόρτζιαν «Τρεις άδελφές» του Τζέιμς «Έφ' αλτίους κόσμος» του Τζέιμς Ουίλλιαμς και «Η Ήρα» και τό παχώνια της Σην Ο' Κά- λην.

Εις τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με την άγάπη τους στη Μάνη των Πατρών και τόσον ή λίγη προσπάθεια χρει- αζεται. Ποιός έα την αναλάβη;

Εις τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με την άγάπη τους στη Μάνη των Πατρών και τόσον ή λίγη προσπάθεια χρει- αζεται. Ποιός έα την αναλάβη;

Εις τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με την άγάπη τους στη Μάνη των Πατρών και τόσον ή λίγη προσπάθεια χρει- αζεται. Ποιός έα την αναλάβη;

Εις τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με την άγάπη τους στη Μάνη των Πατρών και τόσον ή λίγη προσπάθεια χρει- αζεται. Ποιός έα την αναλάβη;

Τό Έθνικό μας θέατρο, όστε, ρα από πολύμην σταμνιχία ά- νοίγει αύριο την αύλαία του για να «διδάξει» τους Πέρσες του Αισχύλου, πανηγυρίζοντας την αύριανήν έπέεο της έλληνι- κής νίκης, της νίκης που σώσε γα μίαν άκόμη φορά τον παγκο- σμιο πολιτισμό απ' την έπιδρομή των βαρβάρων. Κι' ίσως να θα μπορούσε να βρεθ ή καίρια όργη πιο κατάλληλο απ' τους Πέρσες για την περίσταση. Γιατί τό έρ- γο του Αισχύλου γράφηκε «γα χρόνια ύστερα από μίαν άσρο- μοια νίκη της άθάνατης Έλλά-δας, τη νίκη στη ναυμαχία της Σαλαμίνας, και παίχτηκε στα 472 π. Χ. μπροστά σ' έκείνους που ήσαν οι ίδιοι μέρος σ' αυ- τή. Κ' οι άκροατές τυ έπαρα- κολούθησαν με βουρκωμένα μά-τια τον μάγιστρο του Αισχύ-λου όμοιο στο τίβνια δοξασμένο τους άθλο, χωρίς αυτούς να τους γιμνάζει τά σιγήσια ή πίκρα των ταριών πολέμιστών που έλέπου- νε πως ή νίκη τους στο Μοράβα και στην Πλνδα, μιά νίκη τό ίδιο με τη ναυμαχία της Σαλαμίνας, πολυσήμανη για τον παγκόσμιο πολιτισμό, καθόλου σήμερα πιά

δε βαρβαίνει στη συνείδηση των «μεγάλων» του κόσμου.

Μά δεν είναι ό σκοπός μου να μιλήσω για τό Διάσκεψη του Πα- ρισού; Θα ήθελα μόνον να πω λί- γα λόγια για τον ποιητή και για την τραγωδία του, μ' έλο που θα πρέπει να ναι πολύ γνω- στή στο θεατρικό της Άθήνας κοινό, μιά που δυο φορές άκού- στηκε στο Έθνικό, την πρώτη στα 1934 σκηνοθετημένη άπ' τον άδελφά του Φώτο Παλιτή και τη δεύτερη στα 1939, έε σκη- νοθεσία του κ. Δ. Ροντήρη, που ναι κι' ό σκηνοθέτης στην νουβρίνα της επανάληψης.

Ό Αισχύλος μπορούσε να που με πως θεμελιώσε την άτική τραγωδία μπαίνοντας — χ- ρίς απ' τά σκηνικά του άλλους πα- ρισμούς — τό δεύτερο ύψος, τη και συντεκλόυθα τό θεατρι- κό δ'άλογο και ξεφεύγοντας έ- ται απ' την άλλη λυρική έπιση- ση και τό θρησκευτικό διδύρμα-δο, που χαρακτήριζε τά έργα του Θεόση και των παλιότερων τραγικών. Έτσι στούς Πέρς, που είναι ή άρχαιότερη γνωστή τραγωδία, ό διάλογος ανάμεσα στο χορό και στούς δυο άστο- κριτές, δίνει στην ποιητή την ευκαιρία ν' άναπτύξει τό ήθρο του, χωρίς να παρουσιάζει καμία στην άρχήστρα άδραση θεατρι-...

Κατά πληροφορίας έκ Πα- ρισού, τό γνωστόν χορευτικό έξέχους Γιάννη Φερύ και Λίνας Άλμα, έφαναίσθη εις τό έκει θέατρον «Ετούαλ» και άπεθεώθη κριτικά κτικώς. Αι γαλλικά έφη- μεριδες εξαίρουν την χορευτικήν τέχνην των Έλλήνων καλλιτε- χιών, οι όποιοι από τας πρώτας των έμφανίσεις κατέκτησαν τας συμπθέσεις του παρισίου κοινού.

Ό θιασος του Βασιλικού Θε- τρου ένοχούη με μίαν άκόμη έ- κλεκτήν καλλιτεχνία, την κ. Με- λιναν Μερκούρη.

Εις τό ρεπερτόριον της Έ- θνικής Λυρικής Σκηνής περιέλη- φθησαν και θ' αναβιβασθούν με- χρι τού Δεκεμβρίου, ή «Κρητικό- ποδία» του Σαμαρά ή «Μινον» του Τομά ή «Ριγολέττος» του Βέρνι και τό «Σπίτι των τριών κοριτσιών» του Σομπέρτ. Έε όλα αυτά τά έργα γίνονται ήδη δοκιμαί εις τά «Όλύμπια».

Από της παρελθούσης έβδο- μάδος παίζει εις τό θέατρον «Α- λίκης» ό «Όργανισμός του Με- τρου Τέχνης» του κ. Καραίου Κούν, τό έργο του Άγγλου συ- γγραφέως Ροισέυ «Έμεις κι' ό Χρόνος». Εις την παραστασιν λαμ- βάνουν μέρος αι κυραί Μεταξά Κατήργητρον, Ταλάν, αι έιδες Λουίση Γιαννακοπούλου Μιχαή- λιδου και οι κ.κ. Καλλέρης, ό όποιος ένε και ό μεταφραστής του έργου, Αισαντόπουλος Φω- τόπουλος και Τζόγιας.

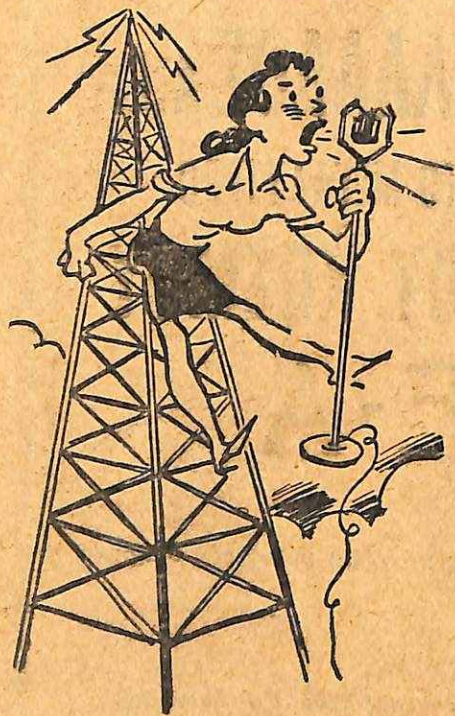
Εις τό δραματολογούν του Θέατρου Τέχνης περιλήφθησαν τά έργα: «Άντιγόνη» του Α. Σουίφτ, «Άλκibiades» της Μαρίας Τσαίης «Άντα Λουκάς» και «Άδαμπερς συνδαιτημένοι» του Τζόρτζιαν «Τρεις άδελφές» του Τζέιμς «Έφ' αλτίους κόσμος» του Τζέιμς Ουίλλιαμς και «Η Ήρα» και τό παχώνια της Σην Ο' Κά- λην.

Εις τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με την άγάπη τους στη Μάνη των Πατρών και τόσον ή λίγη προσπάθεια χρει- αζεται. Ποιός έα την αναλάβη;

Εις τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με την άγάπη τους στη Μάνη των Πατρών και τόσον ή λίγη προσπάθεια χρει- αζεται. Ποιός έα την αναλάβη;

Εις τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με την άγάπη τους στη Μάνη των Πατρών και τόσον ή λίγη προσπάθεια χρει- αζεται. Ποιός έα την αναλάβη;

Εις τούς φτιάδουμε λοιπόν κά- ποια παρόμοια τραγούδια. Έε τούς τινώσω με

'Η Σάτιρα...

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Μιά τέτοια μέρα σαν κι' αυτή, πάγε χρονάκια ξεη
Τού μακαρίτη τού 'Αξονα, τὰ δυό τ' ἀφεντικά
Μιά τέτοια μέρα φαίνεται, περίμεναν νὰ φέξη.
Νὰ ξεκινήσουν ξαφνικά,
Νάρθουνε στην 'Ελλάδα,
'Η μέθη κάθε νίκης των, τὸς ἔφερνε ζαλάδα.
Οἱ Πολωνοὶ 'ταν πτώματα... καὶ νικημένοι οἱ Γάλλοι
Κι' οἱ μακαρίτες ἀρχηγοὶ τού 'Αξονα οἱ μεγάλοι
'Αφού τὰ σκέφθηκαν καλά κι' ἀφού τὰ εἶπαν φινά,
Βγάλανε καὶ συμπέρασμα: Δὲν πάμε στην 'Αθήνα:
—Σι, σι!— γαυγίζει ὁ 'Ιταλὸς—μαύρη κακὴ ψυχὴ του—
—Γιά, γιά!... γκαρίζει ὁ Γερμανὸς καὶ δίνοντας μιά φάπα
Τού 'Ιταλοῦ συντρόφου του, τού ἀκαταμάχητου.
Λέει ὁ πανοῦργος Γερμανὸς τού 'Ιταλοῦ τού μάπα:
—Γκέες φορβέρτς... Τράβα μπροστὰ καὶ λίγο νὰ θελήσης
Αὐτοὺς τὸς ψωρο-Ἕλληνες θὰ τὸς ἐξευτελίσει!...

Βγαίνει στὸ μπαλκονάκι του, ἐπάνω στὸ Παλάτσο
Καὶ ἀμέσως παίρνει, πόζα
'Ο κόσμος τὸν ἐκύτταξε σὰν κωμικὸ παληάτσο.
—Αβάντι, αὐτὸς βροντοφωνεῖ... Ἀρμάτα γκλориόζα!..
Κι' οἱ μεραρχίες ἐφτάσαν. Οἱ «Λύκοι τῆς Τασκάνης»,
Οἱ «Γῦπες τῆς Νεαπόλεως», οἱ «Ἀετοὶ τῆς Σπέτσια»,
«Τοῦ Φιοῦμε τὰ Μαντρόσκυλα»—Φτοῦ νὰ μὴν τὸς βασκάνης—
Φάγαν κλωτσιές καὶ φώναζαν: Ὁ Μπέλλα!... Μπέλλα Γκρέτσια!
Μαζί κι' ὁ Τσιάνο, ὁ φαῖδρος κουάμερος, ὁ κόμης
Καὶ μόνο δὲν ξεκίνησε ὁ «Γαῖδαρος τῆς Ρώμης»

Ὁ 'Ελληνας: Δὲν δέιλιασε στιγμή ὁ φουκαράς
Κι' ἐκεῖ στῆς Πίνδου τὸ βουνό,
Κάθε χαράφτρα καὶ στενό,
Ὁ 'Ιταλὸς παλληκαράς,
Τὸ γέμισε μὲ πτώματα, σὲ κάθε μιὰ πλαγιά
Κι' οἱ «Λύκοι» πλέον φεύγανε σὰν νάτανε τραγιά!..
'Η Μόσχα πανηγυρίζει. Ὁ Λόντρα ζητωκραυγάζει
Τὰ ὅπλα τῶν συμμάχων του, κάτσαπρα ὁ 'Ελλην τάβγα.
Καὶ ὁ Μολότωφ ἤξερε κι' αὐτὸς νὰ καμαρώσει
Γιὰ τὴ δική μας νίκη
Γιατί... δὲν ἦταν ἔτοιμοι, τότε ἀκόμα οἱ Ρῶσοι
Γιὰ ν' ἀντικρύσουνε κι' αὐτοὶ, τού Γερμανοῦ τὴ φρίκη!

«ΣΚΟΠΕΥΤΡΙΕΣ»

—'Επ' ὧμου ἄρι!... Τὰ θηλυκά
Σκοπευτικοὶ ἀγῶνες
Παράτησαν τὰ κοίτικα
Κοπέλλες ὅλο χάρι
Καὶ σὰν καινούργιες, προμερές
Μοντέρνες 'Αυσζόνες
Ὁπλιστηκαν οἱ νεαρές
Κι' ὁ Χάρως... ὅποιον πάρει!..
Μὲ τὰ τουφέκια βγήκανε
Σκοπεύτριες γυνήκανε,
Κι' ἀλλοίμονο στοὺς ἀντρες
'Αλλοίμονο καὶ τρίς ἄλλοι
'Αν μάθουνε σκοποβολὴ
τόσες κομπές γαλιάντρες.
Τί σκάνδαλο κοινωνικό,
'Αν εἶναι κάθε θηλυκὸ
Νὰ μάθῃ νὰ ὀπλοφορῇ!..
Δὲν φτάνει πὺλ κικλοφορεῖ
Μὲ πολυβόλα μάτια
Καὶ κάποιες πονηρές βραδυές
Σκοπεύει ἀράδα τῆς καρδιάς
πὺλ γίνονται κομμάτια;
'Ανευ λοιπὸν ἀναβολῆς
Νὰ πάμῃ τῆς σκοποβολῆς
'Η μὸδα ἡ καινούργια
Νὰ πάμῃ αὐτὸ, λόγω τιμῆς
Καὶ νὰ ἐλέγχωμεν ἐμεῖς
Τὰ θηλυκά... κουμπούρια!

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΜΠΕΒΙΝ

'Εργάζεται ὀλημερίς
Εἶναι παχὺς, εἶναι βαρὺς
Κι' ὅταν μιλάει... ἀπαιτητός
'Αλλὰ τὸ πάχος τὸ πολὺ
Μάλλον μοῦ φαίνεται ὀλοῖ!
Πολιτικὸν βαρύτητος!

'Εγγλέζος εἶναι κι' ἀσφαλῶ
Εἶναι καὶ φίλος μας καλὸς
Καὶ σύμμαχοι του μένομε
Καὶ πονηρὰ σὰν ἀλεπού
Κάνει τὴν πάπισ ἀπὸ σκοποῦ
Γι' αὐτὸ... ἄς περιμένωμε!

ΜΟΛΟΤΟΦ

Τί διπλωμάτης ἐρυθρός!..
Κάνει τὸν φίλο σὰν... ἐχθρὸς
Κάνει δὲν ἀμφιβάλλει.
Τὰ πάντα τὸν ἀπασχολοῦν
Βάζει τοὺς ἄλλους νὰ μιλοῦν
Κι' ἐκεῖνος... ὑπαβάλλει!

Κόκκινος εἶναι. Γεγονός!..
Ρήτωρ μεγάλος καὶ δεινός
Μιλάει πάντα λαύρως
Μὰ ἡ 'Ελλάδα σὰν φανὴ
Τὴν βλέπει... ὡς κόκκινο πανί
Καὶ γίνεται ἔτσι ταῦρος!

ΜΠΕΡΝΣ

Τὸν ἔστειλε ἡ 'Αμερικὴ
Καὶ στὴν Διάσκεψιν ἐκεῖ
Κρατοῦσε τὸ τιμόνι
Ξέρει σταράτα νὰ μιλά
Ποτὲ τὸ κέφι δὲν γαλά
Μὰ κάποτε... θυμώνει!..

Μὰς ἀγαπᾷ: Πλατωνικά
Σκέπτεται: Τετραγωνικά
Γι' ὑπομονὴ μεγάλη
Κι' ἐνδομυχὸς του λογικὴ
Εἶναι μιὰ βόμβ' ἀτομικὴ
Σ' ὅ,τι κι' ἂν λέν οἱ ἄλλοι!

...τῆς ἑβδομάδος

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1946

Ὁ Δόξα... Δόξα ἑλληνικὴ πὺλ ἦσαν ψευτιά καὶ χίμαιρα
Ὅριστε τότε τί ἔκανες... καὶ τί σοῦ κάνουν σήμερα!...

Σήμερα: Ὁ 'Ελληνας ὁ μαῦρος
'Εκεῖνος πὺλ πολέμησε σὰν ἀφρισμένος ταῦρος.
Αὐτὸς πὺλ σκλάβος ἔγινε κι' ἐπὶνεσε στ' ἀλήθεια
'Εκεῖνος πὺλ ἐπείνασε χωρὶς καμμιὰ βοήθεια
'Εκεῖνος πὺλ ἐκράτησε στὰ δόντια τὸ σπαθί
Πὺλ θὰ δικαιωθῇ!

Ὅλοι τοῦ τόχον τάξει
Τὸν τόπο πὺλ τὸν εἶχανε οἱ κατακτητὰι ρημάξει
Τὸν τόπο αὐτὸν πὺλ ἔσκυψε κεφάλι στοὺς βαρβάρους
Τοὺς 'Ιταλοὺς, τοὺς Γερμανοὺς, τοὺς Γερμανοβουλγάρους
Νὰ τὸν ξανααστήσουνε
Χωρὶς νὰ ξαναγτίσουνε

Ν' ἀκούσῃ ὁ δόλιος ὁ 'Ελληνας — πράγμα πολὺ σωστὸ —
Κι' 'Εγγλέζικα καὶ ρούσικα, κάποιο: Εὐχαριστῶ!..
— Εὐχαριστῶ πὺλ μ' ἔσωσες, ὁ 'Αγγλος νὰ τοῦ πῇ
Χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ

Τότε πὺλ ἡ θλίψι μας ἦτανε καὶ ὁ καμὸς μας τόσο.
Καὶ νὰ τοῦ πῇ ἀληθινὰ: Εὐχαριστῶ, κι' ὁ Ρῶσος.
Ναί. Τὰ περίμενε αὐτὰ, ὁ δυστυχὸς τσολιάς
Αὐτὸς πὺλ δὲν ἀνήθηκε
Ποτὲ νὰ πολέμησῃ

Ποῦ καὶ τὸ χρώμα τοῦ ψωμοῦ, τὴ γεύση τῆς ἐλῆας
Γιὰ χρόνια τὰ στερήθηκε
Χωρὶς μιὰ λέξι βάνουση ποτὲ τοῦ νὰ ἐσκοτμίσει;
Μὰ οἱ Μεγάλοι Σύμμαχοι μὰς ἔχασαν, μὰς σβύσανε...
—Οἱ 'Ελληνες: Τί θελοῦνε; Δὲν τοὺς ἀρκεῖ πὺλ ζήσανε,
—Σύνορα: Δίκιο ἔχουνε... δίκιο πολὺ, ἀλλά,
Λέμε νὰ μὴν πειράζωμε καθόλου τὴ μεθόριο
—Τὴ Βόρειο τὴν 'Ηπειρο: Λέμε κι' ἐμεῖς δειλὰ
—'Ελάτε τώρα!... Ἀφήστε τὴ τὴν 'Ηπειρο τὴ Βόρειο!...

Κλωτσιὰ ἐδῶ, κλωτσιὰ ἐκεῖ... Οἱ δάφνες: Ὁ τιμὴ;
Τόσοι νεκροὶ; Τὸ δάκρυ μας; — Κάθησε ἐκεῖ στὴν ἄκρη
Κάθησε δύστυχη 'Ελλάς, πεντάρφανε, χλωμὴ
Καὶ δεῖξε ὅλο τὸν πόνο Σου, στὸ σιωπηλὸ Σου δάκρυ!..
Ὁ Δόξα!... Δόξα ἑλληνικὴ. Ἦσαν ψευτιά καὶ χίμαιρα
Ὅριστε τότε τί ἔκανες καὶ τί σοῦ κάνουν σήμερα!..
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

«ΣΚΟΠΕΥΤΡΙΕΣ»

Γιατί ἀνακατεύονται
Μὲ τὴ σκοποβολή;
Γιατί νὰ μὴ μὰς σέβωνται
Λιγάκι πὺλ πολὺ;
Υπάρχουν σπῶς, πὺλ ἔντιμα
Καὶ ὅχι τὸ τουφέκι...
'Επιασε ὁ ἀντοας κέντημα;
Πλέκει πουλόβερο; Πλέκει:
Νὰ μὴ νοκοκισεῦνται
Λιγάκι πὺλ πολὺ...
Γιατί ἀνακατεύονται
Μὲ τὴ σκοποβολή;

Πρωτίστως δὲν τῆς ὠφελεῖ
καθόλου ἡ σκοποβολή

Γιατί ὅποια ἴσως βραβεύθῃ
Καὶ πετυχαίνει στόχο,
Μάλλον στὸ ράφι θὰ βρεθῇ
Θὰ πάθῃ ἀπὸ μαρσάμ
Πὺλ κάνει τὸν λογαριασμό
Χωρὶς τὸν ξενοδόχο!...

Γιατί ὁ ἀντοας ἀσφαλῶς
Θάναυ καυτός, θάναυ τρελλός
Πὺλ θὰ τοῦ δώσουν «τουφεκοῦ»
Γυναίκα νὰ τὴν πάθῃ...
Κι' ἂν ἔξῃ ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῆς
'Εχει πιστόλια προῖκα τῆς
Θὰ στοίβουνε καλὸς κακοῦ
Γαμπροὶ τε καὶ κουμπάροι!

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΜΑΝΟΥΗΛΣΚΥ

Γέννημα—θρέμμα: Οὐκρανός
Καὶ φαίνεται ὅτι προφανῶς
'Η 'Ελλάς τὸν ἔχει βλάψει.
Τί τουχεῖ κάνει κι' αὐτοῦν;
Τοῦ θυμωμένου τ' Οὐκρανοῦ
Πὺλ θέλει νὰ τὴν κάψῃ;

Δὲν τὸν γνωρίζουμε ἀσφαλῶ
Κι' ἂν ἦταν πάντα σιωπηλός
Τώρα μὰς ὑποσκάπτει
Καὶ λέει μὲ θυμὸ πολὺ
Πὺλ τῆς 'Ελλάδος ἡ ἀπειλὴ
Τὴν... Οὐκρανία βλάπτει!...

ΜΠΙΝΤΩ

'Υψος: ἀνθρώπου συνετοῦ
Παίζει τὸν ρόλο διαιτητοῦ
Καὶ προεδρεύει ἐπίσης
Κουβέντες λέει, τρομακτικὰς
Καὶ πάντα συμβιβαστικὰς
Θέλει νὰ βροῖσῃ λύσεις!

'Εχει τὸ πνεῦμα γαλλικὸ
Πρόθυμο πάντα βολικὸ
Κι' ὅλα τὰ κανονίζει
Φίλος μας; Ναί... μὰ σοβαρὰ
Τὸ λησμονεῖ καμμιὰ φορὰ
Καί... μὰς καταβροῖζει!

ΠΙΓΙΑΝΤΕ

Ὁ Γιουγκοσλαβὸς ὁ γνωστός
Στὸ «ἐλευθερό» του καθεστὸς
Κρατὰ κι' αὐτὸς ἦναι
Κουβέντες λέει, τρομακτικὰς
Κι' ἔχει καὶ βλέψεις... φιλικὰς
Γιὰ τὴ Μακεδονία!...

Μακεδονία; Στὴ στιγμή
Προσέτε... ὑπάρχει καὶ πυγμὴ
Φιλάτε Γιουγκοσλαβὸς
Καὶ μιὰ κουβέντα μὰς ἀρκεῖ
'Ολίγον Σπαρτιατικὴ;
—Μολὼν λαβὲ ἡ... λαβὲ!...

...ΚΑΙ Η ΜΑΝΙΩ

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ...

Καὶ τί μὲ νοιάζει δηλαδή
'Αν διατρέχωμε κινδύ—
Κι' ἂν ὁ ντουναῖς θὰ ξαναδῇ
πολέμου νταραβέρι
'Εγὼ ρὲ Βάγγω εἶμαι γυνὴ
Τίποτα δὲν μὲ συγκινεῖ
Καὶ ὅ,τι δῆποτε γενῇ
Οὔτε μ' ἐνδιαφέρει!

Τὸ ποῖος θὰ ἐπιτεθῇ
Καὶ πὺλ ὁ ἄλλος θ' ἀμυνθῇ
Κι' ὁ κόσμος ἂν θὰ φοβηθῇ
Δὲν θὰ μὲ λαχταρήσῃ
Δὲν πνίγωμαι εἰς τὰ ρηχὰ
'Αφού δὲν ἔχω τί νὰ χά—
Οἱ «μύδες» φτάνει μοναχὰ
Νάρχωνται ἀπ' τὸ Παρίσι!

Τὸ τί θὰ κάμῃ ἡ Γαλλί—
Καὶ ἡ Ρωσία κι' ἡ 'Αγγλί—
Δὲν μὲ σκοτίζει καὶ πολὺ
Κι' ἂν θεὸς νὰ ἔσῃς διάλου
'Εγὼ μὰ ἀκαρδὴ γυνὴ
Κανένας δὲν μὲ συγκινεῖ
Κι' ὁ κόσμος ἂν αὐτοκτονεῖ
'Ας πάμῃ κατὰ διαβόλου!

Η ΜΑΝΙΩ

4

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 55

ΟΧΙ! ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ!

(Σύνθεσις τοῦ κ. Β. Γερμενῆ. Αἱ 1η, 28 καὶ 29 σελίδες
τοῦ κ. Γ. Δημητριάδη. Αἱ 8 καὶ 9 τοῦ κ. Π. Παυλίου.)